

Redacció i Administració:

València, 244 1.
Barcelona 7

Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director: Joan E. Jarque
i Jutjar

Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

«Estic profundament convençut
de que la nostra tasca ha servit
a l'Església de Crist en la seva
universalitat».

JOAN PAU II

En l'homilia de clausura del sí-
node neerlandès.

Nº 20

Setmana del 10 al 16 de febrer de 1980

25 ptes.

Tot preparant uns Jocs Olímpics
sense contestació interna...

«Neteja ideològica» a l'URSS, al marge de la crisi d'Afganistan

MOSCOU. — La intervenció so-
viètica a l'Afganistan ha coincidit
amb l'enduriment de la repressió
dels moviments d'oposició a la
URSS, especialment després de la
detenció del sacerdot ortodox Dimi-
tri Doudko, cap de llista dels ortodo-
xos contestataris.

Mentre l'atenció occidental es con-
centra sobre l'Afganistan i l'Iran, el
Kremlin sembla que segueix l'opera-
ció «de neteja interior» empresa amb
perspectiva dels Jocs Olímpics de
juliol del 1980 a Moscou.

Un cop dur

als drets

humans

La crisi internacional permet a les
autoritats donar un cop dur als mo-
viments dels drets de l'home a la
URSS sense les protestes internacion-
als que varen acompanyar els
grans processos de dissidents dur-
ant l'estiu del 1978. Segons «Am-
nesty International», una «quaranta-
na» de contestataris han estat detin-
guts a la URSS durant els tres
últims mesos. La xifra de les deten-
cions és molt superior a la indicada
per l'organització de defensa dels
empresonats polítics, segons es creu
a Moscou.

Empresonaments i perse-
cucions

El moviment contestatari ortodox
està pràcticament reduït al no-res:
El pare Dimitri Doudko va ser
arrestat dies enrera, i el pare Gleb
Yakounine, fundador del «Comitè de
Defensa dels Creients» ho fou a pri-
mers de novembre passat. Quatre
membres del «Seminari ortodox»
estàn actualment empresonats.

A Ucraïna han tingut lloc nomb-
rosos registres aquests darrers mesos,
i a Lituània la geòloga Vitalda Sko-
dis va ésser arrestada durant el mes
de gener. A Moscou, Mme. Tatiana
Valikanova, persona que ocupa un
lloc clau en la dissidència, fou
arrestada el primer de novembre
passat. Finalment, les autoritats so-
viètiques han posat fi a les activitats
de la revista no oficial «Piski» (Re-
cerques) empresonant a dos mem-
bres de la redacció, Valeri Abramki-
ne i Vladimir Sorokine.

L'opinió mundial no se'n
preocupa

Els dissidents favorables al boicot
dels Jocs Olímpics constaten amb
amarguesa que l'opinió pública mun-
dial es mobilitza més sobre el boicot
amb motiu de l'Afganistan que per la
situació dels drets de l'home a la
URSS.

En un comunicat on recorden l'obligació de votar

Els bisbes catalans demanen joc net en les eleccions per al Parlament

Votar per a construir una nova Catalunya.

nes han de sortir-ne els legisladors
que regiran el nostre poble. Es d'en-
tre ells que en sortirà elegit el Presi-
dent de la Generalitat. L'actuació
d'aquestes persones posarà sovint
en joc valors que trascendeixen
l'àmbit estrictament polític i afecten
la vida personal, familiar, social i re-
ligiosa dels ciutadans en punts d'im-
portància molt gran.

Els bisbes de Catalunya no ens
sentim indiferents davant el futur
del nostre poble, amb el qual estem
estretament vinculats per la nostra
missió pastoral. Tampoc podem ser
neutrals davant possibles decisions
que toquen els drets humans i els
valors ètics i religiosos.

Es per tot això que, en les circum-
stàncies presents, concebem ur-
gent l'obligació de votar; ningú, sen-
se motius greus, no es pot desenten-
dre d'aquest servei al bé comú. Uni-
cament així el futur Parlament re-
flectirà el sentir de tot el poble cata-
là.

Pel que fa a la campanya electoral
que està a punt de començar, dema-
nem:

— **Als candidats:** Sinceritat i cla-
retat en l'exposició dels programes
respectius i coalicions possibles; ho-
nestat i joc net en la campanya
electoral, i respecte als altres candi-
dats.

— **Als electors:** informació i dis-
cerniment diligents davant els pro-
grames, continguts ideològics i can-
didats dels grups diferents; respon-
sabilitat en l'exercici del dret al vot.

Exhortem els fidels i les comuni-
tats cristianes que preguin amb con-
fiança particularment en la cele-
bració de l'Eucaristia — a fi que el
nostre poble pugui assolir una convi-
vència i un benestar, fonamentats en
la veritat, regulats per la justícia,
moguts per la solidaritat i l'amor, i
viscuts en pau i llibertat.

Els bisbes catalans, davant les
eleccions per al Parlament de Cata-
lunya, han cregut convenient elabo-
rar el següent comunicat:

«Les eleccions per al Parlament ca-
talà han estat convocades per al dia
20 de març. Tots els ciutadans han
de ser conscients de la importància
d'aquest fet, com sigui que de les ur-

Afinant

«Veneçuela s'està ofegant en alcohol»

«Hem d'ambicionar una societat on hi prevalguin dignitat i la solidari-
tat», ha manifestat la Conferència Episcopal de Veneçuela en una Carta
adreçada als 13 milions de catòlics d'aquest país, dintre d'una campanya
contra l'excés de consumisme, sexe, beguda i abstencionisme en el treball.

La carta, comentada pel president de la Conferència i arquebisbe de Mara-
caibo, ha dit: «Aquest país s'està ofegant en alcohol» i ha cridat els que viuen
sense treballar «senzillament lladres». Ha remarcat també la corrupció en el
govern i en la vida privada.

L'arquebisbe de Xipre demana la retirada de les tropes turques

La immediata retirada de les tropes turques de les zones ocupades des del
1974, així com el retorn de tots els desapareguts a Xipre, serien un primer
pas positiu envers la solució del conflicte de Xipre, declarà l'Arquebisbe de
Xipre, Chrysostomos, a Atenes. L'arquebisbe havia arribat a Atenes per a
assistir a l'estrena de la pel·lícula «Makarios», la gran marxa, que es basa
en la vida del finat arquebisbe i primer president de la República de Xipre.

El cinquè de raça negra

Aquest és el
bisbe més jove
dels EUA

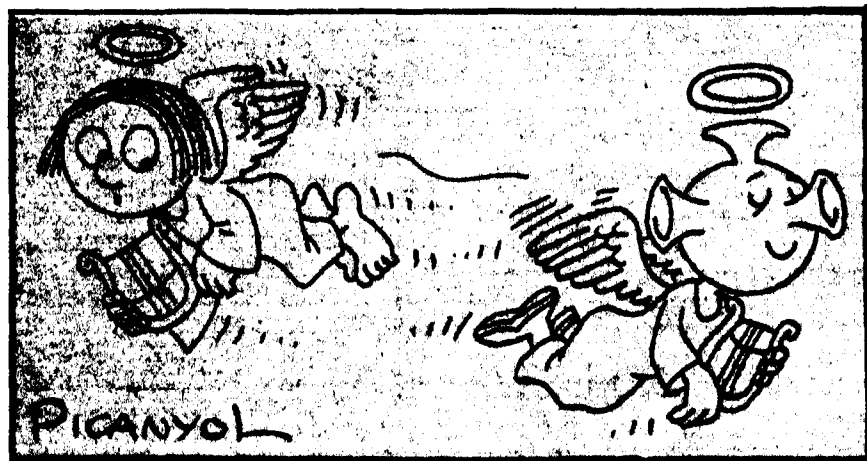
El pare James Patterson Lyke
OSF ha estat ordenat bisbe auxiliar
per a la diòcesi de Cleveland. Així
esdevé el cinquè bisbe de raça negra
a USA, con també el prelat més jove
en l'actualitat.

El drama del Tercer Món

Cinc milions de nens moren cada any per manca de vacunacions

BRAZZAVILLE. — Milions d'in-
fants del Tercer Món moren cada
any de malalties que s'haurien evi-
tat amb una simple vacuna, ha mani-
festat el Dr. Halfdan Mahler, direc-
tor general de l'O.M.S. (Organitza-
ció Mundial de la Salut), en un re-
cent informe publicat al setmanari
catòlic «La semaine Africaine» de
Brazzaville.

Es tràgic, continua el document,
comprovar que la vacunació, un dels
mitjans més eficaços de la medicina
preventiva, no estigui encara a dis-
posició de tots els infants del món.
Per a fer front a aquesta situació
l'OMS ha relleuat el seu programa
de vacunació per a reforçar i esten-
dre, en col·laboració amb tots els
països, els serveis de salut.

La fortuna del Vaticà

Em permeto dirigir-li aquestes ratlles per fer-li present el disgust que, com a subscriptor i lector de CATALUNYA CRISTIANA em causen les deficiències d'impressió, com paraules distorsionades que sovintegen en el setmanari. No sé les causes a que poden obeir, però els hi agrairia, i aquest és el sentir d'altres lectors amb els que ho hem comentat, que tinguessin la bondat de procurar una més correcta impressió, car resulta desagradable la lectura al trobar tans defectes de linotipia.

Els hi acompanyo també un retall d'un diari sobre la fortuna del Vaticà, i els hi agrairia si és possible que em fessin un comentari sobre el tema.

He de manifestar-li que no hi ha cap interès en molestar-los en els precedents comentaris, sinó solament la recerca en totes les coses de l'autenticitat.

Daniel Capdevila
(Valls)

St. Benet de Montserrat

Em sap greu haver-me d'adreçar a Vostè per una petició molt petita, però que em sembla més val no deixar-la per una altra ocasió.

Es tracta que aquest setmanari, el del 20 al 26 de gener, parla a la 1. pàgina del Centenari de St. Benet. Estic d'acord amb tot el que diu, excepte a la columna 1 paragraf 2on, quan diu... «entre els femenins Sant Daniel de Girona, Sant Pere de les Puelles de Barcelona i Vallbona». Crec que es van descurar: St. Benet de Montserrat. No li sembla? Vostè ens coneix i crec és un descuit, que li disculpo, però que desitjaria ho fés notar en un recó o altre, car la Ctat no és pas petita, som 60 monges. A més som des del primer moment bones clientes de CATALUNYA CRISTIANA.

Pensi que em faig ressó de totes les monges que formen la Ctat., del seu desig i petició.

M. Cecilia Baqué
Abadesa
(Montserrat)

N. de la R. Acceptem de bon cor la correcció fraterna pel nostre oblit. Pensem que la millor reparació és publicar la seva carta, apreciada mare abadesa.

Un món nou

Avui he descobert un amic que em traia. El seu somriure enganyós, s'ha fos enmig la meua alegria, i no m'he adonat que tanta simpatia no era res més que un pilot d'hipocresia.

Sí, potser és que m'havia imaginat un món ple de pau, i m'he adonat que no era més que un somni. Esperava collir una flor, i les meves mans han saginat per les seves punxes invisibles.

Un mar que ja no és d'aigua, un aire que ja no és pur, el món de l'home convertit en una claveguera, on només de tant en tant, seguint el teu camí, t'adones que hi han estels que brillen al teu entorn.

El pessimisme m'envaeix moltes vegades, i em costa escapar-me d'entre els fums, i volar amb la imaginació envers un món de pau, de joia i d'amor amb Déu.

Un jove

Comunicació i cultura catalana

Ja fa algunes setmanes, que en aquesta secció de CATALUNYA CRISTIANA, «el lector escriu...», veig com s'ha anat fent polèmica sobre el tema de la comunicació en català.

En veure que aquesta cosa s'allarga setmana rera setmana, no puc per menys d'escriure jo també, i donar la meua opinió. En primer lloc, em dol que CATALUNYA CRISTIANA, una revista feta per homes de bona voluntat i destinada a homes de bona voluntat, que en les seves planes porta la Bona Nova de l'Evangeli, sigui el portaveu d'una discussió, que no pot treure a cap res més que enfrontar els cristians de parla castellana i els de parla catalana, tots ells lectors del setmanari.

Considero també picabaralles infantilstes, les actituds d'al-

guns lectors, quan demanen al senyor Director del setmanari la publicació de la seva carta en una llengua o altra. Prou encert varen tindre els responsables de la revista fent dues edicions, una en castellà i l'altra en català, perquè tothom pogués triar la que més bé entengués, respectant així la llibertat de cadascú.

Agrairia als lectors, doncs, que no fessin més causa de discussió aquest tema, ja que tots com a cristians ens hem de respectar totalment, inclús en la nostra llengua.

Norbert Miracle
(Torredembarra)

N. de la R. — Precisament perquè és encertada aquesta carta, la publiquem per a tancar el debat sobre aquest tema.

Error tipogràfic

Ja sé que hi penseu i que ho sabeu, però potser no serà per demés insistir-hi. Feia temps que us ho volia dir, però he esperat per a veure si s'anava millorant. I veig que no. Es tracta de que tingueu cura dels errors tipogràfics del setmanari. Es una llàstima que avui que hom vol i ha de llegir de pressa, el lector hagi de fer un esforç, a vegades no reeixit, per a saber què diu el text.

Pel demés us dic: endavant! Confio que anireu millorant.

Xavier Bandolet
Torreló (Barcelona)

Una subscripció malaguanya

D'encà que aquest estiu passat

El lector escriu...

va caure a les meves mans un número de propaganda del nou diari català, desitjo escriu-re'ls. Després, en les meves vacances per aquestes terres vaig poder recollir la tarja que els hi adjunto. Llavors encara no havia sortit a la llum aquest setmanari i vaig esperar fins saber com era i si valia la pena ajudar amb una nova subscripció.

Però com visc tan lluny, fins aquest Nadal no hi he tornat — ja que totes les meves vacances les passo a les meves estimades terres i amb amistats catalanes —, no he pogut assebeitar-me del que volia saber, i havent rebut molt bones referències de diverses persones en les quals confio plenament, avui em dedico a escriure'ls, doncs no he pogut fer-ho abans.

La meua primera intenció fou que m'enviessin el setmanari en català, doncs l'entenc perfectament, ja que en la meua joventut, al passar dotze anys en aquestes terres i tenint facilitat i necessitat — doncs vaig estar sense cap familiar —, el vaig aprendre. I precisament la seva lectura em feia que no l'oblidés, però com ací no tinc cap amistat catalana, prefereixo sacrificar el meu capriol — tot pensant que hi posaran algun que altre article català en l'edició castellana — i així tenir l'oportunitat de que altres el llegin i al mateix temps puguin contribuir a la seva difusió tal com diu la tarja de subscripció. D'acord? Moltes gràcies.

Maria Antònia Latorre

Avisos i comunicats

Barcelona

Centre Cristià dels Universitaris

Dintre del cicle «Qüestions actuals entorn de la Fe», el dia 14 de febrer, a les 8 de la tarda, una conferència sobre: «Recerca de la fe i autoritat de l'Església», a càrrec del P. Evangelista Vilanova, professor de la Facultat de Teologia, als locals del Centre, carrer Villarroel, 81, telèfon 323-33-68.

Dins del cicle: «Ciència, tecnologia i futur de la societat a finals del s. XX», parlarà en Josep Amat, professor d'Electrònica de la Facultat d'Informàtica de la Universitat Politècnica de Barcelona, sobre: «Informàtica i Societat», el dia 19, a les 8 de la tarda, als locals del centre, carrer Villarroel, 81, telèfon 323-33-68.

Obra d'Exercicis Parroquials

Se celebrarà una tanda d'Exercicis Espirituals, en total resés, per a dones i noies, del 18 al 23 de febrer, a Manresa, dirigida pel P. Solé-Assens, S.J. Per a informes i inscripcions, a l'OEP, Duran i Bas, 9, telèfon 301-16-26.

Associació d'AA.AA. del Cole-legi Casp (Casp, 25)

Dins del cicle «4 dijous de febrer 1980», el dia 14 tindrà efecte una taula rodona sobre: «Diversos aspectes de l'avortament»; dia 21: «La guerra de l'ensenyament»; dia 28: «Problemàtica juvenil i formes de participació». Les sessions tindran efecte al saló d'actes del Col·legi, a tres quarts de vuit del vespre.

XV Setmana de qüestions pastorals

La catequesi familiar serà el tema central de la setmana. Començarà el dilluns, dia 11 de febrer, a les onze del matí. Acabarà el dimecres dia 13, a les 6 de la tarda. L'horari de treball serà d'11 del matí a les 18.15 de la tarda. Les sessions es desenvoluparan a Castelladaura Mas. Per a facilitar l'assistència s'han previst dues formes de participació: com a resident i com a assistent amb la possibilitat de dinar a Castelladaura. Per a formalitzar la inscripció cal dirigir-se a: Aula, centre sacerdotal, carrer Rosselló, 192, principal, Barcelona-8, telèfon 323-39-20.

Centre d'Estudis Pastorals

Ha programat unes taules rodones sobre els temes de l'Assemblea de Barcelona. Calendari: Febrer, dimarts 26, «La corresponsabilitat a l'Església»; dijous 28, «La catequesi»; Març, dimarts 4, «La litúrgia»; dijous 6, «La joventut»; dimarts 11, «La família»; dijous 13, «El món obrer»; dimarts 25, «Els marginats»; i dijous 27, «La parròquia, petites comunitats i moviments evangèlics». Entrada lliure. Per raons d'organització, es prega comunicar prèviament l'assistència. Secretaria: Rivadeneyra, 6, 4t, Barcelona-2. Telèfon 317-48-58, de 10 a 1 i de 5 a 7.

Parròquia de St. Esteve de la Garriga

El proper diumenge, dia 17 de febrer, a les 8 de la tarda, el senyor cardenal arquebisbe de Barcelona, Dr. Narcís Jubany i Arnau, ordenarà de prevere, a la parròquia de St. Esteve de la Garriga, on, des de fa poc col·labora en el ministeri pastoral a Mn. Josep Pausas i Mas. Amb goig us comuniquem i us hi convidem, confiant sobretot en la vostra pregària.

Trobades de joves a Montserrat

L'equip 21 convida a tots els joves interessats en el tema comunicació-comunicació a participar en la trobada que es farà a la Casa de Colònies de Calafell els propers dies 9 i 10 de febrer. Cal tenir més de vint anys.

«Jo passo de...». Sobre aquest tema, l'Equip TAU prepara la trobada a Sta. Cecília de Montserrat per als dies 16 i 17 de febrer. Hi són convidats tots els joves de més de 17 anys.

Informació i inscripcions per a les dues trobades: SIPAJ (Casp, 49, telèfon 228-67-00), o bé al Monestir de Montserrat.

Vic

Cova de St. Ignasi-Manresa (Tel 872-04-22)

Cada tercer diumenge de gener a maig, de 10 del matí a 6 del vespre, Pregària i contemplació, amb l'aportació de la tradició oriental. P. Carles Portabella, S.J. Se seguirà bàsicament el llibre de Antonio de Mello, S.J. «Sadhana, un camino de oración» (Edit. Sal Terrae). Aviseu per telèfon si us quedareu a dinar.

Girona

Convivència per a nois i noies de 13 a 15 anys

Se celebraran els dies 16 i 17 de febrer a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles. Comença a les 4 de la tarda del dissabte i s'acaba l'endemà a

la mateixa hora. Va destinada especialment als qui no hi han participat cap vegada. Informació i participat cap vegada. Informació i inscripció: telèfon 20-37-57.

III Peregrinació diocesana a Terra Santa

Tindrà efecte l'estiu que ve, del 5 al 14 del mes d'agost. Es visitaran les principals poblacions relacionades amb l'Evangeli. Dirigirà i acompanyarà: Lluís Vilà, de Casa Missió. Places limitades. Informació i inscripció: Agència Transmundo, de Girona, telèfon 21-25-60.

Monestir de Santa Maria de Cadins

La comunitat de religioses cistercenques de Salt es trasllada al nou Monestir de St. Medir el proper mes de juny. Per aquesta causa l'actual monestir està en obres i la comunitat fa la pregària en una de les sales de clausura.

Solsona

Verdú.

Butlletí Claverià

Ha sortit el número zero del butlletí «Quart Centenari de Sant Pere Claver (1580-1980)», Verdú, desembre 1979. Vol ser el mitjà d'informació i comunicació de la Comissió del Centenari. Com a tal es compromet a sortir mensualment i a ser el portaveu i el ressó de tot allò que, començant com va començar el dia 13 de gener, i acabant el dia 9 de setembre, es faci per commemorar l'efemèride.

APRENDA BIEN EL INGLES EN EL

LONDON LANGUAGE CENTRE

- Profesorado nativo, licenciado y experimentado
- Grupos reducidos, máximo 10 alumnos por clase
- Clases particulares a empresas y a domicilio

TODOS LOS NIVELES Y OBTENCION DE LOS CERTIFICADOS DE CAMBRIDGE
Clases especiales para niños a la salida del colegio en grupos separados

Muntaner, 184, pral., 3.ª (esq. Paris), Barcelona

Teléfono 239-32-41

(Oficinas, de 4 a 8 p.m.) Clases hasta 10 noche

Els teòlegs i la lògica de l'amor

NO hi ha cap dubte que la tasca del teòleg és difícil. Pretén quelcom que presenta una dificultat interna realment extraordinària: la Teologia tracta no menys que d'exposar i d'interrelacionar els diversos continguts de la Revelació divina —en si mateixos, «misteriosos»— d'una manera relativament assequible als homes. Acostar a la raó humana quelcom que per la seva pròpia essència la sobrepassa, no és una tasca previsiblement àrdua? No té res d'estrany que, en voler dur-la a terme, alguns teòlegs, moguts per l'afany de «comprendre», caiguin en l'error d'eliminar de la Revelació tot allò que té de misteriós, de «propriament» diví i elaborin una teologia de nivell exclusivament humà, que fins i tot des-divinitza Jesucrist, reduint-lo així a la condició d'un home «modèlic» en tots els aspectes, però res més.

L'arrel d'aquest error està en no tenir en compte, per una banda, que és ben «raonable» que el Déu cristià, omnipotent, no es pugui «encotillar» dins les coordenades de la racionalitat humana; i, per l'altra, que el que s'amaga i dona sentit als misteris cristians és l'amor infinit de Déu, d'un Déu que sant Joan defineix dient precisament que «és amor». En una paraula, l'error radical del al·ludit teòleg consisteix, al nostre entendre, en no assumir aquesta perspectiva de l'amor infinit, que caracteritza tant l'ésser com l'obra de Déu. Des d'ella els misteris cristians apareixen com essent manifestacions diverses del ser i del fer d'un Amor tan gran que és natural que pugui semblar «esbojarrat» als ulls d'una raó tancada en si mateixa, per tant, no oberta a tota possible veritat. Ja sant Pau subrallava el caràcter «escandalós» i «esbojarrat» del missatge cristià. Certament, la història d'amor que aquest missatge ens presenta és, de tan bonica, «increïble»: un Déu que, sense necessitar-los, crea el món i els homes a fi de fer-los participants pobrenaturalment d'Ell mateix i d'una convivència amorosa universal; felicitat que, rebutjada per l'home, creat lliure, no volgué que li quedés definitivament perduda, motiu pel qual es féu home en Jesucrist amb la generosa missió de rescatar-nos del nostre estult i alhora culpable egoisme superb. Com veiem, es tracta d'una sèrie de fets esdevinguts no per «raons necessàries», sinó per «decisiones lliures» motivades per l'amor i el desamor. Una història que discorre en un pla intermig entre el de la necessitat determinant i el de l'arbitrarietat i d'absurd. Una història que s'esdevé en el pla de l'amor, del qual s'ha de dir —com Pascal deia del «cor»— que té unes raons que la raó no compren pas. Una història que només es veu coherent i raonablement creïble si se la pren en la seva total plenitud, sense retallades de cap mena.

El contingut de la Revelació divina, pel sol fet de ser divina, no pot ser, doncs, abordat amb la mateixa lògica amb la qual els científics estudien els éssers reals del món físic o els éssers ideals del món matemàtic. Sembla que els esmentats teòlegs no s'adonin d'aquesta ineludible exigència. Com si s'haguessin tornat sords davant d'aquella senzilla, però profundíssima caracterització del cristià que sant Joan fa en la seva primera carta: «Nosaltres, els cristians, creiem en l'amor».

«El nen que encara no ha vist la llum és un ésser marginat»

Primera pastoral conjunta dels bisbes de la Gran Bretanya

LONDRES. — Els bisbes de la Gran Bretanya han publicat, per primera vegada, una carta pastoral comuna. Fins ara, les cartes pastorals les publicaven en dos grups, és a dir, Anglaterra i País de Gal·les d'una banda, i Escòcia de l'altra. En nom dels vint i vuit bisbes residencials, han firmat la lletra els set arquebisbes. Els bisbes parlen de l'avortament, reclamant els drets humans per a l'infant no nat i diuen que l'infant que encara ho ha nascut és un ésser «necessitat d'especial protecció».

Els bisbes estimulen el poble perquè procurin que l'ordre sigui restablert, doncs es tracta dels drets fonamentals que es neguen a l'infant que encara és al si de la mare. Els bisbes no podran callar si aquest drets són trepitjats, i a més, aquí, gràcies a la legislació. Cal lluitar contra tota mena de violació dels drets humans. L'avortament és una d'aquestes violacions. A la Gran Bretanya els infants que encara no han nascut, són, potser, uns «marginats» sense drets ni protecció? Breument, éssers «necessitat d'especial protecció».

Els bisbes han manifestat: des de l'instant de la concepció hi ha vida, una vida humana i no només una

Els bisbes de la Gran Bretanya han signat per primera vegada una carta col·lectiva. I això que ni Escòcia ni Gal·les tenen res que es sembli a un Estatut d'Autonomia

vida que pot arribar a ser humana. Tota teoria referent a qualsevol càlcul sobre el començament de la vida humana, siguin quatre setmanes, tres mesos o sis mesos després de la concepció, ha de bandejar-se. La teoria segons la qual l'ésser que s'està formant al si de la mare no és res més que una part del cos de la

dona, és un contrasentit, diuen els bisbes. Posen en relleu, a més a més, el cas de consciència en què es posa els metges i el personal a qui es demana que matin. Cal combatre l'avortament. Per a poder-ho fer d'una manera eficaç, s'ha de multiplicar la informació i l'ajuda a la dona gestant.

Donat el ressó que aconsegueixen a certs estaments europeus

El cardenal Bueno adverteix contra l'actitud cismàtica dels promotors del Palmar de Troya

SEVILLA. — El fet del Palmar de Troya que fa molts anys ocupava l'a-

tenció de la premsa i que va motivar diverses declaracions de l'Autoritat Eclesiàstica, darrerament havia caigut en el silenci.

A Sevilla, especialment, el desprestigi dels protagonistes dels fets, ha reduït el fet a les autèntiques proporcions que mereixen. No obstant, principalment fora d'Espanya, s'ha donat un revifament de la qüestió. A tot això respon la recent Exhortació de l'arquebisbe de Sevilla, cardenal Bueno, que transcribim íntegrament.

Paraules que no donen lloc a dubtes

«En diverses ocasions (18 de maig del 1970, 15 de març del 1972 i 14 de gener del 1976) hem desautoritzat els fenòmens que es presentaven com a sobrenaturals, visions, missatges, etc. tant al Palmar de Troya, com en d'altres llocs de la Diòcesi, i prohibim la celebració de tot culte religiós en dits llocs, i la participació dels fidels als mateixos.

Des de llavors tenim la satisfacció de que els fidels de l'Arxidiòcesi, obrint els ulls a la realitat de tot el que allà es realitzava i coincidint la identitat de les persones implicades

en aquells successos, secundaren la nostra crida, i es van apartar de tota cooperació amb els interessats. Aquest és un fet del qual hem informat cumplimentant a la Santa Seu.

No ha passat el mateix amb alguns fidels d'altres regions, especialment fora d'Espanya. Alguns, sospresos en la seva bona fe, i creient que es tractava de moviment religiosos aprovats per l'Església Catòlica, ja que d'aquesta manera els presenten llurs promotors, han cooperat a mantenir aquest fenomen pseudo-religiós, ja amb peregrinacions al Palmar de Troya, ja amb quantioses aportacions econòmiques.

Les desautoritzacions segueixen vigents

Davant la campanya de promoció i relleuament d'aquells fenòmens es preten fer durant aquest any de 1980, volem recordar a tots els que segueixen les disposicions que sobre aquest afer s'han anat donant des de la primera desautorització i condemna de l'any 1970. Els autors d'aquests deplorables esdeveniments, per haver quebrantat greument la disciplina de l'Església, segueixen incursos en excomunió especialíssima reservada a la Santa Seu, doncs perseveren en la seva actitud cismàtica, en oberta rebel·lió contra el Sant Pare i la jerarquia catòlica, sense donar cap signe de penitència i sumissió. Manem, per tant, a tots els fidels de l'arxidiòcesi de Sevilla, que es mantinguin fora de tota col·laboració amb els participants d'aquesta secta, i preguem als extradocesans, als qui els hi arribi la nostra exhortació, s'informin degudament de llurs respectius bisbes sobre la naturalesa d'aquest moviment pseudo-religiós, agreujat per una actitud obertament cismàtica davant l'autoritat del Pontífex Romà.

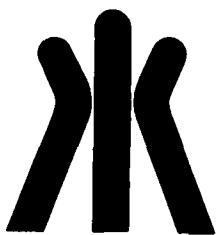
Preguem al Senyor, dador de tot bé, per que aquells que s'han apartat de l'obediència al Papa descobreixin llur error, i penedit tornin a la comunió de l'Església.

450 aniversari del convent de les Jerònimes de Sant Bertomeu

INCA. — Aquest any de 1980, s'acompleix el 450 aniversari de la fundació monàstica jerònima de Sant Bertomeu, d'Inca. Fou fundat l'any 1485 pel monestir de Santa Isabel de Palma, encara que el primer grup de monges va viure durant uns anys al Puig de Santa Magdalena, d'Inca, fins que va traslladar-se al seu actual emplaçament, a la mateixa ciutat inqueca.

Amb la creació d'un Fons Comú

La Diòcesi de Barcelona enceta el «Nou Sistema Econòmic»

"GERMANOR"
FONS COMÚ DIOCESÀ

BARCELONA. Des de l'1 de gener de 1979 la diòcesi de Barcelona ha suprimit tota mena de taxes i aranzels per a sagraments, celebracions, documents i tràmits. Tots els serveis són gratuïts. Els cristians que ho volen fer contribueixen a l'Església amb aportacions de tot espontànies i lliures.

Aquest any 1980 comença un nou sistema econòmic. Es crea un «Fons Comú Diocesà» en el qual cada parròquia hi farà una aportació proporcional als seus ingressos. Es tracta d'arribar a una economia suficient (sense estretors), autofinançada (mantinguda pels mateixos cristians) i solidària (fraternal i sense diferències).

Un setmanari
que vol servir a tots

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR

Setmanari Popular d'informació i cultura religioses.

Redacció i administració: carrer de València, 224, 1r, Barcelona-7. Telèfons: 215.27.39, 215.27.84, 215.28.05, 215.24.33.

Edita EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Director: Joan E. Jarque i Jutglar.

Sots-director: Francesc Malgosa.
Redactor en cap: Antoni Plaia i Mateu.

Redacció: Montserrat Vilaseca i Francesc Gamisans.
Compaginació: Eugènia Vidal.
Col·laboradors habituals: Esteve Busquets i Molas, Climent Forner, Albert Pera, Pere Tena, Jaume Casanovas, Josep Ventura, Josep M. Gavín, Josep M. Aragonès, Josep Fauli, Enric Planas, Vicenç Nolla, Xesc Solià, Guillem del Món, Placanyol.

Documentació: Ferran Camps.
Publicitat: Carlos Carrero.
Administració: Joan Manuel Checa.
Composició: Agustí Condal.
Coordinació: Oriol Camps i González.

Impremta: EMSA. Carrer de Llúria, 35. Barcelona-9.
Dipòsit legal: 14.387.

Agències: KIPA, P.A., EUROPA PRESS, NC NEWS.

No és segur el viatge del Papa a Filipines

Les eleccions i la situació política general sembla que desaconsellen el viatge de Joan Pau II a Filipines.

Breu història del viatge

Fa aproximadament un any va atribuir-se a fonts eclesiàstiques filipines l'anunci que el Papa aniria a Manila durant el 1980, amb ocasió del IV centenari de l'arxidiòcesi local.

Va passar el temps, i a primers de desembre proppassat els rumors en aquest sentit varen tornar a circular.

Algun periòdic de Hong Kong va fer-se'n ressò. Més tard va concretar-se una mica més. Tornava a atribuir-se a fonts eclesiàstiques filipines l'afirmació que el Pontífex arribaria a Manila «la segona setmana de febrer».

Algun òrgan informatiu europeu donà la notícia breument. Roma seguia sense dir res, però tampoc desmentia.

Clarificar l'atmosfera

En els cercles informatius predomina l'opinió que amb tot i que el Vaticà se sent fraternalment pressionat per acudir a Manila (perquè també es tracta, segons sembla, de beatificar a un filipí), raons d'índole moral i política graviten sobre el panorama. Els set anys de govern amb llei marcial del règim de Marcos a l'únic país catòlic d'Àsia —«a priori» evident violació de drets humans— podrien ser, efectivament, un obstacle, i la Santa Seu estaria esperant algun gest presidencial, per a decidir la conveniència o inconveniència del viatge.

Per altra part, un sector de l'Església catòlica filipina està en contra de la llei marcial. Inclús es parla que el cardenal Jaime L. Sin, arquebisbe de Manila, podria fer una crida en aquest sentit.

En aquestes condicions, seria necessari clarificar l'atmosfera, a fi que Sa Santedat estigui segur de no trobar-se davant d'una situació delicada sobre el terreny.

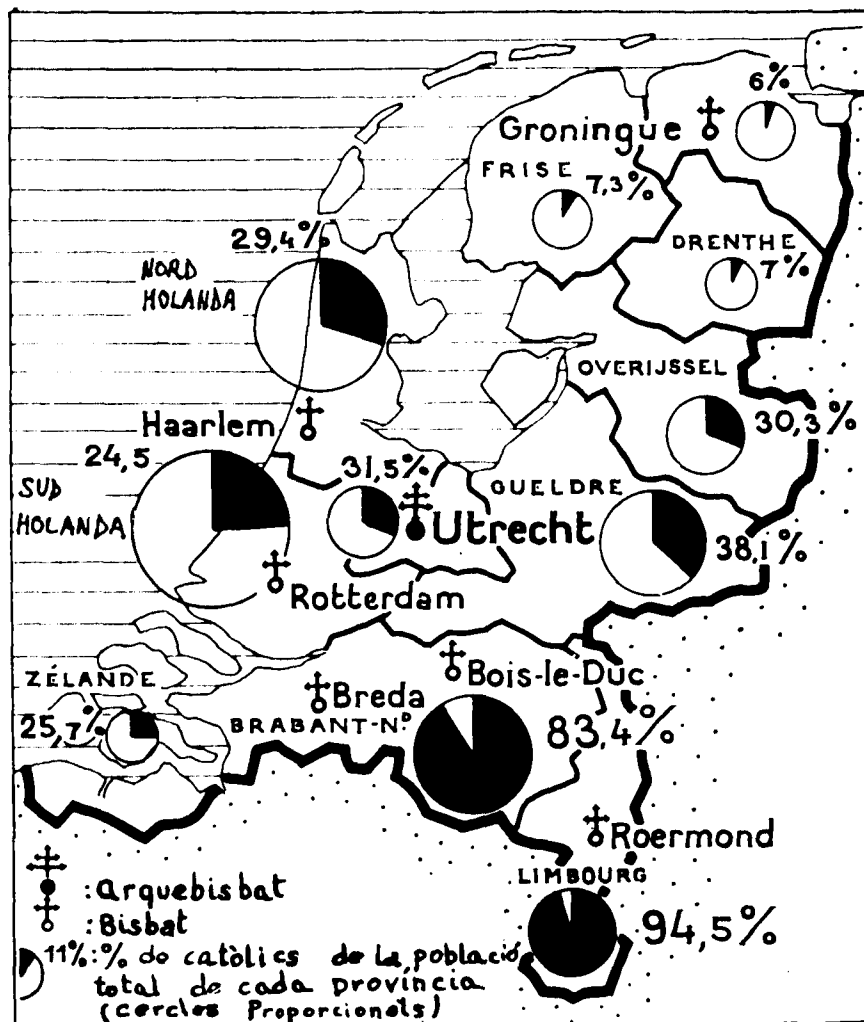
El que sembla cert, segons les últimes notícies, és el viatge del Papa al Brasil dintre de pocs mesos. Informarem detingudament ben aviat.

Un servei a la fe cristiana

Catalunya cristiana

Carta del Papa a l'Església dels Països Baixos

Les propostes que m'heu fet arribar són d'un gran valor

Estimats germans i germanes

Vosaltres sabeu que aquest Concili ha assenyalat l'orientació comú, el camí comú, per dir-ho així, que l'Església universal i cada Església particular ha de prendre. El tema del Sínode, que fixa també la seva tasca, es refereix precisament a aquest camí post-conciliar de l'Església holandesa: L'EXERCICI DE L'OBRA PASTORAL DE L'Església als Països Baixos en les circumstàncies actuals, a fi que l'Església es manifesti per endavant com «comunitat». Heus ací una significació particular per a la unitat i la comunió de l'Església universal. Car l'Església realitza la seva universalitat, o la seva catolicitat, al mateix temps en la unitat i en la diversitat.

Com diu la constitució «Lumen gentium»: En virtut d'aquesta catolicitat, cada una de les parts aporta a les altres i a l'Església entera el

benefici dels seus propis dons, de manera que la totalitat i cada una de les parts s'apropen amb un canvi mutu universal i per un esforç comú vers la plenitud en la unitat» (n. 13).

La comunitat del poble de Déu que constitueix l'Església en la vostra pàtria ha aportat durant la seva existència de molts segles, i sobretot en les generacions més recents, una riquesa de dons útils per a la unitat de l'Església universal i de totes les seves parts. Em plau retre homenatge aquí a la contribució excepcional que els Països Baixos han aportat a l'activitat missionera de l'Església universal. L'Església catòlica dels Països Baixos pot també enorgullir-se del que ha realitzat en el camp de l'ensenyament, a favor dels malalts i dels marginats, i també per l'apostolat dels laics. Aquest Sínode examinarà altra vegada la vida de l'Església en els Països Baixos d'ar-

cord amb les tasques que condicionen el seu testimoni que ella està sempre cridada a fornir la missió universal de l'Església.

Els problemes més importants plantejats en aquest moment a l'Església dels Països Baixos seran el motiu de la reflexió en comú dels bisbes amb motiu de llur responsabilitat particular cara a l'Església. En aquest context, us citaré les paraules pronunciades pel cardenal Bernard Alfrink el 9 d'abril del 1969 «pel seu costat, els bisbes tenen una responsabilitat pròpia, irreductible. Ells no poden acontentar-se en reflectir la veu del seu poble, també han de proclamar la Paraula del Senyor... Els bisbes han de fer sentir la seva pròpia veu. No sols com la d'un creient enmig del poble, sinó com la d'un home carregat de missió, que va endavant».

El Sínode dels bisbes manifesta d'una manera particular la col·legialitat de l'episcopat que, en comunió amb el Papa i sota el seu guiatge, exerceix l'autoritat suprema en el servei pastoral de l'Església. Després de la cloenda del Concili, els bisbes de l'Església universal han tingut ja diversos sínodes generals. Per primera vegada, els bisbes es reuniran en sínode particular.

L'esperança vostra i la meua és, que d'aquesta manera, aquest sínode saldrà amb fruita la seva tasca.

Referent a això desitjo dirigir a la comunitat catòlica dels Països Baixos una fervent crida, en la vigília del Sínode, en el moment en que celebrem la manifestació de Jesús en el seu Baptisme. Els vostres bisbes ja ho han fet.

Tant de bo que la vostra pregària no falti, particularment durant el Sínode. Les idees i les propostes que m'heu fet arribar per mitjà dels vostres bisbes són molt precioses. Però és d'antuvi la nostra pregària comú allò que és indispensable quan es tracta d'acostar-nos a Déu i de tot el que deu portar-nos al bé, a la veritat, a l'amor i a la pau. Es doncs sobretot la vostra pregària el que us demano mentrestant, com a president del Sínode. Estaré molt reconegut a tots aquells que a la seva pregària puguin afegir llur sacrifici, els seus sofriments personals i llur consagració al servei dels altres.

Aquesta invitació que dirigeixo a tots els membres de la comunitat catòlica dels Països Baixos, la vull estendre també, amb un veritable esperit ecumènic, als nostres germans i germanes de les altres esglésies i comunitats cristianes. En afecte, el Sínode especial es desenvolupa en els mateixos dies en què tots els cristians s'uneixen en la pregària per la unitat, segons el tema «que el teu Regne vingui». Per això, nosaltres preguem a Déu conjuntament per la promoció de la unitat veritable que ha de créixer en tots nosaltres. I és cert que en aquesta pregària troben el seu lloc els problemes que es tracten en el Sínode d'una Església on els seus membres comparteixen després de moltes generacions amb altres cristians la vida d'una mateixa comunitat nacional.

Amb els vostres dos cardenals i els vostres bisbes, atorgo la meua benedicció pastoral particular a tots els preveres, a tots els religiosos i religioses, a tots els estimats germans i germanes dels Països Baixos. Encomano el Sínode a la intercessió de Maria, Mare del Senyor i Mare de l'Església, aquella que en el vostre país és venerada d'una manera particular en diversos indrets.

Des del Vaticà, en la festa de l'Epifania el 6 de gener del 1980.

Joan Pau II

Documents

Vigilància i valentia

«Cal que adrecem el nostre comú esforç cap al futur, de manera molt especial, reconeixent i analitzant amb serè realisme, les dificultats amb què topeu en el vostre ambient social, per l'anunci del missatge de Jesús, dificultats objectives, serioses, greus. Tothom les sap. Les ideologies materialistes i la mentalitat hedonística, difuses en amplis sectors de la població, especialment la joventut, malden per obstaculitzar, costi el que costi, i buidar l'anunci de l'Evangeli. Què procedeix davant d'aquestes dificultats? Resignació? Jo us dic a tots: Vigileu, aguanteu, comporteu-vos virilment, sigueu valents, forts en la fe. Fe en Déu, Creador i Pare. Fe en Crist, l'únic salvador i el veritable alliberador. Fe en l'Església, Mare i Mestre de Veritat. Fe i esperança fixes en Déu enmig de les contínues i periòdiques crisis de les ideologies humanes.» (A uns pelegrins de Bolònia. L'Ossv. Rom. 23-9-79.)

El sagrament de la penitència

«El Sagrament de la penitència és un altre sagrament de l'amor de Déu. Cada vegada que hom rep el Sagrament de la Penitència o de la Reconciliació, rep el perdó de Crist. Ja ho sabem que aquest perdó ens ve a través dels mèrits de la seva mort i que la mort la celebrem en l'Eucaristia. Però el que se'n fa en el Sagrament de la Reconciliació és una invitació a trobar-nos personalment amb Crist d'aquesta faisa. Encara més, a fer-ho amb freqüència. Es tan important de trobar-se així amb Jesús, que en la meua primera Encíclica tinc escrites aquestes paraules: l'Església observant fidelment la pràctica del Sagrament de la Penitència —vull dir la pràctica de la confessió individual, unida a l'acte personal del dolor i al propòsit de corregir-se i de satisfer—, defensa de un dret particular de l'ànima humana. Es el dret d'un encontre més personal de l'home amb Crist Crucificat que per mitjà del ministre del Sagrament de la Reconciliació li diu: «Et són perdonats els teus pecats. Ves-te'n en pau i no tornis a pecar més». Gràcies a l'amor i a la misericòrdia de Crist no hi ha pecat tan greu que no pugui ser perdonat, ni cap mena de pecador que sigui refusat. Qui es penedeixi serà rebut per Crist amb perdó i amor immens. (De l'Homília de Joan Pau II al Phenix Park de Dublín el 29 de setembre del 1979. Osserv. Rom. 30-9-79.)

Aprenuem de Maria

«De Maria i a partir del seu exemple hem d'aprendre de construir l'Església, començant per aprendre a progressar en l'exercici de la fe. Maria va viure la fe en actitud d'aprofundiment continuat i de descoberta progressiva, a través dels moments difícils de tenebres, ja des dels primers dies de la seva maternitat. Va superar-los gràcies a una actitud responsable d'auscultació i obediència a la Paraula de Déu. També és deure nostre esforçar-nos a aprofundir i consolidar la nostra fe, per l'exercici de l'auscultació, l'acolliment, la proclamació i la veneració de la Paraula de Déu, examinant atentament la seva llum, els signes dels temps i interpretant i acompanyant els esdeveniments de la història.» (De l'homília del Papa a Efès el 30 de novembre del 79.)

V. N.

El Sínode Holandès, ajornat per uns dies més

CIUTAT DEL VATICÀ. — El Papa assisteix a les diverses sessions del Sínode Holandès, celebrades, la major part, a la capella de Santa Matilde del Vaticà. D'esquerra a dreta: Monsenyor Josef Tomko, el cardenal Willembrands, Joan Pau II i monsenyor Danneels.

El Sínode ha congregat tots els bisbes d'Holanda, a més d'un nombre determinat de cardenals de la Cúria Romana. Ha continuat uns dies més dels previstos, «perquè —segons expressió del mateix Papa— ho exigia la riquesa del temari i la multiplicitat dels problemes a estudiar».

Wojtyla cantant melodies italianes i poloneses

Al dirigir-se a uns 1.750 estudiants de diverses universitats italianes, membres del moviment apostòlic «Comunicació i Alliberament», que participen aquests dies a Roma en uns exercicis espirituals sobre el tema «la veritat de l'home», el Papa va expressar la seva gran confiança i esperança en la joventut que està buscant a Crist.

Durant una hora i mitja, el Papa Wojtyla havia rebut aquests mateixos joves a la «Sala Règia» del Vaticà, durant un encontre informal, en el qual uns joves l'informaren de les seves experiències apostòliques a la Universitat, i tots cantaren acompanyats pel mateix Papa, diferents melodies italianes i poloneses.

La catequesi del Papa

El cos, testimoni de l'amor i de la donació mútua

Joan Pau II continua la seva catequesi del dimarts sobre la realitat originària de l'home.

1. — Releigint i analitzant el segon relat de la creació, o sigui, el text jahvista, hem de preguntar-nos si el primer «home» (Adam), en la seva soietat originària, «viuria» el món realment com un do, amb actitud conforme a la condició efectiva de qui ha rebut un do, com consta en el relat del capítol primer. Efectivament, el segon relat ens presenta a l'home al jardí de l'Edem (Cf. Gen. 2, 8); però hem d'observar que, inclús en aquesta situació de felicitat originària, el Creador mateix (Déu-Jahve), i després també l'home, en lloc de subratllar l'aspecte del món com un do subjectivament beatificant, creat per a l'home (Cf. primer relat i en particular Gen. 1, 26-29), posen de relleu que l'home està *solo*. Hem analitzat el significat de la soietat originària; però ara és necessari observar que per primera vegada apareix clarament una certa carència de bé: «No és bo que l'home (baró) estigui sol — diu Déu-Jahve —, valg a fer-li una ajuda...» (Gen. 2, 18). Ell mateix afirma el primer *shome*; també ell, després d'haver pres consciència fins al fons de la pròpia soietat entre tots els sers vivents de la terra, espera una ajuda semblant a ell (Cf. Gen. 2, 20). Efectivament, cap d'aquests sers (animals) ofereix a l'home les condicions bàsiques, que facin possible existir en una relació de do recíproc.

Baró i dona

2. — Així, doncs, aquestes dues expressions, és a dir, l'adjectiu *solo* i el substantiu *ajuda* semblen ser realment la clau per a comprendre l'essència mateixa del do al nivell de l'home, com a contingut existencial inscrit en la veritat de la *imatge de Déu*. Efectivament, el do revela, per dir-ho així, una característica especial de l'existència personal, més encara, de la mateixa essència de la persona. Quan Déu-Jahve diu que: «No és bo que l'home estigui sol» (Gen. 2, 18) afirma que l'home per si *solo* no realitza totalment aquesta essència. Solament la realitza amb *algú*, i encara més completament existint *per a algú*. Aquesta norma d'existir com persona es demostra en el llibre del Gènesi com a característica de la creació, precisament

per mitjà del significat d'aquestes dues paraules: *solo* i *ajuda*. Indiquen precisament el fonamental i constitutiu que és per a l'home la relació i la comunió de les persones. Comunió de les persones significa existir en un recíproc *per a*, en una relació de do recíproc. I aquesta relació és precisament la realització de la soietat originària de l'home.

Comunió de les persones

3. — Aquesta realització és, en el seu origen, beatificant. Està implícita, sens dubte, en la felicitat originària de l'home, i constitueix precisament aquesta felicitat que pertany al misteri de la creació feta per amor, és a dir, perteneix a la mateixa essència del donar creador. Quan l'home-baró, al despertar del somni genèsic, ve a l'*shome-dona*, presa d'ell, diu: «Això sí que ja és os dels meus ossos i carn de la meua carn» (Gen. 2, 23); aquestes paraules expressen en cert sentit, el començament subjectivament beatificant de l'existència de l'home en el món. En quant s'ha verificat al principi, això confirma el procés d'individuació de l'home en el món i neix, per dir-ho així, de la profunditat mateixa de la seva soietat humana, que ell viu com a persona enfront a totes les altres criatures i a tots els sers vivents (*animalls*). També aquest principi, doncs, pertany a una *«antropologia adequada»* i pot ser verificada sempre segons ella. Aquesta verificació purament antropològica ens porta, al mateix temps, al tema de la *«persona»* i al tema del *«cos-sex»*. Aquesta simultaneïtat és essencial.

Efectivament, si tractéssim del sexe sense la persona, quedaria destruïda tota l'educació de l'antropologia que trobem en el llibre del Gènesi. I aleshores estaria velada per al nostre estudi teològic la llum essencial de la revelació del cos, que es transparenta amb tanta plenitud en aquestes primeres afirmacions.

La teologia del cos humà

4. — Hi ha un fort vincle entre el misteri de la creació, com a do que neix de l'amor, i aquest principi

beatificant de l'existència de l'home com baró i dona, en tota la realitat del seu cos i del seu sexe, que és simple i pura veritat de comunió entre les persones. Quan el primer home, al veure la primera dona exclama: «Es carn de la meua carn i os dels meus ossos» (Gen. 2, 23), afirma senzillament la realitat humana d'ambdós. Exclamant així, sembla dir: Heus ací un cos que expressa la *«persona»*. Atenent un passatge precedent del text jahvista, es pot dir també: aquest *«cos»* revela a l'ànima vivent, tal com fou l'home quan Déu-Jahve alenà la vida en ell. (Cf. Gen. 2, 7), per la qual va començar la seva soietat enfront a tots els sers vivents. Precisament, atravesant la profunditat d'aquesta soietat originària, sorgeix ara l'home en la dimensió del do recíproc, quina expressió — que per això mateix és expressió de la seva existència com a persona — és el cos humà en tota la veritat originària de la seva masculinitat i feminitat. El cos que expressa la feminitat *per a* la masculinitat, i viceversa, la masculinitat *per a* la feminitat, manifesta la reciprocitat i la comunió de les persones. L'expressa a través del do com a característica fonamental de l'existència personal. Aquest és el cos: testimoni de la creació com un do fonamental, testimoni, doncs, de l'amor com a font de la que va néixer aquest mateix donar. La masculinitat-feminitat — això és, el sexe — és el signe originari d'una donació creadora i d'una presa de consciència per part de l'home, baró-dona — d'un do viscut, per així dir-ho, de manera original. Aquest és el significat amb el qual el sexe entra en la teologia del cos.

Esponsalici

5. — Aquest *«començament»* beatificant del ser i de l'existir de l'home, com baró i dona, està unit amb la revelació i amb el descobriment del significat del cos, que convé anomenar *«esponsalici»*. Si parlem de revelació i a la vegada de descobriment, ho fem en relació a l'específic del text jahvista, en el que el fil teològic és també antropològic, més encara, apareix com una realitat certa conscientment viscuda per l'home. Hem observat ja que a les paraules que expressen la primera alegria de l'aparell de l'home a l'existència com *«baró i dona»* (Gen. 2, 23), segueix el

versicle que estableix la seva unitat conjugal (Cf. Gen. 2, 25), i després el que testifica la nua d'ambdós, sense que tinguin vergonya recíproca (Cf. Gen. 2, 25). Precisament aquesta confrontació significativa ens permet parlar de la revelació i a la vegada del descobriment del significat *«esponsalici»* del cos en el mateix misteri de la creació. Aquest significat — en quant revelat i inclús conscientment viscut per l'home — confirma fins al fons que el donar creador, que brolla de l'amor, alcança la consciència originària de l'home, convertint-se en experiència de do recíproc, com ja es percep en el text arcaic. D'això sembla donar testimoni també — potser fins de manera específica — aquesta nua d'ambdós progenitors, lliure de vergonya.

La unitat conjugal

6. — El Gènesi 2, 24, parla del sentit o la finalitat que té la masculinitat i feminitat de l'home, en la vida dels cònjuges-pares. A l'unir-se entre si tant íntimament, que es converteixen en *«una sola carn»*, sotmeten, en cert sentit, la seva humanitat a la benedicció de la fecunditat, o sigui, de la *«procreació»*, de la que parla el primer relat (Gen. 1, 28). L'home comença «a ser» amb la consciència d'aquesta finalitat de la pròpia masculinitat-feminitat, això és, de la pròpia sexualitat. Al mateix temps, les paraules del Gènesi, 2, 25: «Ambdós estaven nus sense avergonyir-se», semblen afegir a aquesta ve-

ritat fonamental del significat del cos humà, de la seva masculinitat i feminitat, una altra veritat no menys essencial i fonamental. L'home, conscient de la capacitat procreadora del propi cos i del propi sexe, està al mateix temps lliure de la *«coacció»* del propi cos i sexe. Aquesta nua originària i a la vegada no marcada per la vergonya, expressa aquesta llibertat interior de l'home. És aquesta la llibertat de l'*«instint sexual»* el concepte *«instint»* implica ja una coacció interior, analògicament a l'instint que estimula la fecunditat i la procreació a tot el món dels sers vivents (*animalls*). Però sembla que aquest dos texts del llibre del Gènesi, el primer i segon relat de la creació de l'home, vinculen suficientment la perspectiva de la procreació amb la característica fonamental de l'existència humana en sentit personal. En conseqüència, l'analogia del cos humà i del sexe amb relació al món dels animals — a la que podem anomenar analogia *«de la naturalesa»* — en els dos relats — encara que en cada un de diverses maneres —, s'eleva també, en cert sentit, a nivell d'*«imatge de Déu»*, i a nivell de persona i de comunió entre les persones.

Serà convenient dedicar encara altres anàlisis a aquest problema essencial. Per a la consciència de l'home inclús per a l'home contemporani — és important saber que en aquests texts bíblics que parlen del principi de l'home, es troba la revelació del *«significat esponsalici del cos»*. Però és encara més important establir el que expressa pròpiament aquest significat. (Audiència General. 9-1-80).

Crònica de Roma

El llibre del Gènesi, la «carta fundacional» de la família

ROMA. — (Del nostre corresponent). En tant que els bisbes holandesos parlen, amb més o menys tensió, entre ells i els representants de la Cúria romana, reunits en Sínodo particular, el Papa, pel seu compte, va preparant el sentit de l'«altre» Sínodo, el que tindrà lloc a la tardor vinent amb representants de tot el món, sobre el tema de la família en el món d'avui. També dia rera dia — es podria dir dimecres rera dimecres — Joan Pau II va teixint el necessari entramat doctrinal.

El diari vaticà *L'Osservatore Romano* acaba de recordar que, en la nostra societat, la família està vivint una crisi dramàtica per oblit de les grans línies que defineixen la realitat «sacra i social» a l'ensenyament que és la institució familiar. Doncs bé, el Papa, conscient d'això, es dedica des d'unes setmanes ençà, amb un llenguatge insòlit en el Magisteri, a exposar el seu pensament i el seu ensenyament sobre aquesta espècie de «carta fundacional» de la família que són els primers capítols del Gènesi.

El Papa ha anat parlant — i encara continua — amb un estil i tarannà despullat de qualsevol puritanisme, de l'esmunyadissa realitat original de l'home, matèria i esperit; de la seva solitud i grandesa respecte a les altres criatures; de l'unitat de l'ésser humà en la seva duplicitat sexual. Un ésser l'home que es realitza mitjançant el do del seu cos. La nua original del

cos, percebuda sense vergonya, és plenitud i equilibri total i capacitat d'entendre i establir comunió i felicitat en un gest «esponsal» no limitat a la comunió conjugal, sinó capaç d'una comunió al menys tan alta, si es pel Regne de Déu, com altres donacions diferents de la comunió i fecunditat conjugals.

Tot i que l'experiència del pecat fa que les condicions conviïn aquest univers original roman després de la redempció, com a punt de referència i fita a assolir amb esforç, però amb l'ajuda de la gràcia que acut en favor de l'autenticitat de la persona i de l'ésser humà. El Papa està convençut que cal realitzar l'esforç de reconstrucció de la felicitat original de la vida sexual, afectiva, social de les famílies. I que l'Església d'avui s'hi ha de comprometre.

Tanmateix, els darrers discursos del Papa sobre aquests temes són una mica durs de pelar. Cal un esforç considerable per a superar les connotacions filosòfiques, teològiques i bíbliques. Però molts que s'havien mostrat un xic crítics, comencen a afirmar que l'esforç val la pena. Les iniciatives a nivell universitari sembla que ja han començat; i no és sorprenent que la primera s'hagi esdevingut a Poznan, precisament a la Polònia natal del Papa Wojtyła.

Dels altres aspectes de la preparació d'aquest Sínodo, caldrà parlar-ne ben aviat.

E. Planas

L'únic setmanari

en doble edició

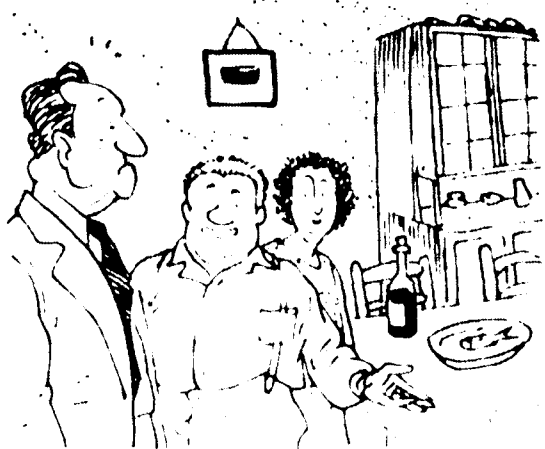
-Catalunya Cristiana

C. Valencia, 244, 1.º;
Barcelona 7.

Teléfonos: 215.27.39, 215.27.84,
215.28.05, 215.24.33

AI "CAVALL FORT"

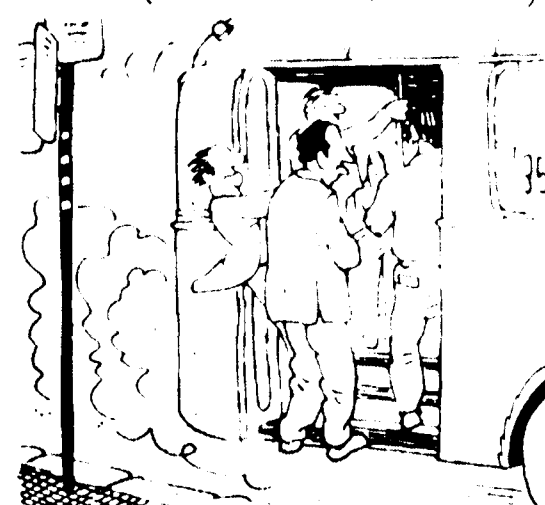
hi ha una llició per a nens i nenes amb premis de "la Caixa".

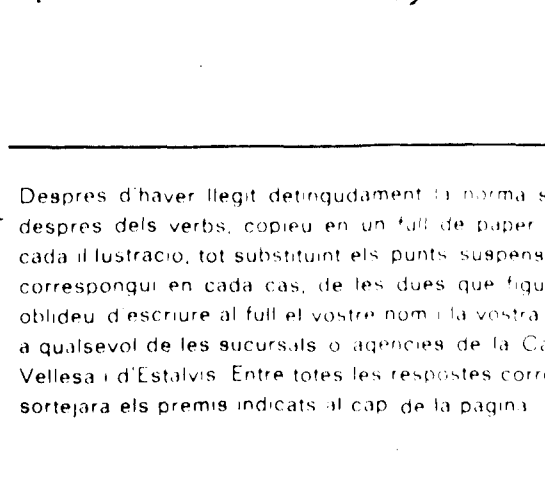
... A DINAR AMB NUSAL...
(QUEDAT O QUEDA'T?)

EL COTXE HA... UNA MICA EL...
MALBE. (QUEDAT O QUEDA'T?)

... FORT, QUE NO CAIGUIS...
(AGAFAT O AGAFA'T?)

EM SEMBLA QUE M'HE... UN...
PINYOL. (EMPASSAT O EMPASSAT?)

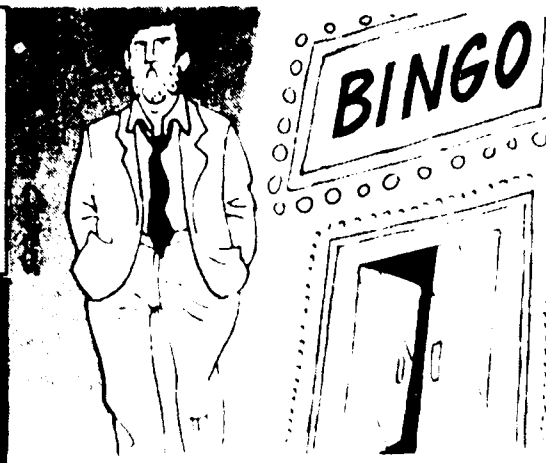

VA, TU... QUE SI NO, PERDREM...
EL TREN. (AFANYAT O AFANYAT?)

Voleu participar en el sorteig dels premis següents?

Una bicicleta DERBI
Una nina de drap
Una pilota
Un patí "surf"
Una capsa d'aquarel·les

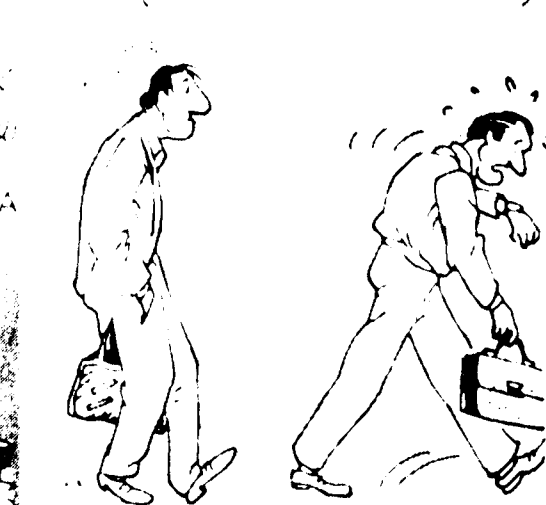
El pronom et, que vol dir "a tu", revesteix la forma t darrera els verbs acabats en vocal: escriure't, rebre't, pentinar't, lleva't. Cal anar amb compte, en l'escriptura, a no confondre un conjunt com lleva't (imperatiu més pronom) amb llevat, forma de participi passat.

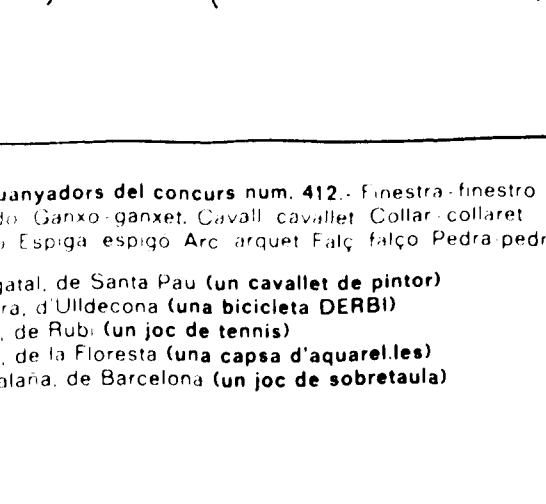
AVUI SI QUE M'HAN... LA SETMANA...
DA... (AFAITAT O AFAITA'T?)

... TENSSON... UNA MICA EN EL...
DRA... (ESTIRAT O ESTIRA'T?)

... FORT, QUE NO CAIGUIS...
(AGAFAT O AGAFA'T?)

EM SEMBLA QUE M'HE... UN...
PINYOL. (EMPASSAT O EMPASSAT?)

VA, TU... QUE SI NO, PERDREM...
EL TREN. (AFANYAT O AFANYAT?)

Després d'haver llegit detingudament la norma sobre l'ús del pronom et després dels verbs, copieu en un full de paper les frases que hi ha sota cada il·lustració, tot substituint els punts suspensius per la solució que hi correspongui en cada cas, de les dues que figuren entre parentesi. No oblideu d'escriure al full el vostre nom i la vostra adreça i aneu-la a portar a qualsevol de les sucursals o agències de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis. Entre totes les respostes correctes rebudes "la Caixa" sortejarà els premis indicats al cap de la pàgina.

Solució i guanyadors del concurs num. 412: Finestra-finestro Corda-cordo Ganxo-ganxet Cavall-cavallet Collar-collaret Pinya-pinyo Espiga-espigo Arc-arquet Falç-falço Pedra-pedro

Ricard Sargatal, de Santa Pau (un cavallet de pintor)
Anna Tordera, d'Ulldecona (una bicicleta DERBI)
Oriol Benet, de Rubí (un joc de tennis)
Eva Serrats, de la Floresta (una capsa d'aquarel·les)
Germans Balaña, de Barcelona (un joc de sobretaula)

PATROCINAT PER: CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

Breus

Mataró: Sessions audiovisuals de música

Començaren als locals de la Parròquia de Sant Josep unes «Sessions Audiovisuals de Música» tan clàssica com jazz. Les audicions es continuen fent cada diumenge a partir d'un quart de nou del vespre. Segons els organitzadors, «La finalitat d'aquestes audicions és fomentar l'afeció per escoltar música clàssica i jazz. No pretenem ni ensenyar solfeig, ni a tocar qualsevol instrument. Volem que l'oient gaudeixi plenament de la música».

Aquestes sessions són gratuïtes i de la seva organització en tenen cura persones vinculades a l'ambient musical de Mataró.

El calendari de la Noguera

A l'igual que anys darrers les parròquies de La Noguera han ofert a començament d'any, un Calendari molt simpàtic. A més de senyalar els mesos, dies, les festes, dates locals importants, i un mapa de la comarca, ens dona motiu per pensar amb la frase que hi ha al full de cada mes. Per exemple un dels mesos, en diu «Si jo manés, jo faria... Com van les coses que depenen de tu?»

Els seminaristes de Lleida a Barcelona

Del 28 de gener al 9 de febrer, els seminaristes teòlegs de Lleida han estat a Barcelona, junt amb els de Girona, Menorca i Monestir de Montserrat. Han seguit uns cursos intensius sobre qüestions teològiques, morals, socials. Dirigiren els cursos, els professors Rovira Belloso, Oriol, Rius Camps, Matabosch (Degà de la Facultat S. Pacià on es fan els cursos), Via Taltabull, Perarnau.

Aprofitant l'avinentsa de trobar-se a Barcelona els seminaristes visitaren els instituts de pastoral i llocs d'acció pastoral més importants de la ciutat comtal.

Lleida: El grup Eiximenis i el desencís polític

«Fe i identitat cultural» ha estat la primera conferència aquest any 1980 pel Grup Francesc Eiximenis de Lleida.

L'esmentada conferència fou llegida pel professor en Manel Lladonosa Vall, llerera, de l'Estudi General de Lleida.

El senyor Lladonosa assistí l'any passat, com a membre de la representació catalana a l'Assemblea Mundial del Moviment Internacional d'Intel·lectuals Catòlics (Pax Romana).

Fidel al compromís de presència cristiana en el món d'avui i societat on es viu, el Grup F. Eiximenis proposa per aquest diumenge 9 de febrer una Jornada de Reflexió sobre el tema «El desencís polític i el paper dels cristians fins ara en el procés polític». Hom pensa començar a tres quarts de cinc per acabar cap a les 9 de vespre.

L'obra del ballet popular a Manresa

Manresa va ser dies enrera, seu de l'Assemblea constituent d'aquest organisme que haurà de cuidar de la dignificació cultural, cívica i artística de la Dansa Catalana, especialment la sardana, amb força atenció en el nivell escolar i en col·laboració amb tots els organismes que treballen per aquest mateix fi, remarcant la seva independència de qualsevol ideologia política. Així ho manifesten els acords finals aprovats pels 34 consellers representants del Principat i la Catalunya Nord.

Per altra banda, i com ve éssent costum ja d'any enrera, la Parròquia de St. Josep del Poble Nou de Manresa, ha repartit als seus feligresos aquests dies la XXXII Memòria anual que recull un resum de les activitats fetes durant l'any passat.

Parla Mn. Joan Busquets, ponent del tema a l'Assemblea Diocesana de Barcelona.

«La catequesi, una activitat en la que ha de prendre-hi part tota la comunitat eclesial»

BARCELONA. — Un dels temes que l'Assemblea Diocesana treballarà és el de la catequesi. Es posaran en comú diversos aspectes de com s'entén avui i de quina manera s'ha de portar a terme el futur. Mn. Joan Busquets i Prat, ponent de l'esmentat tema ens explica en síntesi els punts principals que seran tractats.

L'Assemblea Diocesana creu que és necessari fer ús del nostre temps per a reflexionar, aprofundir i traçar aquells camins i fites de referència que estimem puguin ser vàlids per l'Església en els moments d'avui. De fet, poder ajudar així a l'Església, en totes les seves funcions, «**Sigui cada vegada més aquell signe radiant d'un Déu que no es fa estrany en la vida dels homes, sinó que contràriament, està present, encarnat i compromès.**»

La catequesi és una d'aquestes funcions i com a tal l'esforç de treballar en aquest camp i en aquesta problemàtica, reflexionant i ajudant-nos en una posada en comú.

El D.A.C. (Debat d'Acció Catequètica) ja hi ha treballat bastant, concretament del 1978 estant. Mn. Busquets explica que només pel senzill fet de pertànyer i haver treballat al DAC ja constes com a inscrit per participar en l'Assemblea Diocesana.

El DAC té el seu origen en el Sínodo de Bisbes de Roma, celebrat el 1978, dedicat a la Catequesi, fet que donà lloc a la idea de dur endavant aquest debat, en el qual hi han treballat el 80 per cent de les parròquies de Barcelona.

Enquestes per sondejar una realitat

Per a conèixer les realitats catequètiques, d'una banda a l'altra, de Barcelona, es va intentar mitjançant diverses enquestes indagar quina era aquesta realitat per tal de poder-hi aprofundir. També es va demanar a 2.500 catequistes el seu parer tocant on es donava la problemàtica principal o quins eren els elements que exigien una profundització més apressant. Les aportacions dels catequistes reflexades en les

respostes van donar lloc a que sorgissin quatre grans camps en la problemàtica catequètica. Aquests camps, com també els aspectes que més sobresortien, són els que formaran el marc i el nucli de les tasques, en quan faci referència a la catequesi, durant els dies de l'Assemblea Diocesana.

1. — L'acció catequètica vinculada amb les altres accions pastorals de l'Església.
2. — La catequesi, tasca de la comunitat.
3. — El ministeri del catequista.
4. — L'acció catequètica.

Homes i institucions

En el tercer aniversari de mossèn Baldelló

Ara ha fet tres anys —el 12 de gener— que morí mossèn Francesc de Paula Baldelló, quan estava a punt de complir-ne noranta. La vellesa i les malalties aguditzades en els darrers temps l'havien apartat del nucli on desplegà les seves moltes activitats: ell, que abans de la guerra vivia a la plaça de Sant Jaume i havia estat mestre de capella de Betlem, organista de Sant Just, professor al Seminari, col·laborador de l'Obra del Cançoner Popular i de la Federació d'Orfeons que residien al Palau de l'Orfeó Català, assidu a l'Ateneu Barcelonès, membre signat de la tertúlia literària de Can Vilaró, al carrer de Fernando, i capsenyer d'una altra tertúlia, gairebé itinerant, que es formava al peu mateix de l'escala de casa seva.

Mossèn Baldelló, ens els seus bons temps, hi lluïa l'alta figura, ben agençada, amb cabells negres i arrissats, sota el sedós barret de capellà que es llevava reverentment per saludar-vos.

En els seus bons temps, doncs, havia estat un eclesiàstic d'avanzada, esmerçat en la restauració litúrgica (Congrés de Montserrat del 1915) i en la implantació del cant gregorià, i també en l'estudi del cant popular, comptant-hi els golgs: al seu entorn s'aplegà l'entitat dels Amics dels Golgs, que visqué sota el seu guiatge i ara se sosté en el seu record. Com a compositor, a part de la música sagrada, compongué més de tres-cents melodies per a aquests cànctics, modeliques per la inspiració, la devoció i el sentit de la música tradicional, temes que ell havia estudiat profundament. Escau d'esmentar ací el seu afecte envers mossèn Jacint Verdaguer i l'estudi de l'atenció que li han tingut els músics. Com a musicòleg, hom recorda les seves col·laboracions a l'Institut de Musicologia, sota la direcció de mossèn Higiní Anglés i de Miquel Querol, per destacar-ne la saviesa i la modestia. I també perquè en prova de fidelitat a la seva ciutat, sabé limitar-se a ésser el musicòleg de Barcelona, i coneixia tots els músics i les «músiques» que hi ha hagut, des del Consell de Cent fins als nostres dies, i els orgues de totes les esglésies que ell mateix havia pulsat, o bé, documentadament, n'havia reconstituït la història.

Era, doncs, un capellà molt barceloní: i no tan sols per l'obra, sinó perquè amb les seves múltiples activitats, dins el camp de la cultura, havia tractat una multitud de

personatges, de les arts i de la política: d'alguns n'escriví notes biogràfiques, les quals, si mai es reuneixen amb les que encara resten inèdites, formaran una història viva i anecdòtica de mig segle de la nostra ciutat. Més que la seva autobiografia, la qual s'hauria de nodrir dels testimoniatges que deixà en la gent que el tractava. Que són gairebé tots traspassats: com és llei de la vida.

I un tret coincident que tothom li remarca, és la seva contència de sacerdot per damunt de tot: la relació amb ell infonia respecte i estima justament per les virtuts d'aquesta condició, que el feia prompte al servei i a l'assistència: i que jo crec, que fou el motiu de totes les altres seves activitats. No l'en van allunyar mai. Al contrari, ell i molts altres sacerdots catalanistes es veieren en retirats per la jerarquia del 1939, de les activitats verament eclesials, amb evident perjudici de la Institució i d'ells mateixos, que es devien trobar menystinguts en allò que constituïa la seva veritable vocació. Ací, la llista de sacerdots renovadors passats a la reserva, també seria llarga i incompleta.

Mossèn Baldelló, en la llarga vellesa, visqué fidel a aquell temps, advers a tantes altres innovacions, que no sempre compartia. Però els innovadors mai no són prou respectuosos amb el passat. Jo diria, tanmateix, que aquestes resistències de la vellesa, tan humanes, són vàlides, sobretot en persones que anaren a l'avanzada que en tenien l'aptitud i l'ocasió, i llur testimoniatge pot servir d'exemple, i en la part més positiva estimula la continuïtat.

Mossèn Baldelló va ser un dels nexes eficaços entre l'Església i la cultura procedents del segle XIX i els corrents immediats del noucentisme. Fou un dels qui sabé servir l'equilibri, la mesura justa, ben vist per tothom, en la seva dignitat sense recances. Signava sempre «Mossèn Baldelló»: el caràcter formava part del seu nom. Com mossèn Pere Ribot, que escriví del seu amic traspasat aquesta poètica semblança: «Sacerdot tot d'una peça, tenia i vivia el sentit de Déu, el cor tendre a la pregària les mans destres a l'orgue en servei de lloança. Fervorós barceloní, de la ciutat i dels seus homes, i bon amic dels amics, dotat a la vegada d'una bonhomia inexhaurible...» No sé pas si amb un escrit tan llarg jo he sabut fer entendre aquesta síntesi tan justa.

Oswald Cardona

Els treballs de l'Assemblea Diocesana

— Els treballs de l'Assemblea Diocesana — diu Mn. Busquets — seran comentats per temes diversos nascuts de frases dels mateixos catequistes: inflació de la catequesi infantil; el desfase del que es descobreix en la catequesi i la realitat de com es troben; la imatge de l'Església i el llenguatge catequètic; la catequesi, ¿és vivència de la fe o impulsora de la fe?, passat o futur. ¿Catequesi com medi de supervivència o de conversió d'una Església?; el contrast entre allò que es diu i allò que es viu; reduir a la catequesi tot el que sigui educació de la fe del cristià; el plantejament de les catequesis programats als espais catequètics; no limitar la catequesi a meres activitats manuals sobre la fe...

En les tasques de l'Assemblea Diocesana — segeix dient el mossèn — ha d'haver-hi una identificació, noves constatacions, valoracions i propostes de tots aquests temes. L'Assemblea és un lloc per a escoltar-nos els uns als altres. Mai pot ser un judici. Parlant amorosament hem de trobar aquestes camins per trobar-nos i anar marxant.

Qui pensa que ha de ser catequista?

— La gent s'està barallant i lluitant en aquest camí de l'Església. El que val és ser una persona que fe i ser capaç de compartir aquesta fe amb els altres.

— Creu que el mestre és la persona adequada per a la catequesi?

— La catequesi és una funció eclesial que correspon a la comunitat cristiana. No és una funció específica del mestre ni tampoc exclusiva de sacerdot. Es tota la comunitat que ha de sentir-se atreta, la comunitat creient que assumeix l'educació de la fe de les noves generacions. Que el mestre fos el catequista, l'escola el local escollit i la catequesi passés a ser classe de religió, significa evidentment un pas enrera. Una cosa és la cultura religiosa i l'altra la catequesi. El mestre, no obstant això, pot fer-ho com a cristià, però mai a l'escola, no és el lloc adient, l'infant ha de vincular-se amb la comunitat. Des del meu punt de vista, ni l'horari de classes, ni l'estructura escolar tenen validesa per portar a terme la catequesi. L'escola, per ella mateixa, no és cap comunitat cristiana i, així no és un medi o ambient de catequesi.

Iniciar en la vida cristiana

— ¿Ha canviat l'objectiu de la catequesi infantil?

— La catequesi infantil no té com a objectiu ensenyar, sinó de ser l'inici en la vida cristiana. Amb això no vull dir pas que la catequesi que nosaltres vam aprendre no fos vàlida, més penso que avui la postura de l'esglésiano és la mateixa. Crec que deu ser gràcies a aquells ensenyaments que hi ha una sèrie de gent creient, per tant al seu temps fou vàlida. Avui, en una nova situació d'Església, suposaria fer un pas enrera.

Per últim, Mn. Busquets, que està veritablement il·lusionat amb l'Assemblea, diu que en el transcurs no s'arribarà a cap acord doncs: «Hi han unes realitats que no es poden sotmetre a votació, majorment si són de contingut teològic. Hi hauran unes accions operatives que tal vegada en això ens posem d'acord i n'hi hauran d'altres que el que caldrà fer serà potenciar-les». «L'Assemblea serà positiva per saber també que anem a posar en comú les nostres opinions a fi d'acostar-nos més els uns als altres».

Montserrat Vilaseca

Trobada de catequistes a Reus

Organitzades per les parròquies de Crist Rei, Puríssima Sang i Sant Pere, de Reus, i també pels catequistes del col·legi La Salle, tindrà lloc una trobada de catequistes prevista pel diumenge dia 17 de febrer, a dos quarts d'onze del matí. Tres actes principals conformaran la diada: una reflexió per a grups i en comú que serà encetada per un audiovisual, la celebració de l'Eucaristia, i el dinar de germanor.

La trobada té per finalitat el compartir, tots els catequistes, les tasques i preocupacions en un clima essencialment festiu com és el diumenge. La trobada es farà al mateix col·legi La Salle, a la Plaça Isabel Besora de Reus. Per a més informació, els interessats poden adreçar-se a les esmentades parròquies, o bé a Mn. Jaume Roig, Prioral de Sant Pere, telèfon 31.31.74.

Mataró: 100 números del full parroquial de sant Josep

La parròquia de Sant Josep de Mataró ve publicant cada setmana, des de fa dos anys, uns fulls informatius on queda reflexada l'activitat d'aquesta comunitat cristiana.

El contingut del "full informatiu n. 100" és més ampli que el dels altres diumenges perquè consta de quatre pàgines, mentre que normalment es fa d'una o dues planes. El número inclou una salutació del rector de la parròquia, mossèn Joaquim Monasterio, un article de les persones que acostumen a realitzar aquest òrgan d'informació (C. Xiqués, M. Fontrodona i M.C. Maltas) i diferents escrits sobre la trobada de Joves de Taizé, el teòleg Hans Küng, una breu història de la parròquia de Sant Josep i una carta d'una mataronina que estan a les missions del Senegal.

Setmana de pregàries per a la unitat dels cristians a Manresa

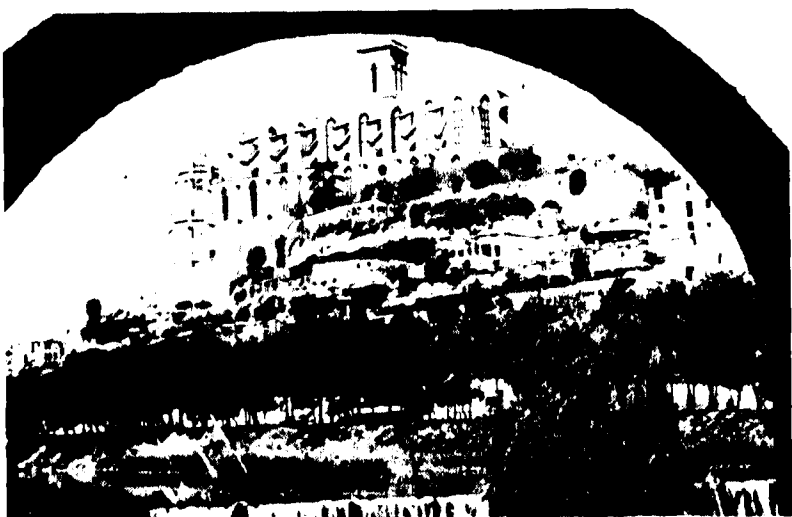
A Manresa començà una trobada de pregària convocada pel Grup de Renovació Carismàtica a la Parròquia de St. Pere Apòstol i a la qual hi acudiren representacions del diferents grups de pregària de la ciutat. La clausura omplí l'església parroquial de Valldaura en un acte conjunt de tota l'Església local presidits pels seus responsables amb una celebració eucarística en la que es llegiran els discursos de salutació de Dimitrios I i Joan Pau II en ocasió del viatge ecumènic papal.

Actualització de la parròquia

El Sr. Bisbe de Vic, en la recent benedicció de la capella del Santíssim de la Parròquia de la Sagrada Família de Manresa, parlà de com aquest lloc "hauria de ser predilecte de la Parròquia", tot exhortant a tornar a instaurar el bon costum de la visita al Santíssim parlant sobretot pels més joves, que a ben segur la majoria desconeixen.

La música als barris de la capital de Bages

Un lloable intent per apropar la música al poble, l'ha portat i seguirà portant-lo a terme l'Orfeó Manresà. Es fa a través d'una colla de variats concerts, que es donen als diferents barris de la ciutat de forma gratuïta, comptant amb el patrocini de la Caixa de Pensions. El de clausura de l'últim cicle fou donat pel mateix Orfeó a l'Església parroquial de la Sagrada Família amb notable concurrència de públic, molts dels quals no anirien als concerts que sortosament es fan amb força freqüència, però que només compten amb un públic un xic especialitzat.

A Manresa la música arriba als barris

Lleida ajuda a les Hermanitas de los Pobres

Las Hermanitas fan tot el que poden. Però fan curt de diners. Tenen molts deutes i es clar dificultats no en manquen. Per ajudar-les, com mostra també d'agraïment per la dedicació i amor amb que les Hermanitas treballen pels seus vellets, un grup de senyores ha organitzat un "seu de Cuina" benefici de l'esmentada Residència Juana Juan. Amb aquest any es fa el trezé que hom celebra aquest Curset, gest encomiable de solidaritat amb la tercera edat i els qui per vocació, no pas per diners, es donen a servir-los.

El Curset tindrà lloc al Col·legi Episcopal del 3 al 8 de març, ambdós inclosos de 3/4 de cinc a 3/4 de set de la tarde. Els interessats poden adquirir el tiquet a Blondel 1 o trucant al telèfon 221226. Col·laboren amb el Curset moltes cases comercials i el Club de Leones.

Mons. González Martín a Tortosa

El cardenal Primat i arquebisbe de Toledo, mons. Marcelo González, ha actuat d'oficiant principal en una solemne missa concelebrada a la Seu de Tortosa, amb motiu de la festivitat del nou beat Enric d'Ossó.

Mons. González va centrar la seva homília en quatre característiques del beat Ossó: oració fervorosa, zel apostòlic, catequista educador de la fe, devoció al Papa i fidelitat exquisida a les seves orientacions.

En l'homília el cardenal Primat digué entre altres coses: "Joan Pau II diu les mateixes veritats que els seus antecessors Pau VI i Joan Pau I. La diferència es troba que Pau VI denunciava els abusos i se'n dolia. Joan Pau II parla, resta seré i pren mesures per esmenar els abusos nascuts de l'equivocada interpretació del Concili.

Compta amb l'escalf popular

Lleida: Dinamisme de la Campaya contra la Fam

Les dames del Comitè Catòlic de la Campaya contra la Fam "mans Aplegades" de Lleida, treballen sense parar i han ungegat la XXI Campaya contra la Fam que d'ençà molt temps han estat preparant amb tota la generositat, lliurament, il·lusió i confiança com la resposta que a la mateixa l'ón, la diòcesi de Lleida, esperant sobrepujar les xifres dels darres anys.

Posats en contacte amb el Comitè ens diuen que per a instaurar un nou ordre social més just, compten primerament amb l'oració de tots com camí-guia per a una autèntica conversió personal.

No menysvalua el Comitè la importància dels actes que es duren a terme i sobretot insisteixen en el valor que té el Dia del Dejuni Voluntari, expressió solidària amb els que no tenen res per menjar, prova de sensibilitat enfront dels problemes aliens i mitjà per a prendre consciència de la serietat del problema de la fam.

Els artistes col·laboren

Els artistes lleidatans també col·laboren en la Campaya i resultat de llur generositat, les dames de la Campaya contra la Fam, no estan faltades d'entusiasme amb l'Exposició de les obres rebudes. En els dies de l'exposició i per la rifa dels objectes es reparteixen butlletes d'aportació voluntària. El que es recapti serveix per engrandir els fons de la Campaya i eixugar els objectius de la mateixa.

Josefina i Maria Teresa, parlen amb gran simpatia de la Campaya i sobre la preparació de la mateixa, de l'espontaneïtat trobada entre molts col·laboradors. També senten orgull del bon acolliment que la gent ha donat als "Rastrells" on es venen treballs manuals donats anònimament per gent de bona voluntat.

Mes la Campaya -aclareixen- no ha de limitar-se a Lleida capital, també recorrerà per altres poblacions, El Comitè desitja fer arribar a tots la crida de la Campaya i

per això visiten ciutats i pobles, explicant la seva naturalesa, objectius i finalitat, persuadides de que només el contacte personal pot donar importància al testimoni.

Carta de Mn. Malla

Reclamant l'atenció dels sacerdots de la diòcesi i comunitats parroquials per a la XXI Campaya Contra la Fam, monsenyor Malla, ha escrit una carta a tot el clergat invitant-los a col·laborar amb l'organització de la Campaya, amb l'oració, la participació en els diversos actes que es facin i ajut econòmic cara als objectius de la Campaya.

El dia del Dejuni Voluntari, divendres 8, Mons. Malla dirà la santa Missa a la Catedral, a les 8 de la tarda, per la intenció del dia. El diumenge que segueixi i també a la Catedral, a les 13.30h, oferirà la missa per les intencions de la Campaya.

Jaume Montaña

Els Concursos per a la realització d'Estudis i Programes

cc convocats per la Caixa d'Estalvis de Sabadell durant el període 1973-79

A fi de canalitzar bones parts de les diverses i continuades peticions d'ajut econòmic que, per dur a terme activitats socials o culturals i estudis de tot tipus, rep al llarg de cada any la Caixa d'Estalvis de Sabadell, aquesta entitat va decidir en 1973 de convocar anualment un concurs per a l'adjudicació de subvencions que permetessin a grups, entitats o persones a títol individual, de realitzar tant estudis com programes del caire esmentat. Dedicaria la quantitat d'un milió i mig de pesetes a cada convocatòria.

Calia que, estudis i programes, fossin relacionats amb la zona d'influència de la Caixa. Els estudis també podien referir-se a tot Catalunya o tractar un tema que es pogués considerar d'interès general. I es demanaven sempre avais i garanties per tal d'assegurar la bona fi del treball, en cada cas.

A la primera convocatòria es van rebre 12 peticions per a estudis i 18 per a programes; a la segona, 26 i 43, respectivament. Com es veu, l'acceptació del sistema implantat per la Caixa era evident. I, en conseqüència, es feia laboriosa l'atorgació justa de les subvencions entre bona part de sol·licituds força interessants i amb clares garanties científiques i de responsabilitat.

Com s'ha vist, però, que l'envergadura d'alguns dels treballs que es proposaven -estudis o activitats- comportava un pressupost molt elevat, ja que per a algun d'ells es sol·licitava la total assignació de la Caixa, vist, també, els tipus d'ajut que per a certs treballs concedien i concedeixen encara, amb força acceptació i eficàcia, altres entitats culturals o financeres, i a fi que els sol·licitants ajustessin la seva petició a uns límits avinentes al fi que pretenia la Caixa amb la seva anual convocatòria, es va concretar, l'any 1975, que la quantia màxima de cada premi seria de 150.000 pessetes per als programes i de 250.000 per als estudis.

Centrat així un punt molt important de la convocatòria, cada any s'ha anat mantenint i superant, àdhuc -un alt nivell en els estudis proposats, i s'ha concretat també el que es perseguia amb el concurs de programes: premiar, ajudar a dur a terme activitats extraordinàries d'interès -com la posta en marxa d'un servei, per exemple- i no eixugar déficits o subvencionar les funcions ordinàries de les entitats.

Els programes i estudis que s'han presentat a concurs en aquests set anys (1973 a 1979, inclusivament) són els següents:

	PROGRAMES		ESTUDIS	
	Any	Presentats	Premiats	Premiats
1973	18	18	12	8
1974	43	12	28	5
1975	35	12	25	5
1976	32	8	17	4
1977	35	8	18	7
1978	24	8	15	7
1979	29	8	28	6
	216	74	141	42

Localitats o zones geogràfiques beneficiades amb aquests ajuts:

Localitat	PROGRAMES	
	Sol·licituds	Premiats
Badelona	1	1
Barcelona	12	3
Caldes	4	1
Castelló	6	—
Cerdanyola	1	—
Ciutat Badia	3	1
Cornellà	1	1
El Prat	1	—
Esplugues	4	1
Granollers	2	—
L'Hospitalet	6	3
Les Franqueses	3	1
Martorelles	2	1
Mollet	2	2
Montcada	25	8
Montornès (2, de Vilanova de la Roca)	3	—
Palaü	5	3
Polinyà	4	3
Ripollat	7	1
Sabadell	108	38
Sant Adrià	4	2
Sant Llorenç	2	—
Sant Quirze	1	—
Santa Coloma Gramenet	4	2
Santa Maria Barberà	1	—
Santa Perpètua	3	2
Sentmenat	1	—
Madrid	1	—
	216	74

Població o àmbit geogràfic o temàtic al qual fa referència l'estudi	ESTUDIS	
	Sol·licituds	Premiats
Badelona	1	1
Baix Llobregat	2	—
Barcelona	8	1
Caldes	2	—
Castelló	1	—
Castelló/Caldes	1	—
Catalunya	18	4
Cerdanyola	3	2
Ciutat Badia	1	—
Cornellà	1	—
General	20	1
L'Hospitalet	5	3
Mollet	1	1
Mollet/Sa. Perpètua	1	1
Montcada	2	1
Sabadell	34	18
Sant Llorenç	4	2
Sant Quirze	1	—
Santa Coloma	3	1
Santa Coloma/Sant Adrià	1	—
Santa Perpètua	4	1
Vallès	26	5
Zona Caixa en general	1	—
	141	42

La quantitat que la Caixa ha dedicat a aquests 116 premis puja, aproximadament, DOTZE MILIONS DE PESSETES.

El promig, en programes, fóra de 81.000 ptes. i, en estudis, de 140.000.

Cal remarcar però, que a excepció del primer any de convocatòria, l'assignació de cada premi ha estat molt variada, i que no tots han requerit la subvenció màxima. D'altra banda, alguns han estat subvencionats no amb la totalitat del pressupost que demanaven.

Quan, amb la reestructuració de les Caixes d'Estalvi -per disposició del Ministeri d'Economia sancionada pel Real Decret del 27 d'agost de 1977-, va constituir-se la Comissió d'Obres Socials que hauria de proposar a l'Assemblea General, per a la seva aprovació, les obres socials a efectuar i els pressupostos de les ja existents, així com l'administració i gestió de totes elles, l'esmentada Comissió va considerar convenient de seguir convocant aquest concurs, vista l'experiència positiva dels anys anteriors. I així, són ja dos anys que la Comissió d'Obres Socials examina amb atenció i avalua les sol·licituds que hi concorren i que prèviament han estat estudiades per una Comissió tècnica de la mateixa Caixa.

El que sempre s'ha tingut i es té en compte, és la qualitat, l'interès general o particular, ampli o reduït, del programa o de l'estudi a realitzar, el benefici mediat o immediat dels quals pot derivar-se, i la participació personal o comunitària dels seus executors o destinataris.

Cert que algunes sol·licituds, a vegades, clarament no s'adaptaven a les condicions requerides, però també és cert que la quantia que la Caixa destina cada any a aquests concursos no permet de premiar tots els projectes interessants i que presenten les garanties suficients, i llavors cal fer-ne una selecció molt més conscienciosa, si hi cap, i forçosament cal desterrar-ne alguns.

El que queda fora de les possibilitats i de la intenció de la Caixa és, pel que fa referència als estudis, la seva edició. Però, de tots i de cada un d'ells es troba un exemplar a la Biblioteca Central de la nostra Caixa, a disposició de qui vulgui consultar-los. I, de totes maneres, es procura, a través de la premsa o de l'edició de resums, donar a cada un la màxima difusió.

CAIXA D'ESTALVIS DE SABADELL

En un país territorialment desequilibrat, d'estructura cada cop més urbana i on el sector primari no arriba al 6 per cent de la població activa, parlar de la problemàtica del camp i dels seus homes, els pagesos, esdevé necessari a l'hora que ens disposem, entre tots, a construir una Catalunya nova. Una Catalunya que ha de tenir molt en compte el factor agrari perquè el camp és a la base de tot, com ja fa decennis han comprès els més avançats països europeus.

I com comprèn també, no hi ha dubte, el sector més avançat i dinàmic de la nostra pagesia, representat a nivell sindical per la Unió de Pagesos, la força democràtica i unitària que seguint l'exemple històric de la Unió de Rabassaires té avui el camp català. D'alguns dels greus problemes que té ara aquest camp plantejats, na parlat CATALUNYA CRISTIANA amb Antoni Llimona, 35 anys, pagès de Vilassar de Dalt (El Maresme), membre del Consell Nacional d'Unió de Pagesos i del Consell d'Agricultura de la Generalitat. Un home competent i correcte que ens ha rebut en un petit despatx de l'estatge barceloní del sindicat, un antic pis de la Via Laietana o si fem cas del nom tradicional carrer de Pau Claris.

Molts pagesos i pocs propietaris

Es un fet que, històricament, la gran parcel·lació de la terra ha dificultat molt a casa nostra la introducció de les noves tècniques de producció al camp. Aquesta situació continua encara avui?

— Déu n'hi do. Encara que potser no és tan sols el fet que la terra estigui molt parcel·lada sinó, a més, que la propietat de la terra no és, en general, del propi pagès. Això dificulta que molts conreus puguin mecanitzar-se quan, de fet, seria el més convenient. Cal tenir en compte que, aproximadament, un 60 per cent de la terra es treballa en règim de parcel·lació, arrenda-

Antoni Llimona, de l'Unió de Pagesos, passa revista al camp català del 1980

Cal preparar les estructures per a fer front a l'embranchida del Mercat Comú

ment o masoveria, i només hi ha un tant per cent molt més petit de pagesos que són propietaris.

Aquest fenomen resulta variable segons les comarques o regions?

— En general, els primers propietaris de les terres han acostumat a ser els pagesos situats als voltants dels nuclis urbans més poblats. Allí on s'ha fet una ciutat important és on, des de fa molts anys, donaven les millors condicions climàtiques. En canvi, a les terres més marginals o llunyanes, de climes més difícils, s'ha anat mantenint una estructura de propietat tradicional.

Es a dir, que hi ha, com tot en la vida, pagesos rics i pagesos pobres...

— Efectivament. Podríem dir que el pagès que tu en dius «pobre» seria el pagès que no té altres recursos per a guanyar-se la vida que el seu treball a la terra. En canvi, hi ha hagut altres pagesos que, d'una forma o altra, han pogut introduir-se als canals de comercialització, als mercats, a les llotges, o han pogut fer ja negocis d'altra mena. Es a dir, que el tipus de pagès «ric» sol ser-ho gràcies a realitzar d'altres activitats al marge de l'agricultura. Hi ha també casos on compta un patrimoni familiar tradicional. Però el pagès que no ha disposat d'altres recursos que el seu treball a la terra, ha anat veient com disminuïa el seu nivell de vida al llarg dels anys perquè també la rendibilitat del camp ha anat disminuint.

Una nova llei de contractes de conreu

Així, de cara als pagesos «pobres», caldria actualitzar la famosa Llei de Contractes de Conreu de l'any 1937?

D'això ja fa molt temps que se n'està parlant. El sector d'arrendataris, masovers i parcers d'Unió de Pagesos hi ha vingut treballant de forma intensa, tot confiant que les nostres propostes poguessin ser recollides pels partits catalans i democràtics. Però les coses no han rutllat massa bé en aquest sentit, i la veritat és que l'anomenada «Llei de Arrendamientos Rús-

tics» no tenen una autèntica política agrària?

— Potser seria interessant fer-los la pregunta a ells. Puc dir, de tota manera, que la política agrària continguda als seus manifestos i programes no acaba, a la pràctica, de rutllar. Nosaltres confiem, tanmateix, que el futur Parlament de Catalunya tingui en

El president Ferragólias ha seguit sempre de prop els problemes del camp català

tics» — que correspondria, en l'època de la República, a la Llei de Arrendamientos Rústicos de l'any 37 —, centrada a les Corts amb retallades molt fortes per part d'UCD. Sembla que els partits catalans no n'han sabut massa a l'hora de defensar en aquesta llei uns continguts progressistes i adequats a les necessitats del camp català.

Així vol dir que els nostres par-

compte les nostres propostes, i estem disposats a col·laborar en aquest sentit.

Quins són, al teu parer, els partits polítics més introduïts al camp català?

— A part dels més dretans — perquè hi ha un sector de la societat rural que és molt conservador —, jo diria que Convergència Democràtica, Unió Democràtica, Esquerra Republicana — que històricament ja va jugar un paper important — i, amb menys incidència, socialistes i comunistes. Clar que això varia segons les comarques.

Les noves tècniques de conreu han estat introduïdes aquests darrers anys per les indústries monopolistes. Com ha afectat això la vida del pagès?

— En alguns conreus — com per exemple els cereals o la vinya —, el fenomen de les noves tècniques ha representat avenços importants. Però això, és clar, ha fet canviar tota l'estructura dels preus, i el pagès que no ha sabut o no ha pogut fer el canvi, posar-se al dia, s'ha vist obligat a fer-ho a marxes forçades si no volia desaparèixer. D'altra banda, al conjunt de l'Estat espanyol no hi ha hagut una autèntica política agrària, sinó més aviat la tendència a servir-se del pagès com a element d'una societat de consum, és a dir, que si podia comprar un tractor gros millor que no el comprés petit. Però el que no s'ha fet és ajudar el pagès a poder utilitzar la maquinària de forma col·lectiva.

La política seguida no ha contemplat, no cal dir-ho, l'especificitat de Catalunya...

— No, és clar, perquè a Catalunya no pot fer-se la mateixa agricultura que a la resta de l'Estat. Les característiques agràries del nostre país indiquen que cal anar a una agricultura molt més familiar i que ofereixi al consumidor productes de qualitat, que és l'única forma que té el nostre camp d'esdevenir competitiu.

El cooperativisme, un factor importantíssim

En aquest sentit, com creus que cal entendre el cooperativisme al camp?

— A Unió de Pagesos creiem que el cooperativisme és un factor importantíssim, i per això hi estem treballant força en aquests moments, apart de tenir molts dels nostres militants fixats en les cooperatives que avui existeixen

Ens trobem d'entrada que no hi ha encara un autèntic esperit cooperatiu, ja que al llarg d'aquests darrers anys més aviat s'havia tallat en comptes i fomentat-se. El tipus de cooperativisme que hi havia hagut fins ara era caciquil, antidemocràtic, i va desengançar molts pagesos. Naturalment, com que no hi ha hagut ruptura política, també el poder econòmic i de decisió al camp continua molt encara en les mateixes mans. Sobretot, amb la maniobra continuista de les Cambres Agràries, intent de què no es perdés el que durant el franquisme significaven les antigues «Hermanades» radicals. Maniobra que afecta essencialment, però, a les comarques situades al voltant de Barcelona, i que els únics que l'hem denunciada hem estat els d'Unió de Pagesos, ja que gent que milita fins i tot en partits d'esquerra hi donen el seu vist-i-plau.

Quines serien, per al vostre sindicat, les línies mestres d'una política agrària per a la Catalunya autònoma?

Cal partir sempre de la base que la política a seguir ha d'ésser l'adequada a les autèntiques necessitats del camp català. En aquest sentit, la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat hauria de tenir com a interlocutors principals els propis pagesos, a través de llurs sindicats, i sense interferències estranyes com són avui les juntes de les Cambres Agràries. Caldria també, per tant, una estructura totalment transparent en les relacions Administració estat-Govern de Catalunya-pagesos. Un altre punt important seria una nova Llei de Contractes de Conreu realment democràtica i que assegurés a tots els pagesos que no són propietaris el fet de continuar treballant a la terra i millorar-la si cal. L'ordenació del territori a nivell global és també importantíssima. Cal redreçar, com ja he dit abans, el cooperativisme, i que les decisions prengui el propi moviment cooperatiu. Cal assegurar els serveis que a tot arreu fan falta i que el pagès necessita. Un darrer punt seria que els programes d'investigació i experimentació tinguessin en compte les necessitats del camp català. A partir d'aquests punts, creiem que podria endegar-se una autèntica política agrària que, a més, resulta factible, ja que tampoc no es demana res de l'altre món.

No s'està preparat

Finalment, com contempla Unió de Pagesos la futura entrada de l'Estat espanyol al Mercat Comú europeu?

— Amb molta por, perquè un dels primers problemes que tenim — tant a nivell català com espanyol — és que no disposem d'organitzacions que siguin vàlides per a connectar amb el Mercat Comú. A França mateix, hi ha organitzacions creades pels pagesos; d'altres on hi ha pagesos i comerciants, i d'altres on hi ha pagesos, comerciants i Administració. Potser són massa organismes — i això ho diuen els mateixos francesos —, però els hi donem a l'hora d'establir relacions comercials amb un altre país, de tenir intercanvis en qüestions tècniques, d'investigar mercats, etcètera, etcètera. Aquí, en canvi, no tenim res de tot això. Si demà entréssim al Mercat Comú, ens envarriem de productes europeus i nosaltres, en canvi, seriem incapaços de vendre un préssec o una patata. Aquest és el drama més fort. A part que a Europa, durant molts anys, si que hi ha hagut uns programes d'autèntica política agrària, si que s'han preocupat de desenvolupar l'agricultura, cosa que aquí no ha passat. Per això, en comptes de seguir fent una política de «pedaços», el que necessitem amb urgència és transformar de veritat les estructures del nostre camp.

Són ja prop de les deu de la nit i Antoni Llimona té una reunió a una altra de les estances del pis. Aquests pagesos de la Unió són democràticament tenaços i no semblen massa enduts pel «desencant», fenomen típicament urbà que ha afectat durant aquests darrers anys a una societat, la catalana, que quan li calen dels problemes del camp s'ha desentendut i girat s'ha d'esquena, sense saber que això podria formar part d'un lent però enèrgic i evitable suïcidi col·lectiu.

Joan Alcaraz

Dr. Torras i Bages: Un cop d'ull al seu magisteri

Es trist que s'hagi de preguntar si Catalunya no tindrà una tendència morbosa a oblidar el magisteri dels seus homes més eminents i que més han contribuït a formar-la. Què se sap avui entre nosaltres del Dr. Josep Torras i Bages (1846-1916), un dels pensadors cristians més eminents del nostre poble. Donat que hagué de tocar uns problemes molt afins als nostres, els seus escrits no són estudiats i valorats tant com caldria. Seria nefast per a la cristianitat de Catalunya — i per a la consistència del nostre poble en general — que es pogués dir d'ell i de nosaltres allò que deia el Dr. Cardó amb referència a Balma: «Ai del poble que menysprea els profetes que Déu li envia!».

Qui era el Dr. Torras i Bages? «Semblava un bisbe de la primitiva Església» (Serra i Esturi). Orientador del moviment regionalista que al seu temps lluitava per les reivindicacions autonòmiques de Catalunya, sociòleg cristià, teòleg profundíssim, pastor d'ànimes i director de consciències i, per damunt de tot, home auster, íntegre i bo, piadosíssim i amb fulgors de santedat. Tot això fou el Dr. Torras i Bages. I ho fou d'una sola peça. La personalitat, forta i original, va ser capaç de lligar tots aquests caps i els va fondre en un pensador eminent que era alhora un home d'acció assenyat i pràctic.

Enmig de les circumstàncies que li tocà de viure, va saber captar allò que tenia valor d'eternitat. Els seus escrits — sobretot les seves pastorals —, tot i ser obra quasi sempre ocasional, que respon a la problemàtica del moment, tenen un caràcter profètic que avui els fa plenament actuals. Atenyen unes regions tan altes i serenes que, ben segur, no envelliran mai.

Durant els seixanta-quatre anys transcorreguts, des de la seva mort, el món ha donat molts torbs, el nostre país ha vist aixecar banderes molt diverses i enaltir principis molt diferents dels que ell preconitzava. Moments hi ha hagut que fins hauria semblat ridícul adduir el seu testimoniatge o extreure arguments de la seva obra per defensar el que semblava passat de moda i ja no encaixava amb els corrents del dia.

Però les modes passen i la veritat perdura. Avui, a plena veu, seriosament, podem afirmar que ni un sol dels grans pensaments del Dr. Torras ha deixat de tenir vigència. Algunes de les seves obres han experimentat en l'esperit de molts catalans una veritable resurrecció. Els qui s'havien fet el poble d'ell no van poder experimentar cap sensació molesta de novetat ni de sorpresa desconcertant davant la direcció que el Concili Vaticà II va donar a l'Església i a l'activitat dels catòlics.

Torras i Bages pot ser presentat com un dels primers i més grans liturgistes de casa nostra. Ell explica que la litúrgia és la principal educadora del poble cristià i encoratja els treballs dels qui, a contrarecorrent de les rutines regnants, miraven d'acostar-la al poble i de fer-la intel·ligible.

Ell, entre els qui confonien miserablement la religió amb la política i volien que tots els catòlics formessin en les files d'un mateix partit, no s'estava d'afirmar que l'ideal era que en tots els partits hi haguessin molts catòlics.

Ell, d'altra banda, no propugnà mai una religió descarnada, estrictament espiritualista, ans en la seva pròpia persona presentà l'exemple del cristià en les tasques humanes de millorament social.

Ell mirà de fer comprendre que la força principal i característica de l'Església no és la riquesa, ni la política, ni l'astúcia diplomàtica, sinó la fe i la veritat.

Es ben sabut que exercí una influència molt marcada en molta gent cristiana del seu temps. Maragall n'és un exemple conspicu. Fecundat i esperonat pel pensament del mestre i pels seus consells directes, Maragall escriví un dels aquells articles famosos que es titula «L'Església cremada». És una síntesi genial que va des de la defensa de la llengua vulgar en la litúrgia fins a la propugnació de la llibertat religiosa. I tot això passava el 1909!

Si el mestratge d'aquests homes no hagués estat interromput amb violència el 1936 i el 1939, avui formariem a l'avantguarda del moviment renovador de l'Església.

A. Soler Soler

En el projecte definitiu que serà enviat al Congrés

El Govern redueix de cinc a tres les causes de divorci

MADRID.— El Consell de Ministres ha reduït el nombre de les causes de divorci de cinc a tres, segons han revelat mitjans propers al ministeri de Justícia, tot comparant l'anterior projecte amb el que serà adreçat al Congrés dels Diputats. Segons els mateixos mitjans, el projecte anterior donava com a causes de divorci les següents:

- 1.- El transcurs d'un any des de la fermesa de la sentència de separació personal, a petició del consort que la va demanar.
- 2.- El transcurs de dos anys des de la data de la ferma sentència de separació personal dictada a petició d'ambdós consorts.
- 3.- El transcurs de 4 anys, ininterromputs des de la separació de fet lliurement consentida.
- 4.- El transcurs de 5 anys ininterromputs, des de la separació de fet, provocada per un dels consorts, si el divorci el demanés l'altre, o quant, demanant-lo l'autor de la separació, aquest acreditat que en el moment de provocar-la tenia al seu favor alguna de les causes establertes en l'article 81 del Codi Civil.
- 5.- El transcurs de 7 anys ininterromputs des de la separació conjugal, si el demandant no prova la causa justa esmentada en el paràgraf anterior o hagués estat declarat culpable per qualsevol de les causes compreses en l'article 81 en sentència ferma de separació personal.

pable per qualsevol de les causes compreses en l'article 81 en sentència ferma de separació personal.

Les noves causes

Davant de tot això, les noves causes són les següents:

- 1.- El cessament efectiu de la convivència conjugal durant, al menys un parell d'anys ininterromputs des de l'admissió de la demanda de separació fundada en haver incorregut un consort en causa legal, sempre que el divorci sigui demanat per l'altre, una vegada sigui ferma la resolució estimatòria de la demandant.
- 2.- El cessament efectiu de la convivència conjugal, al menys, un parell d'anys ininterromputs des de l'admissió de la demanda de separació, formulada per ambdós consorts o per un d'ells i consentida per l'altre, sempre que el divorci sigui demanat per ambdós, un cop ferma la resolució judicial de separació.
- 3.- El cessament efectiu de la convivència conjugal durant, al menys, quatre anys ininterromputs: a) des que es consenti lliurement per ambdós consorts la separació de fet; b) des de la fermesa de la separació judicial, o c) quan el que demana el divorci acreditat que, al començar la separació de fet, l'altre estava incurs en causa legal de separació.

Tant l'anterior projecte com el nou estableixen que el jutge podrà denegar el divorci si ocasiona greus perjudicis als fills o a l'altre consort.

La mort, eliminada

En la nova redacció, ha estat eliminada la mort de qualsevol dels consorts per a l'extinció de l'acció del divorci i així el nou text diu: «L'acció de divorci s'extingueix per la reconciliació. La reconciliació posterior al divorci no produeix efectes, ja que el divorci no impedeix que els divorciats es tornin a casar entre ells».

Finalment, el nou projecte estableix que la separació i el divorci es regiran per la llei nacional comú dels consorts al moment de la presentació de la demanda; a manca de nacionalitat comú, per la llei de la residència habitual en diferents Estats, per la llei espanyola, sempre que els tribunals siguin competents.

No obstant, en l'article anterior, a més deia el següent:

«Els tribunals espanyols seran competents per a conèixer les demandes de separació i divorci en qualsevol dels següents casos:

- 1.- Quan ambdós consorts tinguin nacionalitat espanyola.
- 2.- Quan el matrimoni hagi tingut la seva darrera residència habitual comú a Espanya.
- 3.- Quan el demandat tingui la seva residència habitual a Espanya.
- 4.- Quan el demandat sigui espanyol i resideixi a Espanya al menys un any abans de la interposició de la demanda, o fos estranger i residís a Espanya durant cinc anys.

Molts han parlat sense conèixer res del procés

Mns. Capmany qualifica el cas Küng com a «Neurosi Hans Küng»

AVILES.— El Bisbe director nacional de les Obres Missionals Pontificies, monsenyor José Capmany, ha afirmat que Joan Pau II cerca claredat en l'Església.

Monsenyor Capmany va qualificar el «cas Hans Küng» com a «Neurosi Hans Küng». «No creieu -va dir- que és un fenomen universal de l'Església.

L'Església europea i, particularment, l'espanyola és molt barroca, complica molt les coses i les coses són molt més senzilles del que s'han explicat.

No crec que per això la figura del Papa hagi perdut imatge. Aquest Papa, Joan Pau, té molta personalitat.

Va afegir que el Papa «és un home que vol molta claredat, perquè sap que la claredat és el millor per avançar i no té res a veure amb l'involució, con tontament s'ha dit. Vol claredat i està lliurat al servei de l'Església, amb una generositat immensa. A més té humanament, una simpatia extraordinària i la figura del papa Joan Pau resta, encara que hi hagin unes minories més o menys preocupades, que jo respecto però que no en puc acceptar llurs exageracions, que han volgut tirar sobre el Papa una mala fama, i alguns, tanmateix, amb molt pocs miraments i amb molt poc coneixement de la realitat».

«Per exemple -va puntualitzar-, sobre el cas Hans Küng, molts han parlat sense conèixer res del que ha estat realment aquest procés, ni en la seva forma, ni tampoc en el seu objectiu».

Per últim, preguntat sobre la generositat dels espanyols per obres com per exemple el Domund, que depenen directament de monsenyor Capmany, aquest digué: «Quan es donen a conèixer les xifres totals d'aquestes campanyes, tant la Campanya contra la Fam com la campanya del Domund, veiem que són quantitats importants per a una butxaca particular, però si tenim en compte el conjunt, tanmateix és molt trist».

La campanya del Domund, al nostre país, és a prop dels 500 milions de pessetes, que és una mica més de la meitat del que es juguen els espanyols cada setmana a les «quinielas».

Breus

344.000 famílies nombroses a Espanya.

Un total de 344.517 famílies nombroses existien a Espanya el 1978, segons dades aportades a Europa Press, per la revista de la Seguretat Social.

D'aquesta xifra, el major nombre correspon a Madrid, amb 38.891. Segueixen Barcelona, amb 27.070; Sevilla amb 22.035; Cádiz, amb 15.896; València, amb 14.223; Las Palmas, amb 13.225, i Granada, amb 11.377.

Referent a les províncies amb menys nombre de famílies nombroses, són, Terol, amb 855; Soria, amb 937; Osca, amb 1.196; Guadalajara, amb 1.385; Orense, amb 1.487; Cuenca, amb 1.646 Logroño, amb 1.764 i Segovia amb 1.964.

El Rotari Club ajuda els «seises» de Sevilla

El Rotari de Sevilla, recentment reconstituït a la ciutat ha pres l'acord d'incloure entre les seves obres de serveis socials, l'ajudar al manteniment dels «Seises» de la Catedral i amb aquesta finalitat ha aprovat un pressupost amb el qual es preten cobrir les despeses corresponents a enguany. El Capítol de la Catedral, en sessió extraordinària, va acordar per unanimitat d'acceptar l'ofertament d'ajut que li ha fet el Rotari Club de Sevilla per a sufragar les despeses del «seises».

Missioners dominics condecorats pel rei

Amb ocasió del 75è Aniversari de l'obra missionera represa pels missioners dominics al Japó, el Rei d'Espanya, D. Joan Carles ha donat la «Medalla del Mèrito Civil» als actuals missioners de l'Orde Dominica al Japó. En una cerimònia familiar, emotiva i solemne, l'Ambaixador d'Espanya, senyor José Aragonés, va imposar la Medalla al Pare Saturnino Gonzalez Delgado, O.P. Vicari Provincial dels Dominics de la Missió d'Ehimé, a l'illa de Shikoku, que la va rebre en nom de tots els missioners dominics que treballen al Japó tant a les missions d'Ehimé com a Tokio, on els Dominics dirigeixen una residència per a universitaris.

Llibertat de creació de centres universitaris

La Comissió Episcopal d'Ensenyament i la subcomissió d'universitats preparen una nota sobre la llibertat de creació de centres universitaris, segons han informat mitjans propers a ambdós organismes.

Segons els mateixos mitjans, la decisió s'ha pres després d'una reunió que mantingueren a Madrid ambdós organismes, en la qual s'estudià el projecte de llei d'autonomia universitària.

Saragossa: Les darreres estadístiques

Segons dades de l'Anuari Diocesà que acaba de sortir, l'Arxidiòcesi de Saragossa té 397 sacerdots propis, 52 d'altres diòcesis i 107 religiosos amb missió pastoral encomanada per l'Arquebisbe. En total 537 sacerdots. A més, 28 capellans castrenses. Hi han 52 sacerdots que treballen en altres diòcesis, principalment com a missioners en el Tercer Món.

També hi ha a la ciutat 49 comunitats de religiosos, dedicats principalment a col·legis i clíniques, i d'altres, a la ciutat, i 5 en diverses poblacions de la diòcesi i comptem amb 139 comunitats de religioses a la capital i 23 als pobles, dedicades a l'ensenyament, hospitals i d'altres activitats apostòliques.

La diòcesi té uns 850.000 habitants

L'Església i l'homosexualitat

La «Revista Española de Derecho Canónico» (del Consell d'Investigació) publica en el seu darrer número per primera vegada a Espanya, la carta de la Sagrada Congregació de la Doctrina de la fe adreçada al General de la Companyia de Jesús, Pare Pedro Arrupe, en la qual, a propòsit d'un llibre del jesuïta nord-americà John J. MacNeil sobre l'Església i la homosexualitat es fixa, una vegada més, la posició de l'Església a aquest respecte. El document és objecte d'un extens comentari, d'una cinquantena de pàgines, per part del professor de la Facultat de Dret de Valladolid, senyor Manuel Rozados Taboada.

**PASO A PASO
CALZADO
DEPORTIVO**

**Bata
Bata
Bata**

**Concesionario:
GALLES**

**Condesa Sobradie, 3
Barcelona 2**

**L'únic setmanari
en doble edició**

**Catalunya
Hispania**

**C. Valencia, 244, 1.º
Barcelona 7.
Teléfonos: 215.27.39, 215.27.39,
215.28.05, 215.24.33**

Teletipus

Setanta-dos religiosos espanyols treballaran a la Guinea Equatorial

Setanta-dos religiosos espanyols, mestres i auxiliars experts, aportaran un ajut a la Guinea Equatorial. La majoria d'aquests religiosos es troben ja a Malabo i a Bata, i pertanyen a onze congregacions que s'ocuparan abans de res de casos d'educació, d'ajudar als malalts, etcètera.

Estònia, seu de la conferència de les esglésies luteranes

S'ha previst que la propera conferència de les Esglésies luteranes a Europa es reunirà del 7 al 13 de setembre a Tallin (Estònia). El tema principal és: «Evangelitzar, avui». Però com sigui que els preparatius es faran abans de la reunió, a Madrid, de la Conferència per la Seguretat i la Col·laboració Europees, un altre tema serà: «La Conferència per la Seguretat i la Cooperació: una tasca per les Esglésies». Delegats de vint països europeus i representants d'altres continents han estat convidats. S'espera, altrament, els representants d'Esglésies d'altres tradicions cristianes representades a la URSS.

Catxemira: Missa al teulat del món

El pare Celestí, missioner caputxí de Srinagar, ha visitat, al cap d'una expedició de missioners de Leh i de Ladak, la primera missió dels Pares de Mill Hill en la regió i la prefectura apostòlica de Jawmu i Catxemira, celebrant la missa conjunta en una petita capella situada a 4.000 metres d'altitud; aquesta capella té la particularitat de ser la més enlairada del món. La capella «baix el sostre del món» està dedicada a sant Pau. La construcció és deguda al zel del comandant DTS Dalton, apòstol cristià de Veper (Madràs). Fa només dues setmanes que va acabar-se de construir.

Suïssa: Ajut als refugiats afgans

La tragèdia dels refugiats d'Àsia no s'acaba pas. Aquests últims dies milers de fugitius abandonen Afghanistan marxant vers Paquistà. Tenen una necessitat urgent d'abricos asfepats, de vestits gruixuts i d'estris de cuina.

Els delegats de les organitzacions d'aixopluc internacional de les obres helvètiques d'ajuda mútua, s'han desplaçat directament als llocs afectats per a determinar la situació i les necessitats exactes dels refugiats. Segons les seves informacions, el nombre de metges afgans i paquistans és suficient per assegurar l'assistència mèdica. També les necessitats en queviures, sobretot en aliments bàsics de moment estan cobertes. Per contra, una ajuda urgent s'ha demanat per tal de facilitar als fugitius que puguin enfrontar-se amb l'hivern rigorós, amb temperatures a la nit que davallen fins als 15 graus sota zero.

Els bisbes del Canadà inviten als creients a interrogar-se seriosament sobre el problema

«Els costos humans de l'atur forços són esveradors»

Ottawa. — En un breu missatge social, els bisbes del Canadà demanen als fidels a interrogar-se seriosament sobre la realitat de l'atur forçós i a comprometre's concretament a remeiar, fins allà on sigui possible, els problemes econòmics i humans en els quals han d'enfrontar-se els que es troben sense feina.

Conseqüències esborronadores

Per als bisbes, els «costos humans» de l'atur forçós són «esveradors»: cal·guda vertical del poder d'adquisició, riscos d'endeutament, ansietat i amargor tenen unes repercussions directes sobre les ruptures dintre les famílies.

Si no hi ha pas cap solució màgica o instantània al problema de l'atur, diuen els bisbes, no per això és menor el deure dels pastors d'invitar als cristians a interrogar-se sobre les causes de la crisi i a buscar-hi unes solucions. Entremig d'aquestes causes, el missatge esmenta la concentració de poder econòmic en mans d'algunes corporacions, la concentració d'indústries, la manumissió estrangera en l'economia canadenca, l'exportació dels recursos naturals del Canadà amb el brut manteniment i l'existència del «lock-out», és a dir, el tancament de les indústries per la direcció per reduir la

Els cristians no poden mostrar-se indiferents als greus problemes dels homes que de sobte es queden sense un lloc de treball

composició de les plantilles d'obres i empleats que amenacen amb fer vaga, com també el fet de vagues perllongades.

Crisi profunda dels valors

Aquestes causes, fan veure els bisbes, no són només que una part del problema: adoptades conjuntament, deixen entreveure la crisi profunda dels valors i de les prioritats de la societat, essent d'ordre moral i espiritual. Els bisbes es demanen si tanmateix, en la moderna societat capitalista, no es concedeix major importància a la màquina que al treball humà, al profit rendible que a la veritable satisfacció de les necessitats de la població, a la propietat que no al dret del treball.

Algunes solucions

Entre algunes de les solucions que l'episcopat canadenc proposa hi ha el suggeriment a les comunitats cristianes d'estar amatents a les necessitats dels parats, de canviar sobre el problema, ja sigui a nivell local, de formular uns judicis morals sobre la realitat i les causes de l'atur, d'acompanyar als parats de la regió en llurs lluites, de participar en l'elaboració de nous projectes industrials regionals.

XARXA CULTURAL

SETMANA DE LA PREMSA CATALANA

DIJOU 11 FEBRER

AVUI

L'HORA

PUNT

DIJOU 12

DIJOU 13

DIJOU 14

DIJOU 15

DIJOU 16

DIJOU 17

DIJOU 18

DIJOU 19

DIJOU 20

DIJOU 21

DIJOU 22

DIJOU 23

DIJOU 24

DIJOU 25

DIJOU 26

DIJOU 27

DIJOU 28

DIJOU 29

DIJOU 30

DIJOU 31

DIJOU 32

DIJOU 33

DIJOU 34

DIJOU 35

DIJOU 36

DIJOU 37

DIJOU 38

DIJOU 39

DIJOU 40

DIJOU 41

DIJOU 42

DIJOU 43

DIJOU 44

DIJOU 45

DIJOU 46

DIJOU 47

DIJOU 48

DIJOU 49

DIJOU 50

DIJOU 51

DIJOU 52

DIJOU 53

DIJOU 54

DIJOU 55

DIJOU 56

DIJOU 57

DIJOU 58

DIJOU 59

DIJOU 60

DIJOU 61

DIJOU 62

DIJOU 63

DIJOU 64

DIJOU 65

DIJOU 66

DIJOU 67

DIJOU 68

DIJOU 69

DIJOU 70

DIJOU 71

DIJOU 72

DIJOU 73

DIJOU 74

DIJOU 75

DIJOU 76

DIJOU 77

DIJOU 78

DIJOU 79

DIJOU 80

DIJOU 81

DIJOU 82

DIJOU 83

DIJOU 84

DIJOU 85

DIJOU 86

DIJOU 87

DIJOU 88

DIJOU 89

DIJOU 90

DIJOU 91

DIJOU 92

DIJOU 93

DIJOU 94

DIJOU 95

DIJOU 96

DIJOU 97

DIJOU 98

DIJOU 99

DIJOU 100

La teologia en el nostre temps (II)

Si les autoritats de l'Església i els teòlegs reconeguts per ella, han pres posicions radicals contra l'alliberament de l'avortament és sobretot perquè, a contracorrent de les pressions «modernes», refusen d'acceptar com a adquirides i decisives certes afirmacions de les ciències humanes (vegis el meu article del número 17). Aquestes afirmacions han estat repetides i amplifiades sense examen crític per milers de veus amb mentalitat de ramat i, sovint, semblen més aviat un exercici de prestidigitador de fira.

Segons la nova Bíblia científica, en efecte, l'home no fóra res més que un ésser «relacional», és a dir, que no existiria ni voldria unió en «relació» amb els altres. D'això se'n regleix que l'infant abans de néixer no fóra un ésser humà si la seva mare no el reconeix com a tal. Heus ací un magnífic exemple d'un sofisme d'autojustificació. Es fabrica de cap a peus el principi del qual es pretén de treure'n la conclusió. El mètode és absurd i la conseqüència no pot ser considerada com a científica.

Es tracta d'un exemple significatiu. La crisi actual de la teologia ha estat provocada, d'una manera secundària i derivada, per aquest impacte de les ciències humanes, que els sofistes diuen que són irrefutables.

Els trencacolls actuals de la teologia són una herència de problemes que ja es varen plantejar en el segle XIX, i que, deixats en suspens, foren l'origen de la crisi modernista a les primeries del segle actual.

Epígons de Hegel

El segle XIX, segle de la història, ha fet del temps el problema major de la filosofia. De Hegel a Bergson. Dient que «una cosa es allò que ha esdevingut», Hegel ha donat l'empenta i l'alè a un grapat de qüestions insòlites fins aleshores. Una nova manera d'entendre les coses pels «condicionaments», la «gènesi», la «immanència d'una alenada creadora» sembla que faci facilitar l'explicació tradicional de les coses humanes a base d'estructures fixes i essències eternes. Tot «esdevé», i l'«esdevenir» podria ser ben bé llur raó d'ésser. La idea fonamental, segons Bergson, fóra la de l'evolució segons la qual la vida no pot ser compresa sinó és a partir de la seva pròpia història.

La veritat que funda el cristianisme és l'encarnació de Déu en un moment del temps, esdeveniment ensams humà i diví, preparat en el temps precedent i que ha de desenvolupar les seves conseqüències en el temps a venir. Els cristians orientals fortament orientats vers la transcendència i el més enllà, havien oblidat una mica durant els segles, el paper que juga la història en llur religió. El toc d'atenció de l'exterior havia de ser fatalment brutal desgavellador.

D'aquí n'han vingut les crisis bessones de la teologia i de la fe. Heus ací el plantejament típic generador de dificultats en cadena: El Nou Testament no és un començament absolut, abans de les epístoles i dels evangelis hi havia unes comunitats els textos de les quals reflexen, en llur diversitat no sistematitzable, la memòria, la fe i les esperances. La primera generació dels deixebles haurien substituït la primera predicació del Regne per l'espera del retorn del Senyor. I les altres generacions de fidels, cansats d'una vaga esperança apocalíptica, haurien edificat dogmàticament i sociològicament una Església que, condicionada no hauria estat pas fundada realment pel Jesús de la Història.

Aquestes qüestions, velles d'un segle, i que redescobreixen les noves teologies, eren les que plantejaven Renan i Soisy seguit Hegel. Si les solucions que proposen són sovint insatisfactòries per a la fe, no és pas en virtut de conclusions històriques sinó més aviat per causa d'una certa filosofia del temps, filosòficament discutible.

S'admet un contacte entre l'eternitat i el temps en un origen anterior als començaments històricament constatables, en el qual ja tot hi fóra donat i només s'hauria de fer revivre en cada existència interpel·lada per l'evangeli.

Però no sense dificultats, ja que aquest origen hauria estat recobert per al·lusions d'una mena molt diferent a la seva valor única. Tot s'atribueix a la història, a l'excepció d'un moment privilegiat d'un confús origen. L'encarnació, la resurrecció o llurs equivalents l'accepten purificats o desmitificats. I la història vindrà a ser una pura relativitat i una degradació de fet per referència a un absolut original. Les institucions i les representacions de caràcter religiós no servien altra cosa que els residus d'una il·luminació obligada i d'una vitalitat renegada. Es com si no hi pogués haver un creixement en el temps i desenvolupament en la història segons, per exemple, la visió teilhardiana que es pot considerar com una de les respostes més vàlides als dubtes modernistes. L'aportació de Teilhard, en efecte, dona una base sòlida, que cal estructurar per a resoldre les dissociacions entre Església i Regne de Déu, fins històric i el quid de la fe, fa que aleshores vénen com un gran corrent creador al qual, a través del temps, arrenca de l'eternitat i va vers l'eternitat.

Representació i presència

Són doncs els interrogants filosòfics, i només ells, els que susciten crisis i també renovellaments en les teologies confuses. No hi pot haver intel·ligència de la fe si, precisament perquè és «intel·ligència», no té una base filosòfica. És molt important comprendre com i perquè l'eternitat és a l'ensams interior i transcendent al temps a fi de poder donar un sentit a la història de Déu enmig dels homes que és al capdavant una religió revelada. És cert que el que és diví es barreja aleshores amb el que és humà i queden, per tant, a interpretacions i a falsificacions que un examen crític i filosòfic pot i deu passar pel sedàs. Tanmateix el problema és sempre el mateix: anar amb compte a no arrencar-se els ulls en voler treure's les lleganyes.

Es veritat que hi ha una manera sado-masoquista d'imaginar-se el pecat, la culpabilitat humana, la Redempció i el paganisme pot introduir-se subtilment o barroera en les nostres representacions religioses, l'encarnació, que divinitzant l'home, al mateix temps que humanitza Déu no és pas un banal episodi de la metamorfosi dels déus; l'acompliment en el més enllà, que fins i tot el geni inspirat del Dante no va poder preservar completament d'unes contaminacions que venen dels «infernals» i dels «camps eliseus» de les faules, el trencament dolorós del que és terrenal i la transfiguració de la feina que hi són implicades. Cap anticipació imaginativa no podrà mai capir-la i fixar-la que caigui el vel final. Ara bé, la liquidació de certes representacions que no donen gaire més que una seguretat sentimental en la mesura que permet redonar vida i eficacitat, per dura i arriscada que sigui a la presència de l'Esperit.

La intel·ligència de la fe purifica la fe de les representacions indirectament i a vegades sacrilegament sobrevingudes, i la fe per la seva banda fortifica i eixampla la intel·ligència. Caldria llegir la «filosofia de la resurrecció» que Jean Guilton ha afegit al volum de les seves «Obres Completes». En aquest estudi s'exposa com la resurrecció, nus i centre de la fe en el Crist vivent és capaç de renovar i aprofundir, fora fins i tot de qualsevol intenció apologètica, la nostra filosofia del cos i la nostra metafísica del temps. Però la paradoxa d'aquest segle és que Jean Guilton, que no té altra pretensió que la de fer filosofia, al capdavant fa teologia, mentre que molts teòlegs de prestigi dat i debatut són uns filòsofs a la recerca de llur pròpia filosofia. Quants malentesos ens podríem estalviar si cada u s'avingués a fer honradament el propi ofici.

Etienne Borne

Viajes Cosmos

Le ofrece la sección especializada para la 3ª Edad

FINES DE SEMANA A LLORET DE MAR

Autocar los sábados a las 10 h. regresos el domingo al atardecer.
MARZO Y ABRIL 1200 ptas.
MAYO 1450 Ptas.
JUNIO 1625 Ptas.

ESTANCIAS de una o más semanas en Lloret de Mar
De sábado a domingo semana siguiente

MARZO Y ABRIL 5450 Ptas
MAYO 5800 Ptas
JUNIO 7300 Ptas.

ESTANCIAS en Benidorm, Gandia, Roquetas de Mar (Almeria) etc

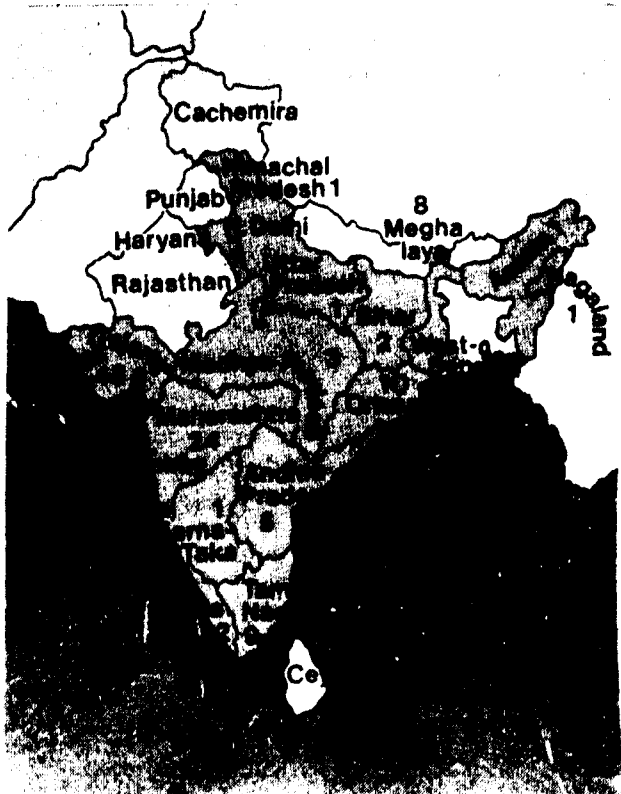
VIAJES COSMOS

Enrique Granados, 19 Tel.253 11 03

L'home ha de poder elaborar el seu desenvolupament

Com a definició podem dir que la Campanya contra la Fam Mans Unides és una organització no governamental que intenta dur a terme una doble funció: per una part, realitza una lluita contra la fam, la malaltia, el desenvolupament, la falta d'educació i l'opressió, mitjançant la cooperació econòmica en treballs de promoció. I per altra part, pretén crear una presa de consciència en la societat ibèrica sobre aquests problemes dels països del Tercer Món. Però els remeis no han de ser solament una ajuda esporàdica per situacions extremes, sinó que deuen ser mitjà i camí que converteixin l'home en subjecte del seu propi desenvolupament.

Representació a la FAO

En quant a l'àmbit internacional, la Campanya té representació a la FAO amb estatut de consulta, com a organització no governamental.

¿Com funciona?

El comitè rector és el que marca la línia doctrinal de cada Campanya —aquest any fent-se solidària dels precs del Papa i dels representants de les Nacions Unides ha escollit l'slogan **Per un nou ordre internacional**, ja que l'actual ordre està sembrat de desigualtats i desequilibris de diversa índole i magnitud.

El comitè sanciona l'aprovació dels projectes així com el repartiment dels recursos destinats als objectius ja aprovats. Aquests acords són posats a la pràctica pel comitè executiu a nivell nacional i per les delegacions diocesanes a nivell provincial i diocesà i per tant cobreixen tot el territori nacional.

A cada projecte s'exigeix serietat, continuïtat i participació de les persones que el duen a terme.

La Campanya contra la Fam segueix en la promoció dels seus objectius les línies següents:

- 1) Compta amb un assessorament tècnic.
- 2) Respecta la manera d'ésser de cada poble o comunitat.
- 3) No pretén imposar cap ideologia.
- 4) No fa discriminacions per raó de sexes, religió, classe social o raça.

Cinc prioritats

La Campanya té aquestes cinc prioritats: Agricultura, Educació, Sanitat, Promoció Social i Promoció de la Dona. Però també realitza projectes d'emergència que són petites ajudes urgents.

Així, molts projectes consisteixen en buscar aigua per a les terres ermes i construir pous, promoció de granges agrícoles, ensenyar a treballar la terra per mitjans al nivell de la capacitat dels

seus habitants i nacionalitzar la producció agrícola. Construir escoles; menar una campanya d'alfabetització, introduir els nadius al món de la cultura i indústries modernes, respectant llurs maneres de ser; construir guarderies infantils; fer treballs d'orientació sanitària i higiènica com a forma de prevenir i combatre qualsevol malaltia, així també construir ambulatoris, hospitals per tractar-los de les malalties endèmiques, epidèmies i dels accidents en general. També es dedica la Campanya a edificar vivendes aprofitant els materials que es tinguin a la mà, tals com fang, pedra i fusta, per exemple. I sobretot una veritable promoció de la dona, responsabilitzant-la del seu treball com a dona i com a mare.

Asia

A l'abril del 1976, i segons una informació de les Nacions Unides, la humanitat havia assolit la xifra de quatre mil milions d'habitants. D... la meitat viuen a l'Àsia.

Dintre d'aquest continent són moltes les carències i molts els països amb un elevat índex de pobresa.

En la Campanya XXI s'ajudarà a un total de 92 projectes per un total de 1.266.000 pessetes repartits a: Índia, Taiwan, Tailàndia, Corea del Sud, Hong-Kong, Filipines.

Iberoamèrica

Un continent jove, ja que el 40 per cent de la seva població de 340 milions no arriba als 15 anys.

Molts i variats són els problemes que fan referència al seu desenvolupament. Explosió demogràfica, deficiència d'infraestructures, fort desequilibri econòmic que moltes vegades porta a la guerrilla, i a la repressió, motivant així una espiral de violència. Incorporant a la civilització occidental, no obstant, encara existeixen cultures indígenes (aymara, quechua, etcètera) i tribus índies amb civilització primitiva.

Mans Unides té aprovats per aquesta Campanya XXI un total de 205 projectes per un total de 195.977.000 de pessetes.

Països que reben ajut per mitjà d'objectius: Bolívia, Brasil, Colòmbia, Xile, Rep. Dominicana, Equador, Guatemala, Hondures, Mèxic, Nicaragua, Panamà, Paraguai, Perú, El Salvador, Uruguai.

Africa

Africa té una població d'uns 400 milions d'habitants. Es un continent quines formes de vida han sofert i sofreixen una ràpida evolució. Però el canvi ha estat tan radical que Africa se'n ressent. La seva cultura tradicional no li permet adaptar-se a les noves formes de vida sense perdre la seva identitat en la majoria dels casos.

D'altra banda, a l'Àfrica és on hi ha els països més pobres del món, fins i tot la pobresa no solament econòmica sinó de mitjans. La nutrició, la sanitat, l'alfabetització tenen en molts d'aquests països índexs baixíssims. Per això els projectes en aquest continent són més pobres i es redueixen moltes vegades a solucionar situacions mancades de primer ordre.

En la Campanya XXI s'ajudarà a 78 projectes per un total de 64.249.000.

Els principals són: Alt Volta, Angola, Benin, Burundi, Camerun, Etiòpia, Ghana, Kenya, Libèria, Madagascar, Mali, Rodèsia, Rwanda, Senegal, Sudan, Tanzània, Txad, Togo, Zaire, Zàmbia.

Mobilització a favor de Catalunya Cristiana.

Campània de subscripció als missioners catalans

A mitjans de desembre varem iniciar la campanya i n'estem força contents. En tots els indrets de Catalunya hi ha hagut persones interessades en apadrinar una o varies subscripcions a favor dels nostres missioners. Se n'han rebut unes cent-cinquanta; però, és clar, fins a mil cinc-cents que és el nombre de missioners catalans...

Ricard Navarro, missioner escolapi a Dakar, ens diu:

«He rebut amb alegria el número 14 de CATALUNYA CRISTIANA. Us dono les més expressives gràcies. No sabeu com us agraeixo l'oportunitat que em doneu d'assabentar-me dels esdeveniments eclesials de la nostra terra i de llegir-los en la nostra llengua.»

CATALUNYA CRISTIANA arriba a València

«En primer lloc, la meua felicitació més cordial per la gran empresa de tirar endavant aquest setmanari d'informació i cultura religiosa. En sóc subscriptor i el llegeixo de cap a cap. Moltes gràcies.»

Firmat: Antonio Díaz Tortajada, director de l'oficina de premsa de l'arquebisbat, i redactor religiós de l'agència "Efe", València.

El bisbe de Sogorb-Castelló, escriu:

«Gràcies per CATALUNYA CRISTIANA. M'agrada. Rebeu la

meua més cordial felicitació. Que sigui per molts anys i que cada dia amb més acollida, que vol dir més feina pastoral, mitjançant la paraula escrita.»

Josep Maria Cases.

El bisbe de Solsona, escriu:

«La vostra obra ens esperona. Hem llançat una campanya diocesana de subscripcions. Tingueu confiança. Farem el que podrem. Cada dia m'agrada més el setmanari.»

Miquel, bisbe de Solsona.

Iniciativa d'un poblet empordanès

Les coses bones, per què no dir-les?

Aquí, doncs, en va una. No importa el nom, sí el fet. Es un poblet de l'Empordà-Girona. Una parròquia que no arriba als dos-cents habitants. Unes capelletes de la Sagrada Família passen per les cases que ho han demanat. Pensem que encara és bo de conservar aquest costum. A més, en la mateixa capelleta, s'hi posava algun número d'alguna revista de divulgació cristiana, tipus «Família Cristiana», «Vida Nueva», «Mundo Negro», etcètera. Per aquest any s'ha decidit posar-hi un número de CATALUNYA CRISTIANA.

No és aquesta també una manera de donar-la a conèixer entre la gent senzilla d'aquest poblet empordanès del bisbat de Girona? Creiem que sí.

I, per aquest motiu, anunciem el fet. A veure si algú també ho fa.

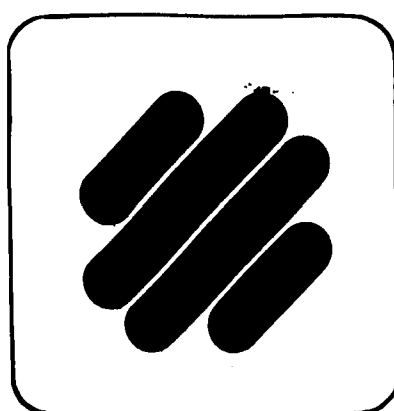
A mi m'ha decidit al llegir en Mobilització a favor de C.C. les diferents maneres de divulgar-la.

Crec que, amb una mica d'imaginació i entusiasme en trobarem d'altres.

Un mossèn.

**PER A
NOSALTRES, LA
"TERCERA EDAT"
ÉS LA PRIMERA**

BANCA CATALANA

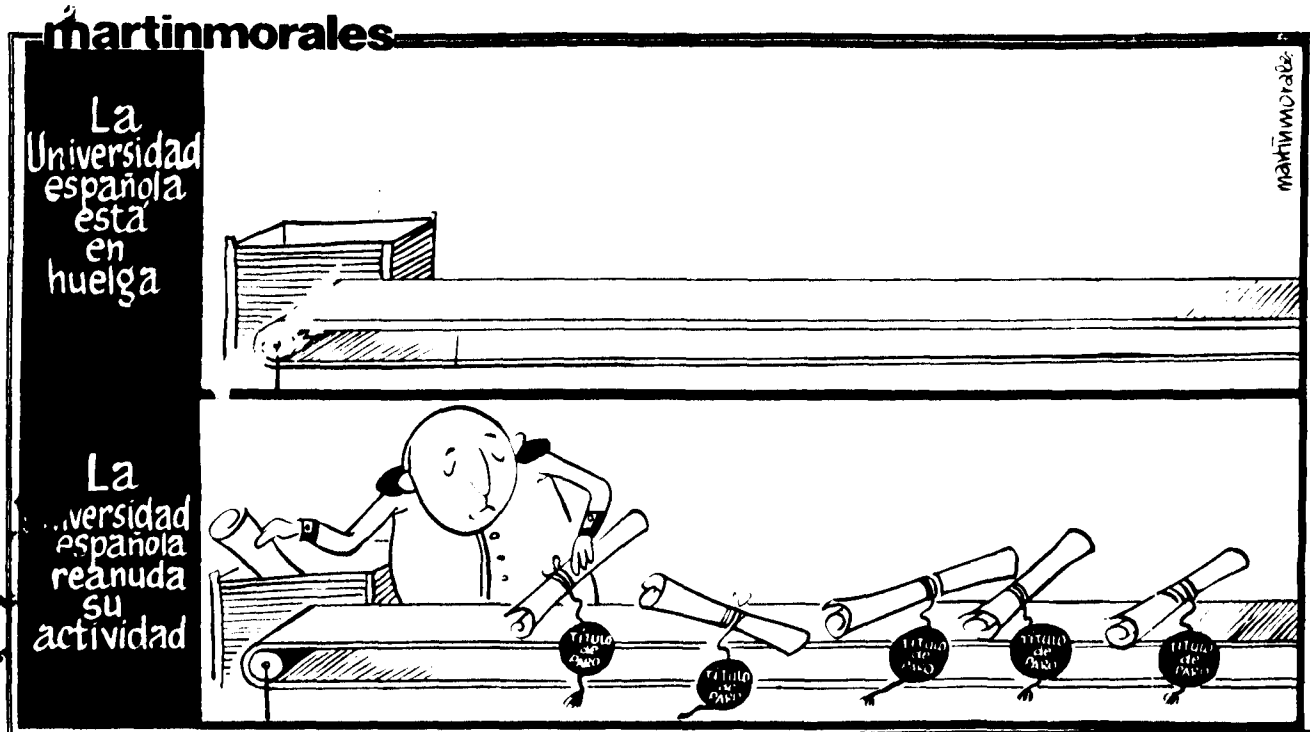
BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA

BANC DE BARCELONA

BANC DE GIRONA

BANC MERCANTIL DE MANRESA

Ha estat notícia

(De El Periódico)

Nombroses protestes contra la "Llei Seara"

Una festa a l'Universitat Central de Barcelona i nombrosos tancaments i manifestacions a tota Espanya, han posat punt i final a la primera setmana de lluita contra el projecte de Llei d'Autonomia Universitària, l'Estatut de Centres Docents i la Llei de Financiació de l'Ensenyament.

Un total de 551 esmenes han estat presentades al projecte de Llei d'Autonomia Universitària. El major nombre de les presentades correspon als grups parlamentaris socialista i comunista. D'entre les esmenes a la totalitat, n'hi ha una presentada pel diputat Juan María Brandés, d'Euskadiko Eskerra.

Assalt a l'ambaixada d'Espanya

Guatemala: 39 morts

Trenta vuit morts és el balanç de víctimes de l'incendi que va declarar-se a l'ambaixada espanyola a la República centro-americana de Guatemala, després de l'ocupament de la seu per un grup de guerrillers de l'Exèrcit dels pobres i la posterior intervenció de les forces de seguretat. L'ambaixador espanyol Máximo Cajal y López, junt amb l'advocat guatemalteco Mario Aguirre Godoy, són els únics supervivents de la tragèdia. El representant espanyol va fugir quasi per miracle amb vida al saltar per una finestra del segon pis, quan les flames ja envoltaven el local de l'ambaixada.

El canceller de Guatemala, Rafael Ángel Castillo, ha promès que el seu país investigaria els culpables. No obstant, el govern espanyol, ha trencat les relacions diplomàtiques amb aquest país.

Dos "abertzales" assassinats

El «Batallón Vasco Español» s'ha atribuït la mort dels joves Jesús Mari

Zubicaray i Yolanda González, vinculats a l'esquerra «abertzale», els cadàvers dels quals foren trobats amb ferides de bala a la localitat guipuscoana d'Eibar. El grup d'ultra dreta ha rematat que aquesta és la primera resposta a l'atemptat que va costar la vida a sis guàrdies civils.

Escuredo comença la vaga de fam

Rafael Escuredo de la «Juan de Andalucía», ha començat la vaga de fam per l'autonomia, després de que la seva entrevista amb el ministre Fontán no donés resultats positius. El president de la Junta ha manifestat que porta a terme la vaga de fam de 72 hores donada «la lamentable actitud que per el poble andalusí i per a la Junta representa la posició adoptada pel ministre Antonio Fontán sobre la campanya del referèndum andalusí.

Ocupada la Embaixada espanyola a San Salvador

La Embaixada de Espanya en El Salvador ha estat ocupada per uns vint membres de les Lligues Populares del 28 de Febrer, retinent a onze persones.

Segons van declarar, els ocupants pretenen la llibertat de quatre companys, la llibertat de deu presos més, la condemna de l'actuació de la policia a l'Embaixada d'Espanya a Guatemala, exigeixen la presència d'una comissió de l'Organització d'Estats Americans, la presència d'una comissió de la Creu Roja Internacional, demanen al govern espanyol el trencament de les relacions i reivindiquen una solució laboral per a una empresa espanyola.

Destrueixen material per a la central nuclear de Lemoniz

Uns desconeguts han destruït, per mitjà d'una càrrega explosiva, diverses bateries destinades a la central Nuclear de Lemóniz, que es trobaven a l'empresa Segada de Vitòria. Els autors del fet s'han emportat vuit revòlvers dels guardes jurats de l'empresa.

Protesta unànime dels agricultors

Prop de sis mil agricultors s'han manifestat a Barcelona convocats per la Unió de Pagesos, per a protestar contra la política agrària del Govern i contra la marginació dels sindicats unitaris del camp integrats a la COAG. Aquesta és la primera vegada que els agricultors catalans es manifesten davant el Palau de la Generalitat, després de quaranta anys.

Acord al grup "Mundo"

Després d'unes laborioses negociacions, s'ha arribat a un acord al Grup «Mundo», segons el qual l'empresa abonarà el 50 per cent dels salaris adeudats als treballadors, es rescindiran 135 contractes de treball amb condicions i es publicaran «Mundo Diario», «Tele Exprés» i l'esportiu «4-2-4».

Sis guàrdies civils, assassinats a Euskadi

Després de l'atemptat ocorregut prop de Lequeitio en el qual moriren sis guàrdies civils, el Govern ha decidit d'enviar al País Basc, els Grups Especials d'Operacions (GEO) i la Unitat Antoterrorista Rural (UAR) de la Guàrdia Civil. Així mateix, el Consell de Ministres ha nomenat al general de divisió, José Sáez de Santamaría, delegat especial del Govern amb seu al País Basc.

Els sis guàrdies civils foren víctimes d'un parany terrorista realitzat per ETA. Els guàrdies, que viatjaven en dos «Land-Rovers», foren atacats amb granades, fusells i ametralladores. Un dels membres del comandament atacant aparegué posteriorment mort a l'interior d'un vehicle i l'altre sembla ser que va sofrir ferides de consideració.

L'atemptat va tenir lloc a la carretera Ispaster-Ea, quan una granada que va esclatar a la calçada va aturar un convoi carregat amb material bèlic. Dit convoi, procedent de la fàbrica «Esperanza y compañía» de Marquina, transportava morters i granades de morter i era format per dos vehicles de la dita empresa i dos «jeeps» de la Guàrdia Civil.

Diversos individus, apostats als marges de la carretera i amb armilles anti-bales, obrien foc contra els dos automòbils de la Guàrdia Civil, donant mort a llurs ocupants abans de que aquests poguessin respondre. Els terroristes varen baixar després fins a la carretera i van obligar als homes que conduïen els vehicles d'«Esperanza y compañía» a abandonar el lloc del succés, al mateix temps que intentaven rematar la seva acció llançant granades de mà a dintre dels «jeeps» de la Guàrdia Civil. Fou en aquest moment quan va morir un dels terroristes, a l'esclatar-li una granada abans de que pogués tirar-la.

Punt de vista

Convivència difícil

Després de la repetició d'actes de violència escruïdors i sempre blasfemes, fóra incórrer en un angelisme inoperant o en una tergiversació hipòcrita no confessar sense subterfugis que vivim un moment delicat, carregat de boires, en el qual la convivència s'ha fet difícil. És una veritat que costa d'admetre —i encara més de formular públicament— perquè, en fer-ho, hom té consciència que es troba fent el joc als mateixos que han creat l'actual estat de coses: de fet, conviure és difícil perquè hi ha qui no vol altra convivència que la seva, la imposada per la facció pròpia. El resultat final i clar, però, fent abstracció metodològica de les arrels, és un món d'enfrontaments totals, a mort: la convivència és difícil no pel fet de l'existència d'opinions oposades, sinó perquè aquestes són, ultra oposades, excoients i actuen amb la voluntat d'eliminar l'oponent.

Aquest és el diagnòstic clar, però no n'hi pro amb diagnosticar i, precisament perquè la situació és indubtablement greu, tant delicada com la mateixa situació es l'hora de l'aplicació d'un tractament adequat: no fos que arribés a ésser pitjor el remei que la malaltia, no fos que els guaridors de torn caiguessin en el parany que els han parat els mateixos que estan fent difícil la convivència.

Es urgent que l'aparell de l'Estat recuperi un domini sensat i eficient de l'ordre públic, però la trista experiència de gairebé quaranta anys ensenya que quan aquesta recuperació s'ha de fer a costa de les llibertats essencials, a la llarga, en lloc d'aconseguir-se, es posa la llavor de tota mena de malvestat. I és hora de dir que la situació actual és, ras i curt, fruit d'aquesta mena de llavor tan generosament sembrada durant una llarga dictadura sense cap mena de respecte pels drets humans.

Malgrat la successió d'actes condemnables, ningú no ens ha de voler fer creure que, quan una societat ha substituït el domini de l'arbitrarietat per l'imperi de la llei, es troba en el mal camí. Malgrat la difícil convivència, ningú no ens ha d'entabanar amb l'absurd que diu que aquest imperi de la llei és impossible i, sistemàticament, cal desconfiar de les veus dels falsos profetes que, una vegada més, ens volen donat gat per llebre.

La greu responsabilitat dels homes de govern és, com sempre, fer compatible l'ordre amb la llibertat, el rigor amb el respecte, l'autoritat amb la democràcia. Comptat i debutat, quan la convivència s'ha fet difícil, el que cal és facilitar-la, però no pas fer-la impossible.

Josep Fauli

Malgrat la campanya en contra del Govern

Cada dia son més nombrosos els joves que portent una creu

MOSCU. — Altra vegada «Pravda» envesteix contra el fet de joves, cada dia més nombrosos, portant creus penjades al coll. «Aquesta "moda" no és més que la vulgarització d'un símbol religiós, és un tribut pagat a les sobrevivències religioses en la consciència de la gent», escriu l'òrgan periodístic soviètic, responent a una carta d'un jove lector afirmant que tots aquests

amics que porten creu són, de fet, «ateus convençuts». Segons «Pravda», portar aquestes creus és més perillós que «els centres religiosos occidentals que treballen activament per a restaurar la religió en el món». Com a conclusió, «Pravda» acusa d'insuficient la propaganda antireligiosa a la URSS, responsable del fet que joves soviètics puguin encara «envanir-se lluint creus sobre el pit».

Els caps cristians fan una crida sobre aquest perill

Zambia: El partit en el poder porta el país vers el comunisme

LUSAKA. — Els caps cristians de Zambia han plantejat la qüestió de si el partit actualment en el poder està en vies de canviar el socialisme humanista i democràtic, pel comunisme.

En una carta conjunta, els nou bisbes catòlics de Zambia, els representants del Consell Cristià de Zambia i la Fraternitat evangèlica de Zambia, declaren: «El que es fa, i sobre tot la manera com es fa, confirma el nostre temor de que alguns entre nosaltres volen conduir el país vers el comunisme i que per aquest fi es manipula la població».

La carta especifica que cursos de marxisme es donen als dirigents del Partit Unit Nacional i Independent (UNIP) i que «s'ha pres la decisió de donar el partit una ideologia marxista».

Des de 1972, l'UNIP és l'únic partit legal al país. «Aquest ara es situa actualment a la línia de les idees marxistes leninistes de partit d'avantçada i proclama saber allò que es bo per el poble i procedeix immediatament a

imposar-ho tant si el poble ho vol com si no ho vol...»

En les conclusions, els caps cristians remarquen que «molts membres del partit al poder són cristians. Nosaltres els hi demanem que facin tot el que estigui a les seves mans a fi de que el partit romangui fidel als seus principis!»

AVUI

Diari popular independent català i en català

¿Coneixes l'existència d'aquest ARXIU MARIA?... ¿Saps que el seu origen data de l'any 1943?... ¿Finalitat? Arxivar i conservar tot lo que fa referència a la Verge Maria: estampes, medalles, postals, goigs, folletons, llibres, rosaris, imatges...

Poblement a casa teva hi ha quelcom d'això i que pot perdre's per sempre...

Recorda't de l'ARXIU MARIA! I si vols entregar algun objecte, serà ben rebut i conservat en el més gran Arxiu Maria d'Espanya.

DIRECCIÓ: Jordi Fort, Pvre.

Carrer Església, 20 (Casa Parroquial)

TELEFON: 6581241

S. Climent de Llobregat (Barcelona)

El repte a l'Església espanyola d'avui: cap a una tipologia d'actituds

La jerarquia eclesiàstica espanyola sens dubte està habituada a comptar amb el poder civil per exercir la seva missió pastoral. Segles d'història no s'esborren amb tres anys. El poble fidel, senzill, també està acostumat al més no en una gran part, a una mena d'«oficialitat eclesiàstica», doncs igualment ha viscut segles de religiositat dirigitada. Això no vol dir que la «cristianitat hispànica» no hagi donat autèntics i madurs fruits de cristianisme veritable, o sigui de santedat. Però certament és un fet que per una vegada en la història contemporània, Espanya està intentant de tenir un estil de convivència política on la religió perdi la seva oficialitat, i aquest, prescindint ara de la vessant estrictament política, significa un ineludible repte sobretot a la jerarquia catòlica espanyola, a les seves estructures pastorals, a la seva clerecia i al poble fidel en general.

En què consisteix el repte? Una tipologia de les possibles actituds davant la nova situació potser ens ajudarà a entendre-ho.

Retorn al passat

La primera actitud que apareix com a possible, i crec real, en el nostre horitzó religiós és el **retorn al passat**. Ni alguns pastors, ni alguns fidels i justament dels més influents, poden imaginar-se altra situació religiosa-política a Espanya que la tradicionalment viscuda en molts segles. Els excessos que es constaten a nivell de vida pública, la inestabilitat vital i la immoralitat descarada, resulten armes que es converteixen en evidències per a aquest sector de l'Església espanyola. Només més enllà d'una unitat i d'una transparent definició d'ideals conjunts aquest poble troba harmonia, ordre i en definitiva progrés. Quan Església i Estat s'han divorciat, el poble «surt de mare» i els resultats són d'un pur desastre. Tornem, doncs, al nostre passat i fem-lo revivre de feia nova si es vol, però fonamentalment idèntica a la tradicional.

Absorció en la cultura dominant

Una altra actitud que es situa en les antípodes de la fins ara presentada, podria qualificar-se d'absorció en la cultura dominant.

No crec pas que es tracti de mera possibilitat, sinó també d'una actitud

real en un sector important de la jerarquia, del clergat i del laicat. L'actitud que tracto de descriure arrenca d'un noble desig: hi han altres models molt autèntics de viure la fe, que en alguns indrets han produït fruits madurats, i que no coincideixen amb el model clàssic espanyol. La separació Església-Estat és un principi fonamental dels EE.UU., d'ençà fa molts segles; la llibertat religiosa és essencial dintre de les Nacions Unides; la subsistència eclesiàstica a partir de llurs mateixos fidels i no pas de l'Estat, i per últim, el vertader pluralisme ideològic, són progressos ineludibles de la cultura contemporània. Una Església que fos un fre per aquestes actituds batallaria inútilment contra la història.

Com a conseqüència d'aquest plantejament, amplis sectors del clergat sobretot, inicien una preparació intensiva en temes de cultura contemporània, indaguen nous models, visiten d'altres països, tradueixen obres del tipus que sigui, començant per la teologia protestant i acabant per tota mena de produccions filosòfiques, místiques, sociològiques i àdhuc teosòfiques. A poc a poc, un interès just i comprensible, a partir de l'aïllament cultural del que es parteix, es transforma en una acceptació quelcom complexa i no molt crítica d'aspectes distints de l'al·lusió d'idees que ens envaeix. Els diagnòstics procuren precisar, el cristianisme es presenta com «omniconprensiu» i aviat qualsevol teoria resulta ser cristiana en el fons i tot el cristianisme identificable amb multitud d'aspiracions i variades formulacions, donant la impressió d'exuberant riquesa, però al preu d'una pèrdua de claredat. D'ací al que anomenava absorció per la cultura dominant només hi ha un pas.

La situació resultant és un pluralisme ideològic tal, que fins l'unitat de fe perd el seu aspecte eclesial, per a transformar-se en una vaga al·lusió al Crist o a l'Evangeli, assimilat altrament pels corrents més diversos. Sobre el que afecta a la cultura dominant, té una certa unitat, més formal que de contingut; també aquest cristianisme absorbit manté una certa unitat, i es pot dir que en diverses motivacions (marxistes, anarquistes, psicoanalistes, científiques, existencialistes...). Existeixen unes coincidències bàsiques, p.e. en el primat de l'experiència subjectiva de la divina, en la formulació d'una lli-

bertat autocrètica en el terreny moral, en la incomprensió de la funció jeràrquica d'ensenyament i jurisdicció, en la dificultat d'interpretar els sagraments com un fet que superi allò simplement simbòlic. D'aquesta eclesiologia, concebuda com a producte de la confluència de crientes, a una visió del Crist com a líder religiós —humà de la humanitat, motiu pel qual construeix el seu camí envers Déu i cap a l'alliberament de l'home a l'estil del camí nostre—, només hi ha una gambada. Una catequesi desenrotllada a base de punts teològics conflictius, difon una mentalitat desintegrada, on el futur fidel troba un munt de proposicions incertes sobre persones i temes que ja no li diuen gran cosa (Jesús, Maria, els sants, la gràcia, el pecat...). En un mot, les tendències ideològiques més diverses dels darrers anys (desmitització, secularisme, teologia crítica, teologia política, existencialisme, anàlisi marxista de la realitat, estructuralisme antropològic, etcètera...), en confosa amalgama, produeixen una mentalitat que també porta a la confusió. Allò que hem anomenat «cristianisme absorbit per la cultura dominant».

Com sigui que en un resultat així es presenta com un sòlid avanç cap al modernament ineludible del temps d'avui, origina una actitud de falsa seguretat, mantinguda majorment per urc del que fent-ho així ha «superat» antigues posicions, que no pas per un desig de servir amb humilitat a la fe transmesa pels apòstols i viscuda en l'Església.

L'actitud de la inhibició

Pot prevaler encara una altra posició davant el fenomen actual. Es tracta de l'actitud temerosa dels que arran del present prou complicat s'estimen més inhibir-se'n. L'actitud de la inhibició, té el seu fonament real en un diagnòstic que em sembla vertader només parcialment. «Les coses no van pas tan malament»: ni els nostàlgics del passat són molts, ni els absorbits per idees rares són perillosos. La majoria tenen un sentit comú, comprenen el que és el canvi, i deixant passar un temps prudencial, tot rutilarà millor. Segueix, doncs, amb un servei cultural discret i posat al dia, atenguem als que arriben, que no en manquen i no ens en preocupem massa, doncs ens quedarem sense la pau i no en treuríem l'alguera clara.

No cal dir que les persones que més es mouen a nivell pràctic i que ni per afeció ni per formació estan habituats a anàlisis globals, els consideren inexactes i superflus. Sempre troben casos diversos als presentats i persisteixen en la seva posició tranquil·litzadora.

Em resultaria difícil precisar si una tal actitud, que em sembla real, està molt extensa. Si, afirmo que em sembla tant més perillosa quan més gran és la responsabilitat eclesial de la persona moguda per aquesta mena d'inhibició. Fins i tot gosaria dir que pot arribar a ser perillosament culpable per omissió i «per deixar» que es motivin situacions futures en les quals és millor lamentar pèrdues de consciències, de persones, d'ànimes, que constitueixen la suprema responsabilitat dels pastors. Des dels profetes a les epístoles pastorals, la Bíblia està atepida de terribles avisos fets als pastors inepes, pels mercenaris, per aquells que d'una manera o altra es permeten «l'escàndol» dels petits.

En igual proporció com la jerarquia del nostre país participés en aquesta «inhibició», amb esguard evangèlic, la situació eclesial podria qualificar-se de tràgica. Els homes deixen de creure eclesialment en el Crist, que és tant com deixar de creure de manera salvífica i els responsables «posats per l'Esperit Sant» no se n'adonen. No és pas aquesta la imatge pastoral del Nou Testament.

Hi ha lloc encara per una quarta actitud? O millor, no ens arriba a semblar absolutament necessària després del que ha estat exposat? Com podríem definir-la?

Es aquí el repte del moment a l'Església actual espanyola. Arribar a crear una alternativa, o sigui, una presència radicalment idèntica, però amb una nova modalitat, dins d'una societat espanyola diferent. No cal dir que cap de les tres actituds proposades em sembla realment creable. No n'hi ha cap que mostri una capacitat per a escoltar allò que és nou, unit a un discerniment pregon que mení vers una suscitativitat real. Mes recordem-nos que la història està plena de moments cru-

cials, en els quals l'atíat d'aquesta «reencarnació» de la fe ha repercutit en el pas dels segles i majorment en les ànimes. (Recordo p.s. Gregori Magne i la iniciació de la recuperació cristiana en un món germànic; penso en la crisi renaixentista, per tantes causes semblant a la nostra...)

Actitud creadora de futur eclesial

Doncs bé, l'actitud creadora de futur eclesial en el moment present de l'Església espanyola que proposo de l'actitud pastoral del primat de «l'home concret», al que aconduir-se a l'experiència sintètica i global de l'Evangeli del Crist, a fi de que, acceptada per la fe la proposta de la Vida nova, la converteixi en cultura nova al seu entorn. Confesso que no em sembla una postura molt difosa, però confesso també que em sembla l'única fecunda. Fidels i pastors deuen recuperar la fe en la potència salvífica del missatge rebut i vuscit sacramentalment i moral. Han de sentir-se feliços en la humilitat d'haver dit ja sí a un camí que els porta a sortir-se d'ells mateixos, abraçant la pròpia creu i seguint al Crist, com Senyor Fill unigènit del Pare. Deuen sentir-se altius de no ser ells que es salven ells mateixos, sinó de pertànyer a la comunitat de salvació, que més enllà dels «testimonis del Crist», de la fortlesa de la Resurrecció a aquell que creu i es bateja, i a partir d'aquest centre kerimàtic, novament escoltat i viscut amb plenitud i reconeixement, fidels i pastors, han de reconstruir d'una manera coherent la visió dels valors humans fonamentals: l'amor, el treball, la família, la llibertat, la veritat, la societat...

Avui el món és com hem tractat de descriure, i triomfar d'aquest món no és asservir-lo, sinó desallindar el bé del mal per tal que creguin en el Crist quants d'ençà l'autoritat han estat pensats pel Pare per entrar en el gaudi de la Vida divina per l'Esperit de Jesús. I aquest «pensament del Pare» sabem que s'estén a tots, però no ens fa irresponsables de llur efectivitat, avui i ara a l'Espanya de les darreries del segle XX.

F. Guillén Prekier

La Bíblia a l'abast

Saber mirar amb els ulls de la fe

(Is. 6:1 — 2. 3 — 8)

Diuenge passat, en la primera lectura de la missa llegim la vocació de Jeremies. Avui llegim un altre relat de vocació. Isaïes ens conta l'experiència interior que somou la seva personalitat i el pren per al ministeri profètic. En aquest relat, l'experiència mística del protagonista ens és narrada a través d'una escenografia transportada de la realitat exterior a la visió del món interior. La narració és mou en dos plans diferents i simultanis. Podríem dir que es tracta de dues fotografies sobreposades perquè l'una ens introdueix a la comprensió de l'altra.

L'any de la mort del rei Ozies (v.1). És el 740 a.C. En el final d'un llarg regnat — quaranta-un anys — i també d'una època de prosperitat i de seguretat. Aquesta data, és simplement una concreció cronològica fixada a la memòria del profeta en relació amb la seva experiència trasbalsadora, o pretén suggerir una reflexió teològica sobre la caducitat de tota grandesa humana i la perennitat de l'acollí de Déu?

Isaïes assisteix a una celebració solemne al temple de Jerusalem (v.1). Podia ser la festa de la coronació del rei. L'esplendor de la litúrgia jueva és contemplat amb ulls meravellats i plens de fe. Més enllà dels signes, Isaïes entra en contacte amb Jahveh. L'escena es

transfigura i apareix als ulls del vident la glòria de Déu. Se l'imagina com un gran monarca oriental, assegut en un tron alt i prominent, que més que presidir, ho omple i ho sobrepassa tot (v.1). Al voltant del rei, la cort dels magnats l'assisteix. El profeta, en la seva visió interior, contempla Jahveh assistit dels seus àngels. Al temple, el Déu d'Israel és representat per l'Arca de l'Aliança, protegida per dos serafins.

Aquest ésser mitològic aquí proclamen la santedat superlativa de Jahveh: Ells és l'únic sant que emplena tota la terra amb la seva glòria (v.3).

Déu santifica amb la seva presència tota la creació, que és vista com el gran temple còsmic del Déu santíssim.

Una altra vegada se'n diu com tot és contemplat amb ulls de fe: l'edifici s'omple de fum (v.4). El fum dels sacrificis i de l'encens ara recorda el núvol que omplia el tabernacle del desert quan Jahveh hi baixava. La creació és alhora revelació de la presència de Déu — ens el mostra — i signa vetat de la seva glòria — l'amaga a la mirada orba de fe. Per això cal superar el vel dels signes fins a arribar a l'experiència del tracte personal i íntim amb Déu. EREs llavors quan descobrim el terrible

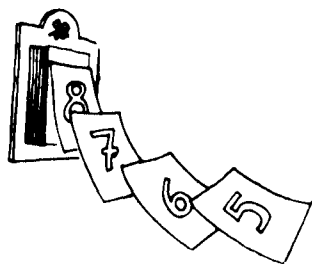
contrast de la nostra misèria d'homes (v.6).

La santedat de Déu posa al descobert el nostre pecat: pecat de l'home — **sóc un home de llavis impurs** — i pecat del poble — **visc enmig d'un poble de llavis impurs** — Ni l'home ni el poble no serveixen per a proclamar la paraula de Déu. El Senyor, però, no vol anorrear el pecador. Ell precisament és gràcia de salvació. Farà l'home apte per a escoltar a dir la paraula de Déu. Així la iniciativa de la purificació surt de Jahveh (vv.6 — 7). Ara el profeta, purificat i canviat per l'acció de Déu, és un home nou. Una nova criatura. A la pregunta de Jahveh, ell ja és capaç de respondre amb la seva donació: **Aquí em teniu: envieu-m'hi** (v.8). Déu ha cridat l'home i aquest ha respost. Tot ha estat obra de Déu.

Tota la narració és una invitació a contemplar el món amb ulls de fe. També, i sobretot, el món interior de cadascú de nosaltres. Llavors descobrim la presència de Déu i escoltem la seva crida a col·laborar amb ell en la tasca de menar l'home concret a la realització plena de la seva personalitat. És la dimensió existencial de la vocació.

Josep M. Aragonés

Calendari

Diumenge, 10 de febrer. — De la setmana V durant l'any. Santa Escolàstica, vg. Germana de sant Benet, es consagra a Déu des de la seva infància. D'esperit pur, contemplatiu per excel·lència, diu la tradició que el seu germà la va veure pujar al cel en forma de colom.

Sants Ireneu i Jacint, mrs. El sol surt a les 6.53 i es pon a les 5.19.

Dilluns, 11 de febrer. — La Mare de Déu de Lourdes. De l'11 de febrer al 16 de juliol de 1858 s'aparegué divuit vegades a Bernardette Soubirous una misteriosa Senyora, que va acabar per declarar-se, ella mateixa, com la «Immaculada Concepció», i va ordenar que al lloc de les aparicions, la gruta de Massabielle, prop de Lourdes, fos edificat un santuari, a pregar i a fer penitència per la conversió dels pecadors. El papa Lleó XIII va aprovar un ofici litúrgic local, que sant Pius X el va estendre a tota l'Església l'any 1907. Més que parlar de miracles, fóra millor parlar del «miracle» de Lourdes, ja que la concurrència de gent al santuari marí és un dels fenòmens religiosos més admirables dels nostres dies.

Sant Desideri, b. mr.

Dimarts, 12 de febrer. — Santa Eulàlia, vg. mr. patrona de Barcelona. Sant Damià, mr. i Santa Humbelina.

Festa major a Esparraguera i Pallegà.

Dimercres, 13 de febrer. — Sant Benigne, pvre. mr. Santa Fusca i Maura, mrs.

Dijous, 14 de febrer. — Sant Ciril i Metodi, bisbes i Valentí, pvre. mr.

Festa major a Narcles, Ribes de Freses i Serrateix

Divendres, 15 de febrer. — Sant Faustí i Jovita, mrs. i Santa Georgia, vg.

Dissabte, 16 de febrer. — Sant Onésim b. i Santa Juliana, vg. mr.

L'Església celebra

10 de febrer, diumenge. — De la V setmana de durant l'any. Lectures: primera, Is 6, 1-2, 3-8; Salm 137; segona I cor 15, 1-11; tercera Lc 5, 1-11.

11 de febrer, dilluns. — De la VI setmana de durant l'any. Lectures: primera, 1 R 8, 22-23; Salm 131; segona Mc 6, 53-56.

12 de febrer, dimarts. — De la V setmana de durant l'any. Lectures: primera, 1 R 8, 22-23; Salm 83; segona Mc 7, 1-13.

13 de febrer, dimecres. — De la V setmana de durant l'any. Lectures: primera, 1 R 10, 1-10; Salm 36; segona, 7, 14-23.

14 de febrer, dijou. — De la V setmana de durant l'any. Lectures: primera, 1 R 11, 4-13; Salm 105; segona Mc, 7, 24-30.

15 de febrer, divendres. — De la V setmana de durant l'any. Lectures: primera, 1 R 11, 29-32; 12, 19; Salm segona Mc 7, 31-37.

16 de febrer, dissabte. — De la V setmana de durant l'any. Lectures: 1 R 12, 26-32; 13, 33-34; Salm 105; segona Mc, 8 1-10.

«Vers l'Eucaristia amb Bernardeta», slogan de l'actual campanya

L'advocació mariana de Lourdes ens ve de l'any 1878

Si a Déu plau, aquest any s'estan organitzant amb la benedicció del nostre cardenal-arquebisbe, les 88 i 89 pelegrinacions diocesanes, que tindran lloc dels dies 24 al 29 de juny i del 13 al 18 de setembre respectivament. L'«slogan» pastoral de l'any 1980 és: «Vers l'Eucaristia amb Bernardeta», com una preparació al Congrés Eucarístic Internacional que tindrà lloc el mes de juliol de l'any que ve i al qual ha promès la seva assistència el Papa Joan Pau II. S'espera que vana molts els barcelonins i altres diocesans que sentint-se hereus d'aquesta devoció mariana faran cap a aquell Santuari.

Una mica d'història

Mercès a un grup de francesos, devots de la Mare de Déu, vinguts del mig-dia de França amb motiu de la promoció industrial de Barcelona i radicats a la barriada de la «França-Xica» del Poble Sec, s'arrelà la devoció a Lourdes amb tant d'entusiasme que l'any 1878, un any abans de la mort de Sta. Bernardeta, el bisbe, Dr. Urqui-

naona, beneia una imatge de l'expressada advocació a l'antiga parròquia de Sta. Madrona, actual parròquia de la Mare de Déu de Lourdes, i aprovava l'erecció d'una devoció dedicada al seu culte.

La devoció a dita advocació mariana s'estengué amb tanta difusió, que l'any 1910, amb motiu de la mort de Sta. Bernardeta —16 d'abril—, s'organitzà a Barcelona la primera pelegrinació nacional presidida pel Dr. Casañas, llavors bisbe de la Seu d'Urgell i que representava al Dr. Urquinaona, car donada la seva ancianitat no hi assistí, i del Dr. Fernández de Castro, bisbe de Lleó. A la dita pelegrinació que tingué lloc de l'1 al 6 de setembre, hi prengueren part 5.200 pelegrins i 550 sacerdots, la majoria vinguts nostre bisbat i d'altres terres d'Espanya.

Aquella primera pelegrinació deixà tan bon record en l'ànim dels assistents que, quatre anys més tard, s'organitzà una segona pel setembre de l'any 1883 presidida pel bisbe, Dr. Jaume Català i Albosa, i a partir d'a-

quest moment s'organitzaren periòdiques pelegrinacions que difongueren la devoció a la Mare de Déu de Lourdes pel nostre país i la resta de terres d'Espanya.

Són originaris d'aquest temps el Col·legi de Lourdes de la Via Augusta,

la Capella de Lourdes del passatge Camps Elisis, la Clínica de Lourdes del carrer Menéndez i Pelayo, el Santuari de la Mare de Déu de Lourdes de La Nou, del Berguedà, i d'altres.

Les darreres fundacions

L'Any 1910, un grup de barcelonins integrat per congregants de la Congregació Mariana dels P. P. Jesuïtes de Barcelona i d'altres devots de Maria, fundaren l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes amb l'aprovació del bisbe, Dr. Laguarda, i a partir d'aquell any, la nostra Hospitalitat ha portat a Lourdes en 87 pelegrinacions prop de mig milió de pelegrins i més de cent mil malalts.

Actualment són catorze les Hospitalitats existents a Espanya instituídes després de la de Barcelona, essent les últimament fundades les de Vic, Solsona, Girona, la Seu d'Urgell i Tarragona. Totes elles estan confederades, i reconeixen a la nostra Hospitalitat com la germana gran.

Jaume Armengol

Sergi Perrin, nascut a Le Lion d'Angers el 1939

Ha estat reconegut un nou miracle a Lourdes

L'autoritat eclesiàstica, després d'acomplir els llargs i meticulosos tràmits reglamentaris, portats a terme pel «Comitè Mèdic Internacional de Lourdes», ha reconegut com a miraculosa la curació de Sergi Perrin, ocorreguda el 1970.

Publiquem el resum fet pel célebre Comitè esmentat.

En la seva infantesa havia sofert otitis supurada crònica, amb pèrdua del sentit de l'Oïda de l'orella esquerra; als 16 anys tingué una intensa agudització amb motiu d'una «insolació».

Apart de tot això, fins els 35 anys va gaudir de bona salut encara que amenaçada per factors hereditaris de greu risc (hipertensió, accidents vasculars i obesitat).

Un dia de febrer del 1964, en aixecar-se l'atacà un fort mal de cap tot apreciànt rapidament dificultat per a caminar, trastorns al parlar i freqüents errors en la seva feina.

En tornar a casa és visitat pel Dr. E. Sourice, metge de capçalera, que aprecia hemiplègia dreta predominant en l'extremitat inferior.

Inmediatament consulten un neuròleg clínic i tot seguit un neurocirujà, el Prof. Pecker (Prof. de la Clínica Neuroquirúrgica de Rennes) que realitza moltes exploracions per a determinar l'origen de la que en un principi podia ésser una greu malaltia.

No es va arribar a cap conclusió i ja que la simptomatologia s'anava millorant, no van tornar a fer-se exploracions, se li va donar un tractament coadjuvant i tres mesos després dels primers símptomes va poder tornar a la seva feina.

Durant cinc anys va fer vida normal sense problemes.

El 2-12-68 i amb la mateixa brusquedat que el 1964 es presentà:

— El mateix quadre clínic d'hemiplègia (ara sense cap tendència a la regressió).

— De bell nou es va recórrer als mateixos metges... i el febrer del 1969, S. Perrin és un altre cop en mans del Dr. Pecker. Noves arteriografies carotídees que ara posen en evidència una trombosi de la caròtida esquerra que confirma la simptomatologia neurològica. Per desgràcia, ni espontàniament ni amb els tractaments prescrits s'aprecia cap mena de millora.

— L'abril del 1969 va de bell nou a Rennes i llavors aprecien:

— Tendència a la bilateralització del síndrome d'insuficiència circulatoria cerebral.

— Modificacions significatives en l'agudesa i els camps visuals.

La medicina sembla ésser ineficax... Els metges comencen a donar-ho a entendre... En aquestes condicions va a Lourdes l'abril-maig del 1969... Torna, sense cap mena de dubte, reforçat però sense cap modificació en el seu estat.

A partir d'aquest moment i durant l'any següent cal remarcar:

— Invalidesa progressiva (declarada oficialment de tercera categoria, l'octubre del 1969).

— Agreujament dels símptomes sensorials (gairebé cec i amb extrema retracció dels camps visuals).

— El que ell anomena «eclipses cerebrals», cada vegada es fan més freqüents.

Els tractaments no fan cap mena d'efecte. La seva moral es troba molt decaïda.

Malgrat tot això, torna a Lourdes a les darreries d'abril del 1970, «per complaure els seus». El viatge d'anada i l'estada resulten angoixosos.

Unes hores després s'adona que ha recuperat la vista i que pot caminar sense necessitat de cap mena d'ajuda. A casa seva el seu metge «verifica» el seu guariment.

En primer lloc, el seu metge de família i l'Equip Mèdic que havia Assistit al Pelegrinatge.

Després el Prof. Pecker i l'Oftalmòleg Dr. Drevillon, després de les corresponents exploracions constaten que han desaparegut tots els seus símptomes patològics. La circulació cerebral s'ha normalitzat, la qual cosa explica la desaparició del déficit sensitivomotor i dels «eclipses», així com la normalitat de la seva visió.

Es revisen les arteriografies i arriben a la conclusió «que és impossible afirmar que el 1969 existí una trombosi. Les imatges d'obstrucció es podien atribuir a un espasme», a causa d'un error tècnic.

Però pel Prof. Pecker això no té un valor essencial i el 30 de maig escriu: «Encara que les arteriografies puguin discutir-se, es tracta d'un guariment sorprenent. La meua posició és afirmar que aquest guariment és inhabitual davant un síndrome d'esquèmia cerebral».

Des de primers de maig del 1970, la seva salut és excel·lent fins el punt que a final d'any és revisada i canviada la categoria de la seva invalidesa.

El Bureau Medical, el 4 de maig del 1972 admet que aquest síndrome d'estenosi (o trombosi) carotídea esquerra en un principi i després bilateral, s'ha guarit «de forma completa instantànea i permanent», cosa que dona lloc «a considerar aquesta guarició ferma i certa». En conseqüència, consideren que reuneix les condicions per elevar l'expedient a la consideració del COMITE MEDIC INTERNATIONAL DE LOURDES.

Finalment, el C. M. I. L., després de dos informes del Prof. Mouren (metge cap del Servei de Neurologia de Marsella) i del Doctor Bartoli (Oftalmòleg del C. H. de Troyez), admet per unanimitat que «el Sr. Perrin ha presentat

una hemiplègia recidivant de caire orgànic amb lesions oculars, a causa de trastorns circulatoris cerebrals, sense que sigui possible determinar amb precisió la seva naturalesa i nivell.

«El guariment d'aquest procés, en absència de tractament, eficaç, pel seu caràcter instantani i absència de ròssecs, certa i mantinguda després de sis anys d'observació cal considerar definitiva i del tot inexplicable des del punt de vista mèdic.

EL COMITE MEDIC INTERNATIONAL fa seva aquesta proposició per unanimitat entre els presents.

La Comissió Canònica Diocesana nomenada pel nou Bisbe, comença el procés eclesiàstic el novembre del 1977. Després d'un discerniment exemplar, arriba, el maig del 1978, a conclusions favorables.

Quan diem

Missa

Aquest és el nom més popular de la celebració eucarística; i alhora, el més recent, i potser un dels menys significatius. Malgrat tot, remarca un aspecte important: la celebració de l'Eucaristia és la font d'un renovat compromís de vida cristiana.

Sembla que anomenar «missa» a la celebració eucarística es deriva de la fórmula llatina de comiat: «Ite, missa est!», que traduïda literalment seria: Aneu, ja està donada (la benedicció). Al passar la litúrgia a les llengües vernacles, la fórmula ha estat diversament interpretada: Germans, aneu-vos-en en pau! O bé: Podéis ir en paz! Els italians diuen: La messa e finita andate in pace! En totes aquestes fórmules, començant per la llatina, hi ha una indicació de final: s'ha acabat la celebració, i es retorna a casa, al carrer, a la feina. Però no s'hi torna exactament com abans: hom ha rebut el do de Déu (Eu-caristia vol dir Bona Gràcia!) que l'enforteix, el consola, l'acompanya.

Potser es podria observar que, si el nom de «missa» es va popularitzar, és que els fidels estaven molt pendents del moment en que deien «Ite, missa est!», és a dir, pendents de l'acabament de la celebració. És possible que hi hagi quelcom d'això. Encara avui —i no és pas il·loable— hi ha fidels que fan amb la missa dominical quelcom de semblant amb el que fan molts al final d'una projecció cinematogràfica: comencen a sortir quan encara no s'ha projectat l'última imatge. Caldria subratllar més l'aspecte de reunió, i així es veuria més clar que hom no pot marxar fins que s'ha acabat.

No obstant, la paraula «missa» és vàlida per a significar la celebració de l'Eucaristia. Té una llarga tradició, i una significació prou consistent. En el nostre llenguatge hi han frases fetes amb aquesta paraula que expressen idees importants. Per exemple, «anar a missa», per referir-se a la participació en l'Eucaristia. Seria llarg entretenir-se en tots els aspectes que tenen aquestes formulacions; però en el fons, resta un element incontestable: el cristià que no «va a missa», és a dir, que no retorna regularment a acollir el do de Déu, juntament amb els germans, posa en perill la seva fermesa cristiana.

Pere Tena

Costumbres y tradiciones

De Sarrià y de Mérida

El poeta latino español Prudencio cantó el martirio sufrido en Mérida por una niña de doce años y el obispo de Barcelona Quirze compuso, también en latín, un himno a otra mártir, de trece años, hija de Sarrià y matada en la Ciudad Condal. Ambas, por su valentía en defensa de la fe cristiana, con elocuencia, fueron llamadas Eulàlia, que significa «bien hablada».

Otras coincidencias: ambas murieron en el año 304; al expirar, sus almas tomaron forma de paloma en salir de las bocas volando al cielo, y si bien la de Mérida murió quemada viva, y la de Barcelona crucificada, su desnudez fue cubierta por una providencial capa de nieve.

¿Fueron dos santas diferentes, o se trata de la misma? Las críticas modernas parecen coincidir en que, pese a hallarse todavía otra el 27 de agosto, la auténtica sea la de Sarrià, conmemorada el 12 de febrero. La de Mérida lo es el 10 de diciembre y los hagiógrafos siguen hablando de las dos.

Intentar hacer historia de la devoción eulaliana requeriría espacios y conocimientos que no tenemos. Por otro lado hay bastante bibliografía para ser consultada, si bien la incógnita no ha sido despejada y por ello, teniéndola por patrona muchas poblaciones catalanas, unas dicen en los Gozos, que es la de Mérida, y otras, la de Sarrià. Con todo, los grabados suelen corresponder a la de aquí, así como la descripción de su vida y martirio.

Nos limitaremos, pues, a hablar de tradiciones y costumbres, según nos compete. Y habremos de situarnos especialmente en Barcelona, de donde es patrona desde lejanos siglos. Incluso hubo un tiempo en que los dos únicos monumentos públicos estaban dedicados a ella. Uno en la plaza del Padró y otro en la del Angel. Había muchas hornacinas y todavía se encuentra una en la Bajada de su nombre, con unos versos de Verdaguer sobre el martirio sufrido en aquel lugar, cuando metida en una bota erizada de cuchillos por dentro, ésta fue arrojada, rodando por la bajada. Versos extraídos del poema que mosén Cinto le dedicó y que vale la pena de ser leído estos días. La Catedral fue puesta bajo la doble advocación de la Santa Cruz y santa Eulàlia.

De muy antiguo la veneraban los picapedreros, viajeros, maestros de casas, moleros y los marineros, que, antes de embarcarse, no olvidaban ir a rezar ante su sepulcro.

Un tal Guitard le dedicó un hospital al lado de la Seo, de cara a la Bajada de la Canonja y entre otros altos

personajes, fueron devotos suyos, Jaime I y Martín el Humano.

Una costumbre perdida era la de hacer las «Voltes de santa Eulàlia», consistente en dar trece vueltas seguidas alrededor de su sepulcro, en reverencia a los trece martirios sufridos antes de morir. Se cree que para facilitar la práctica de las «voltes», el arquitecto constructor de la cripta actual, la hizo redonda, con el sepulcro y el altar en el centro.

Tanta popularidad tenían las vueltas, que la princesa de España Margarita de Austria, cuando iba a casarse con el emperador Leopoldo Ignacio, es decir, cuando iba a convertirse en emperatriz y pasó por Barcelona para embarcar con destino a Finale, enterada de tal devoción, quiso practicarla para pedir un feliz viaje.

Hemos de citar, también, que la Casa de la Ciudad poseía desde el año 1339 por lo menos, una bandera de campo rojo con la imagen de la santa, que salía en todas las procesiones y en momentos importantes era colocada en la ventana principal. La «bandera de la ciudad», como la llamaban —o «penó de santa Eulàlia»— fue la que empuñaba Rafael de Casanova cuando cayó herido en el Baluarte de Sant Pere, el 11 de septiembre de 1714.

Como muestra de los muchos pueblos que la veneran por patrona o le tienen singular devoción, citaremos solamente algunos de los más conocidos por llevar su nombre: como de Provençana, de L'Hospitalet de Llobregat; de Riuprimer; de Ronçana; de Puig dels Cavallers; de Betesa; de Sacosta; de Palau; de Pardiniés, en Prats de Llucanès; de Puig-oriol; de Tapióles y de Vilaplacina, entre otros. Especial veneración le tienen Elna y Millàs en el Rosellón, e incluso en Palermo, capital de Sicilia, tiene una iglesia, llamada popularmente «de los catalanes».

Esteve Busquets i Molas

Pensándolo bien

El lar

Invierno. Estos días el frío ha arreciado. El frío me ha hecho pensar en el buen calor del lar.

También el confortante recuerdo de tantos y maravillosos ratos pasados cerca del lar.

En la montaña, en el corazón del invierno, el lar es el corazón del hogar.

A su vera, uno se adormece, se lee, se cose, se conversa, se juega a naipes.

Mientras, hierve la olla de judías con regularidad casi inexplicable. Si alguien tiene hambre, tostadas con ajo. Si tiene sed, pucherito de vino caliente.

El perro yace como un perro, se encoge y bosteza para airear la pereza.

El fuego, centro de la atención de cuantos se han acogido a su vera, se hace interesante: salta, baila, chispea; le gusta que le acaricien con el tridente animándole, y le alimenten con buenos tacos. El, agradecido, se alegra, se agranda, calienta, ilumina, acompaña.

Nadie se siente solo si un buen fuego le acompaña.

La pared de donde arranca la humareda es como una pizarra donde se dibujan la imagen de nuestros pensamientos y las fantasías de nuestros sueños.

Las horas pasan silenciosas para no romper el hechizo de comunión del hombre con un elemento fundamental de la naturaleza. ¿Cómo sería la mirada y la sorpresa del hombre ante el primer fuego?

El lar invita al relajamiento, a la paz, a la reconciliación, a la conversación tranquila y sabrosa.

El fuego es purificador. A su alrededor se ablandan las actitudes orgullosas, y se calientan los corazones bloqueados por el hielo de sus egosmos. La mirada se hace a los ojos más luminosa, acogedora, suave.

Cuando el tiempo es bronco, el lar es dos veces acogedor. El viento, el agua, la nieve, no pueden con él. Es como una cueva que acoge y calienta a sus amigos. El mal tiempo y el frío huyen ante las amenazadoras caricias de las llamas.

Mientras, la comida de los cerdos se calienta en el perol; las bestias, como las personas (¿qué le vamos a hacer?) tienen el vicio de comer cada día.

El pastor llega con la nariz enrojecida y los ojos llorosos por el frío, y corre hacia el lar como un crío hacia su madre; se pone de cara, de espalda, y mientras cuenta las peripecias del día, se alifa la cena. Más de una noche, luego de alejar con un regaño a perros y gatos, duerme cerca el lar en el amplio escafío.

El fuego, vivo bajo las cenizas, vela su sueño.

El hombre, emigrado hacia el habitat urbano, ha querido amortiguar la heridora añoranza del lar con el «escalifapaxes», pero muy imperfectamente. Cada cosa tiene su lugar, y fuera de su lugar es «otra cosa».

La font del desmai

Selecciona i comenta: Climent Forner

Josep M. López-Picó

Poeta noucentista (Barcelona, 1886 -1959), de la generació de Josep Carner, Gueurau de Liost i Carles Riba, i poeta catòlic a l'estil de Hopkins, Claudel i Gertrudis Von Le Fort, tal vegada el poeta català contemporani que més es mereix aquest títol. Era alguna cosa més que «un simple fabricant de

poesia capellanésca», com l'han motejar certs crítics; era un creient absolut i un líric dels més alts (per bé que no fàcil d'entendre), al qual no s'ha fet prou justícia. «La presència constant de Déu és «la clau» de la seva vida i de la seva obra (O. Saltor). «La casa és el mirall de Déu», deia.

Podríem haver escollit d'ell algun fragment dels seus grans poemes teo-

lògics com són «Invocació secular», «Excelsion», «Via Crucis», «Pax», etcètera; hem preferit aquest del «Càntic serà», un dels cants més sublims que mai hagin estat dedicats a l'amor conjugal. L'amor hi és tractat en tota la seva transcendència humana i divina, amb una força i amb una tendresa esborronadores.

Xesc Solià

Racó del llenguatge

Un detall important

No us vull parlar de les qualitats interiors de les persones, que poden ser molt estimables independentment del seu context social i del seu nivell de cultura. Vull que us fixeu en l'ésser humà com una realitat exterior a vosaltres mateixos i comprovareu que d'antuvi, allò que impressiona la vostra sensibilitat, favorablement o desfavorable, són les característiques del seu aspecte extern. Així, tal persona us causarà bé pels seus trets fisonòmics, per la seva acurada manera de vestir, per l'eloqüència dels seus gestos, pel so agradable de la veu o per aquella cosa indefinible que s'anomena simpatia personal i que no és captada ni apreciada igualment per tothom.

Tot aquest conjunt de detalls encaminats a presentar una imatge de cara als altres poden ser assumits per cada un de nosaltres més o menys conscientment, i podem afalagar o ofendre segons la nostra presentació i la nostra condició.

El cas és, però, que fins ara no he parlat del detall més definitiu, el que ens retrata amb més precisió i

que d'un cop dóna tot el nostre potencial de cultura, desimboltura i personalitat: el llenguatge. Ja podem exhibir abillaments sumptuosos, lluir joies i objectes de les firmes més acreditades, ja podem presentar un desplegament de senyals exteriors de riquesa i distinció amb el propòsit de passar per un model de persona altament culta, civilitzada i elegant, que si falla el llenguatge, si tot aquest esforç per compondre una figura perfecta no va acompanyat d'una expressió oral mesurada, correcta i natural, serà com un tapebruts que només amaga ignorància i pobresa espirituals.

Pere Quart, que quan s'hi posa és mordaç a tot ser-ho, té un diàleg graciosíssim que ell situa en boca de dos xicots de casa bona, on caricaturitza una manera de parlar que tots escoltem, ai, las!, amb massa freqüència. Vegeu-ne un fragment:

—Aquí et banyes i festeixes i goses en tots terrenos.
—Pro tu, quan temps veraneixes?
—Hasta el quince per lo menos.
—La sou nòvios en la Pili?

Albert Pera

Càntic serà

- I Jo cantaré per tu sola, que un dia em comprendràs i veuràs tal com era, dins la claror reposada dels versos que són la deixa del meu patrimoni. Jo cantaré per tu sola. Si escoltes, diràs: —Es ell i sóc jo, que ell em feia a imatge seva vivent, i pel càntic és creador com per les abraçades.
- II Jo sóc aquell sempre trist una mica perquè, prudent, he cercat la mesura del meu saber dins la meua tristesa. Jo sóc aquell que de tu m'acompanyo, dona fidel, per la por de trobar-me sol com els jorns que la vida és tan sola que Déu mateix sembla absent d'aquest cercle de soledat que és el nostre cilici.
- VIII La mort, tan bella que ja no m'espanta perquè sóc teu, i jo en tu és el que estimo; i lliure visc per aquesta certesa d'ésser jo dos, i un només moriria, que l'altre el duus en ton si tu mateixa. Lligam sagrat que el daler transfigura de la unitat que es manté i es renova. Jo t'he creat perquè tu m'infantesis.
- IX Jo cantaré per tu sola, que sembles a l'afalac de l'amor tan passiva com les estrelles que vibren més pures sense soroll, com si fossin gelades. Jo cantaré per tu sola, que escoltes amb complaent ironia poc crèdula i el teu amor és forjat amb silenci perquè coneixes les meves fribleses.

Josep M. López-Picó

Els Balls de Bastons, un puntal ferm del folklore català

El món bastoner, un folklore potser oblidat, mal fet.

Des de fa uns anys, els balls de bastons i les agrupacions de Bastoners són un puntal ferm del nostre folklore.

L'art i la pulcritud que hi ha en els balls bastoners quasi el podríem comparar amb l'art de la sardana o la pulcritud dels castellers, el que si és veritat es que tot és folklore i al mateix temps, cultura. Per això als balls de bastons, cridem a un sol crit: Hem de conservar viu tot el nostre folklore!

Com cada any, s'està preparant la Trobada de Bastoners de Catalunya. La primera trobada va tenir efecte a Santa Maria d'Olló, la segona a Centelles, la tercera a Sallent, la quarta a Castellar del Vallès, i aquest any ja s'està preparant la cinquena trobada, que tindrà efecte a la Vila Ducal de Montblanc el proper mes de maig, si Déu vol.

S'espera que hi participin quasi totes les colles o grups de bastoners de tota Catalunya, que són uns trenta, trenta-cinc. Serà una jornada de convivència folklòrica bastonera. Aquestes diades estan pensades per fer-se un cop a l'any totes les colles, i celebrar la

seva festa, festa amb l'única intenció de recordar a Catalunya i als catalans que el nostre folklore no és mort, que encara hi ha persones que amb la seva paciència es dediquen a fer revivre les nostres tradicions folklòriques.

Els organitzadors d'aquesta V Trobada, com és natural, són els bastoners de Montblanc, juntament amb la col·laboració del poble i d'una comissió que s'ha creat a efectes d'aquesta trobada, comissió que està formada per antics membres del Ball de Bastons.

A mida que es vagin decidint i salvant obstacles anirem informant del desenvolupament de la Trobada. Esperem l'èxit rotund dels bastoners de Catalunya i que la tasca del Ball de Bastons de Montblanc sigui bona ja que creiem que es com un honor treballar i lluitar per poder tirar endavant el folklore de Catalunya, doncs els pobles es valoren per la seva història que reflecta i deixa constància dels homes que la forjaren i dels qui tenim el deure de treballar pel seu millor avenir.

Joan Serafi

La sardana i la dansa

Les Borges Blanques, Ciutat Pubilla de la Sardana

L'Obra del Ballet Popular ha designat la ciutat de Les Borges Blanques, de la comarca de Les Garrigues, per a ésser proclamada Ciutat Pubilla de la Sardana, el proper dia 20 d'abril, designació que implica la credencial de Meritíssima en la Sardana.

Tal nomenament és costum de festejar-lo amb una sèrie d'actes, alguns de caire popular, altres de sentit normatiu, que converteixen la ciutat designada, per uns dies i oficialment per tot l'any que dura el Pubillatge, en la capital del món sardanista. Fins avui cal cercar en aquests tipus de festes les més populoses jornades viscudes pel sardanisme, car serà difícil pel poble català oblidar les memorables diades de Tona, Torroella de Montgrí i Igualada, si volem limitar-nos a citar-ne solament tres.

La informació dels actes que es preparen és prematur encara poder facilitar-la amb detall, car és complexa i abundosa. La primera que ens arriba més concreta és la que fa referència al monument a la sardana que Les Borges Blanques erigirà aquell dia. Es obra de l'escultor Víctor-Manuel i Pallarès, nascut fa quaranta anys a Amposta, però resident des de l'edat de nou anys a la terra lleidatana. Té el seu taller o estudi a Alcoletge, a la carretera de Balaguer. Ha cursat es-

tudis a les aules de Belles Arts de la Llotja de Barcelona, a l'Escola Superior de Belles Arts de Tolosa i a la homònima de París.

El monument pel pubillatge és un bloc magestuós, sobre el que s'alçarà una anella en la qual s'hi reflexaran motius de les catedrals gòtiques del segle XIV, culminant l'obra una parella que simbolitzarà la continuïtat de la sardana. El pes total del monument, fet amb pedra de La Floresta, de la comarca de Les Garrigues, serà de 35 tones, i el punt on serà emplaçat és el conegut per El Terrall.

De moment quasi no podem facilitar altre detall que la preparació d'un festival a celebrar el dia 13 d'abril, i la notícia important que la vigília de la festa del Pubillatge, o sigui el dia 19, actuarà a les Borges Blanques la nostra primera institució coral l'Orfeó Català, constituint un digne preàmbul de les festes de la proclamació.

Creiem també interessant afegir que les oficines de les diferents comissions organitzadores dels actes es domicilien a la Plaça, número 30; apartat de Correus, número 12; podent utilitzar els telèfons 14-00-40 i 14-03-26, o personalment de sis a nou hores del vespre.

Josep Ventura

Excursionisme i cultura

Capella de Sant Medir

Aquesta setmana podríem fer el nostre pelegrinatge per les terres del nostre país visitant la comarca del Gironès, on, com ja és normal, podríem trobar una colla de monuments eclesiàstics. El que hem triat avui, tot i éssent de reduïdes dimensions, no deixa d'ésser una peça que té el seu propi lloc dins el catàleg del romànic català.

Ens referim a la capella de Sant Mer — també coneguda per Sant Medir —, que és una petita edificació d'estil romànic que serveix de magatzem a la massia pròxima de Sestarés. Té absis amb una finestra al costat sud, a més d'una espitllera. A ponent hi ha la porta i s'hi dreça un petit campanar d'obra posterior. Hom podrà comprovar que comptava amb un porxo, avui desaparegut però amb restes de les parets laterals que sostenien les encavallades.

Aquesta vegada us serà fàcil de localitzar el monument, ja que es troba arran de la carretera de Girona a les Planes d'Hostoles, al costat esquerre i entre Llorà i Sant Martí de Llémena. Crec que el recorregut de circumval·lació Girona, Llorà, les Planes d'Hostoles, Amer i Anglès, és prou atractiu perquè li dediquem la nostra visita turística, amb molts punts d'interès i paisatges a contemplar dins aquesta comarca i la de la Garrotxa.

Ja que gairebé és segur que passareu per Llorà, us vull recomanar una visita detinguda a l'església parroquial de Sant Pere, amb tots els al·licients del bon romànic, per bé que alguns afegits, com una nau de construcció força posterior, o com la porta a l'indret del porxo, amb un campanar, però, de forma quadrada i de dos pisos que els afeccionats a la fotografia no crec que passin per alt i no deixin almenys mig rodet.

Hi ha una munió de restaurants típics per tota la carretera fins a les Planes d'Hostoles i això també pot tenir la seva part d'atractiu dins l'excursió, tractant-se la major part d'hostals estatjats en antigues massies avui dedicades a la gastronomia local.

Municipi: Sant Martí de Llémena.

Agregat: Llorà.

Comarca: Gironès.

Situació geogràfica als plans del cadastre (pla 295): 6° 22' 4" i 42° 01' 20".

Josep M. Gavín

AL CARRER DE PETRITXOL, EL COR SE N'HI VA TOT SOL

BAGUENA - CANALS
GEOMOLLOSOS
PETRITXOL, 8

Conesa
Petrítxol, 10
Tel. 3015330

bolsos Dama
Petrítxol, 17

Electrogas Petrítxol
Petrítxol, 4 Tel. 3183567

CALZADOS DOCH

JOSE MAS
Puertaferri, 10
Petrítxol, 17
Teléf. 301 68 76
BARCELONA - 2

EL CAU
PRENTERIA - JOIERIA
Petrítxol, 9 Tel. 302 39 97 BARCELONA - 2

SALA PARES
Petrítxol, 5 - Barcelona
PINTURA CATALANA S. XIX y XX
PROXIMAS EXPOSICIONES
R. DURAN - J. ROCA SASTRE
C. NADAL - X. BLANCH

Numismática Filatelia Petrítxol
MARIO QUINTANA TARRATS
PETRITXOL, 11 TEL. 302 33 87
BARCELONA - 2

instituto canino REX
Petrítxol, 4 Tel. 3183567

joieria i plateria SANT SERRAHIMA
Petrítxol, 1 - Barcelona
Teléfono 301 15 77

La Passió D'OLESA

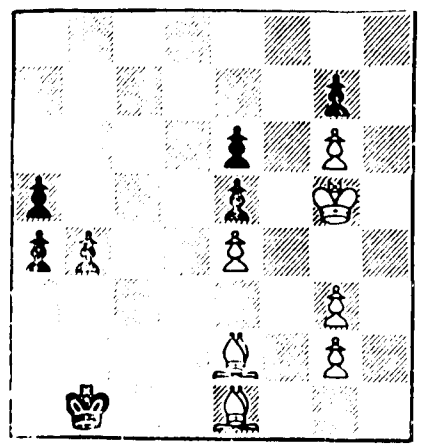
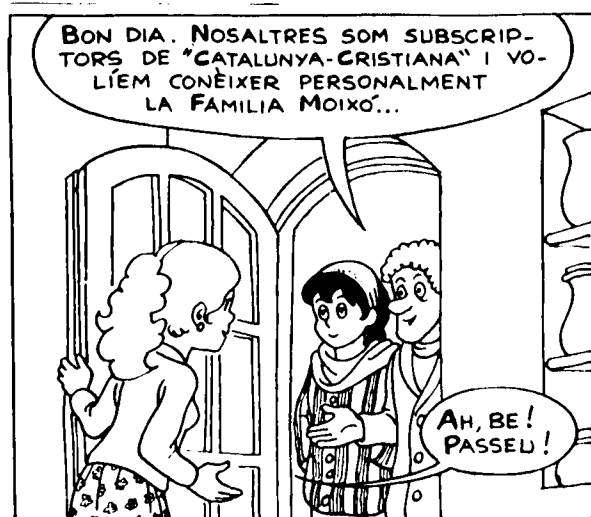

DIES REPRESENTACIÓ: 2, 9, 16, 23 i 30 de març; 4 (Divendres Sant), 13, 20 i 27 d'abril i 1.º de maig

LOCALITATS: Telèfon 778 1009, de 4'30 a 9'30 tarda, inclús festius

OLESA DE MONTSERRAT - TEMPORADA 1980

La Família Moixó

Blanques fan taules en quatre jugades

1Cg3 Te1, 2Rb3 Td1, 3Ch1 Txb1

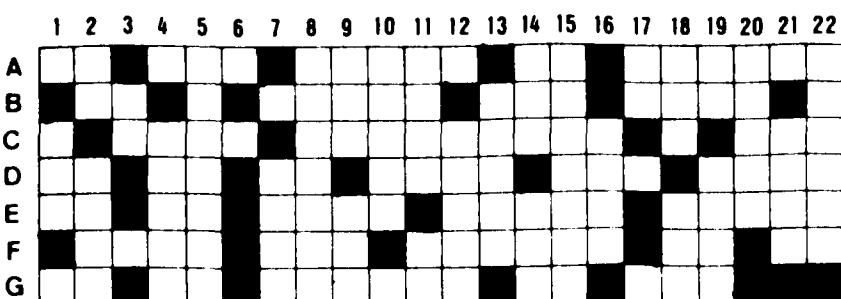
4Ad4 Rb1, Ae5 Re1, 6Re3 Rd1

7Rd3 Re1, 8Re3

i taules

TAULER

20B 20C 20D 13B

14C 2B 2D 5C 5D 5E

5E 5A 4E 12F

2C 2B 2F

22E 18C 17E 12E 12D

9E 10B 10C 22D 22A 22B 19A

8E 10C 20A 14C 18E 7D

5C 16E 10A 14A 8C

21E 14E 21F 12C 6A

17D 4E 11E 19E 17A 17B 13D 11C 16E

17G 10E 13E 22C 18A 15B 15A

8A 9B 19C 15C

9A 10D 18C 21D 1D

20E 8B 16D 19B

5B 15C 15D 8F 9C 15E

4D 8D 7C 11A 16C 1C 1A

4A 3C 7B 9C 14B

6C 13D 1C 11G 21A 9E

11B 2A 19D 8C 18E 3B 13C 21E

1E 4G 7G 19E 13E 4E 21C

11D 14E 7E 11A 18B 7E

Vestidura dels sacerdots hebreus

Nom del sant bisbe Bertrando (4 novembre)

Nom del Papa de la "Rerum novarum"

Nom de lletra

Nom d'un sant barceloní enterrat a la catedral

No saben

Nom que el Baptista dona a Crist

Cognom del sant bisbe de Ginebra (14 gener)

Nom de l'apòstol "incredul"

Que no dona hospitalitat (Heu)

La part més important del cos humà

Boig

Comunicació propietats magnètiques a un metall

D'ells o d'elles

Transformar en líquid

Separar amb la dalla

Vocal repetida

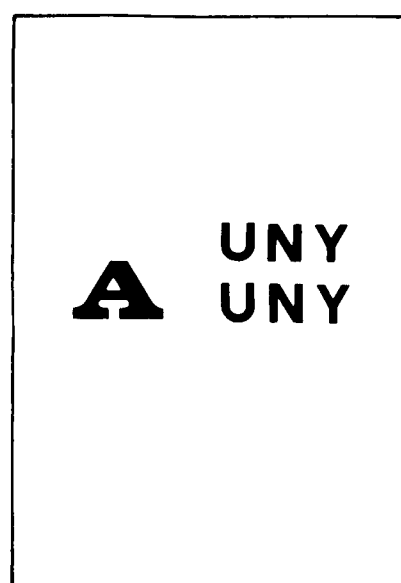
Nom que donem a Déu perquè ho és

Que no es comporta humanament (Heu)

Repen-teu-vos

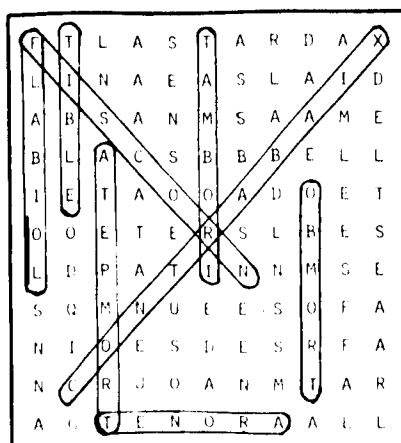
A l'antecor, la festa més important de l'any litúrgic

Jeroglífic

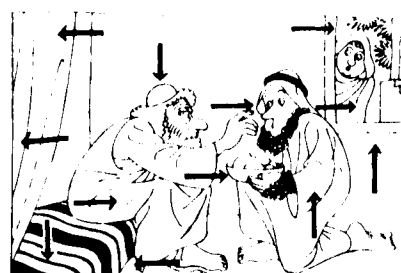

Quan t'examines

Solució Jeroglífic anterior
VIVINI

La sardana és la dansa més bella de totes les danses que es fan i es desten "Joan Maragall"

Després d'haver localitzat els 12 errors entre els dos dibuixos, busqueu, en la Bíblia, en una Història Sagrada o en el vostre llibre de religió la frase més adient a aquest dibuix. Enbieu-la a "CATALUNYA CRISTIANA", València, 244 Barcelona-7. Entre els que l'hagin encertat millor, tirarem uns premis una vegada més. Bona feina i... sort!

Sopa de lletres

Buscar dotze noms destrús que fan servir els fusters. Amb les lletres solvents trobareu el verset 3, del capítol 6 de St. Marc.

Els Errors a Dotzenes

GUANYADORS DEL CONCURS TAULER

Han resultat premiats amb 1000 pessetes en el quart concurs tauler, edició catalana: Joaquim Moragas, Sant Agustí, 30. Premia de Mar. En edició castellana: M. Cinta Lamote de Grignon, C. Rosa, 4, 2. Tortosa

GUANYADORS DE L'S CONCURS ERRORS A DOTZENES

Han resultat premiats en l'edició catalana: Maria Ros, C. Baldiri Reixach, 303. Banyoles (Girona); i en l'edició castellana: Mateo granda Diaz, C. Mayor de Gracia, 74-76, buzon 19. Barcelona-1

Els premis els poden recollir a "Catalunya Cristiana", Carrer València 244, 1 Barcelona-7 o bé triuen al telèfon 215.37.00 per si volen que els enviem per correu. ¡Enhorabona!

RESULTAT DEL TAULER 4

Quàn pregueu no us desten en paraules com els pagans. Creuen que parlant molt es faràn escoltar. No feu com ells. Bé prou sap el vostre Pare què necessiteu abans que li ho demaneu?

Un llibre

Amor en acció

madre teresa
de calcuta

Tú me das
el Amor

sal terrae

La Mare Teresa de Calcuta —darrer Nòbel de la Pau— és prou coneguda com per a intentar presentar-la en unes poques línies. Manquen paraules per a iniciar el comentari, en aquest cas de dos llibres, no pas d'un. No és fàcil l'informació, encara que sigui superficial, quan es tracta d'apropar-se a una vida i a una obra extraordinàries. Malcolm Muggeridge, un dels primers que més encertadament ha escrit sobre la Mare Teresa i, probablement el que millor ha donat a conèixer la meravellosa obra de les Missioneres de la Caritat, diu que les persones que es lliuren del tot als altres en Déu i per Déu, eliminant tot el que s'esdevé del propi jo, no tenen una pròpia biografia. Es Crist el que viu en elles. Concisament de manera precisa, Muggeridge traça aquest perfil de la dona que ja té assegurat un lloc en la Història: «Per a mi, la Mare Teresa encarna l'amor cristià en acció, raó de ser del cristianisme» (1).

Amor en acció. El retrat s'ha inspirat en paraules de la mateixa Mare Teresa parlant als seus col·laboradors, germans i germanes. L'autèntic amor cristià no refusa les accions més senzilles. Un somriure, encendre un foc, escriure una carta a un cec, llegir per algú, una visita. «Això serà el nostre amor de Déu en acció».

Les paraules de Teresa de Calcuta ajuden a conèixer la seva personalitat i l'obra que realitza amb els més pobres

del món. Són pobres aquells que no tenen ningú que en tingui cura. Es pobre el que no té res per a menjar. El moribund llençat als carrers. Aquell que està greument frustrat, amb frustració material, espiritual o social. Es pobre el qui té unes condicions de vida incompatibles amb la dignitat de la persona humana. Són pobres aquells que són privats d'amor. Cada vida humana té un «valor únic i infinit». Reconèixer Déu en els pobres. Descobrir el rostre de Jesús agonitzant en cada desamparat. Són pensaments recollits en la Constitució de l'Associació Internacional dels cooperadors de la Mare Teresa.

Salvant la dificultat que «la Mare Teresa parla poc i escriu molt menys encara», s'han pogut aplegar els seus escrits. «Només en el cel sabrem el deute que tenim amb els pobres, perquè gràcies a ells haurem pogut estimar més» (2). En el context d'aquestes paraules adquireix valor la sorprenent anècdota que explica Malcolm Muggeridge, enviat el 1969 a Calcuta per la BBC per a fer un reportatge televisiu.

El periodista no es va sorprendre de que un interior, filmat amb poca llum a la llar dels moribunds acollits per la Mare Teresa, sortís estranyament il·luminat amb una llum dolça, mentre que una seqüència exterior sortia ombrívola. Per manca de temps i malgrat de semblar-li impossible de rodar, al director de fotos, va rodar-se l'interior en dolentes condicions lluminiques.

L'amor és radiant, lluminós, com la llum de les corones dels sants —expli-

ca Muggeridge—, no és sorprenent que la llum sobrenatural de l'amor, desbordant de bondat dels i als moribunds, impressionés la pel·lícula fotogràfica.

No es troba la frase apropiada per a expressar tot l'aprofundiment cristià i la grandesa humana que el mateix lector trobarà en els pensaments i en la vida de la Mare Teresa i de les seves Missioneres de la Caritat. La Mare Teresa de Calcuta descobreix les capacitats dinàmiques del Cristianisme quan arriba a una ànima de Déu, oberta a l'amor dels més necessitats per amor a Jesús.

P. Marsà, M.S.C.

- (1) José Luis González-Balado: «Teresa de Calcuta». Edit. Claret, Barcelona, 1979, 151 pgs.
(2) Madre Teresa de Calcuta: «Tú me das el Amor». Edit. Sal Terrae, Santander, 1979, 108 pgs.

Llibres rebuts

- Martí Ballester, Jesús: «Ideario», «San Juan de la Cruz. Cántico espiritual leído hoy», «San Juan de la Cruz. Subida del Monte Carmelo leído hoy». Edic. Paulinas, Madrid, 1979.
—Wojtyła, Karol: «L'Obrador de l'orfebre». Edic. Don Bosco, Barcelona, 1979.
—«Llibertat i coaccions a l'escola», Barcelona, 1979.

Sis llibres declarats
d'interés infantil

La direcció general del Llibre i Biblioteques ha fet públic el veredict del jurat del concurs per a la qualificació de «Llibre de Interés Infantil».

Les obres que han tingut aquesta qualificació són les següents:

—«Camembert en el mar», de José Luis García Sánchez i Miguel A. Pacheco, il·lustrat per José Ramón Sánchez, de l'editorial «Altea».

—«El hombrecillo de papel», tex i il·lustracions de Fernando Alonso, de l'Editorial «Miñón».

—«Mir, l'esquirol», de Josep Vallverdú, il·lustrat per Joan Andreu Vallvé, de l'Editorial «La Galera».

—«Oscar, Kina y el lásser», de Carmen Kurtz, de l'Editorial «Juventud».

—«El viaje de los tigres», de Richard Adams, il·lustrat per Nicola Bayley, versió espanyola de Javier Roca, de l'Editorial «Lumen».

—«El viaje de Marco Polo», de Piero Ventura, il·lustrat per Gian Paolo Ceserani, versió espanyola de Pedro Antoni Urbina, de l'Editorial «Magisterio Español».

Curs d'iniciació a les
tècniques del circ

«El Col·lectiu LA CUINA DE LES ARTS», organitza un curs de INICIACIÓ A LES TÈCNiques DEL CIRC, a càrrec de ALAIN CHIPOT, actor francès que ha treballat amb el Centre Dramàtic de la Courneuve, companyia dirigida per Pierre Constant, i amb diversos grups occitans. Va venir a Barcelona, al 1976, al Teatre Grec, amb Les Trouvadors, i al 1977 al Saló Diana i a les Dressanes.

En aquest curs et ens aproximarà al llenguatge del cos i a les múltiples possibilitats de l'actor, partint del treball corporal per anar a d'altres tècniques com són el fonambulisme (fílferro), jocs malabars, trapecí, acrobàcia, etc.

La durada del curs és del 11 de febrer al 1 de març. Per a més informació us podeu dirigir a l'oficina d'aquest col·lectiu, C. Pere Més Baix, Barcelona-3. Tel. 301 78 97.

Cuina

per M. Glòria Muntañola

Gratinat Nuria

2 paquets puré de patata
100 gr. de xampinyons
50 gr mantega
3 tomàquets madurs
1 cullerada de llard

6 salsitxes de porc
3 fetxes de pollastre
25 gr formatge ratllat
150 cc de llet

Rentar els tomàquets, partir-los a trossos i posar-los a coure amb un raig d'oli, s'han de coure a foc suau una mica, fins que resti espès, després passar-ho per un col·lador de tela metàl·lica. Fregir les salsitxes amb una mica de llard a foc suau, després amb el mateix greix els fetges adobats amb sal, cobrir-ho amb una tapadora per a que no saltin. Fregir els xampinyons partits en 4 trossos, amb una mica de mantega. Tallar les salsitxes i els fetges a trossos menuts i junt amb els xampinyons, barrejar-ho amb la salsa de tomàquet, deixar-ho coure un moment i rectificar, de sal i mitja cullerada de sucre. Preparar el puré tal com diu el paquet, tenint en compte que resti fi i consistent. Fer un cordó gruixut de puré de patata, el voltant dels plats individuals de forn (amb ajuda de màniga i broquet arrisat). Omplir, al mig, amb la salsa de tomàquet preparada i cobrir-ho tot amb rinxol de puré. Espolsar amb formatge ratllat i trossos de mantega. Ficar-ho uns minuts al forn per a que es dauri una mica.

Fricandó

Carn de vedella o porc tallada molt fina;

1 ceba gran;
2 cullerades farina;
1 copa xerès sec;
25 gr de moixernons

Adobar amb sal els filets, passar-los per farina i fregir-los amb oli, després posar-los en una cassola; han de restar daurats. Al mateix oli, fregir la ceba ratllada, fins que tingui un bonic color daurat fosc (no cremat), després afegir mitja cullerada de farina, donar-li unes voltes i tot seguit el xerès sec, després un parell de cullerons d'aigua, rectificar de sal i pebre i un cop colat amb un colador de tela metàl·lica, tirar-ho sobre la carn preparada. Deixar-ho coure a poc a poc, durant una hora. Els moixernons, després d'haver-los tingut en remull una estona, rentar-los, escórrer-los i afegir-los a la salsa.

Si s'espesseix molt s'ha d'anar afegint miquetes d'aigua, per a que no resulti massa espès.

La partitura setmanal

LA TRUITA

Pausat Schubert (1797-1829)

Mi - reu dins de l'o - na - da, tal
com un raig d'ar - gent, la trui - ta es - bo - jar -
ra - da, llui - tant amb el cor - rent. Lleu -
ge - ra i gra - ci - o - sa ben lluny a - ra del -
niu, la trui - ta va jo - io - sa fen -
dint l'ai - gua del riu; la trui - ta va jo -
fo - sa fen - dint l'ai - gua del riu.

Un home la mirava
duent l'ham traïdor;
oh truita confiada
a l'aguait del pescador!

Capbussa't desseguida,
no et deixis atrapar
que t'ofereix mentida
l'esquer amb bon menjar

Mn. J. M.ª Bosch

Memòries d'un misantrop

Doctor per antonomàsia

Aquell poble tenia un metge, com tots els pobles que en tenen un. Tothom li deia «el doctor», encara que no sé si s'havia doctorat o només era llicenciat. També li deien alemany, però era català. Vivia en un carrer que duia el seu cognom precedit del títol de doctor, cosa bastant insòlita en qualsevol població.

El doctor era força gran. Duia una barbeta punxeguda i grisa. El seu cap, quasi calb, era emmarcat per uns quants cabells curts i també grisencs. Aquella testa em feia pensar en un personatge del TBO que també era doctor. Hi era dibuixat amb el cap quadrat com un alemany i una barbeta punxeguda com la del doctor del poble.

Em penso que el doctor tenia un fill que també era metge, però no recordo que visqués ni visités al poble. Per això el doctor per excel·lència i antonomàsia era el metge que vivia al carrer del Doctor. Quan calia anar a un facultatiu o especialista de ciutat, hom deia que anava a cal metge.

No costa gaire d'imaginar-se com eren les visites del doctor. Et prenia el pols tot treient la pols del rellotge de butxaca. Et feia ensenyar la llengua encara que no fossis professor de llengua catalana. Et feia tussir encara que no tinguessis tos. I t'escoltava el pit i l'esquena després de cobrir-los amb un tovalló per no embrutar-se l'orella. A vegades et palpava el ventre com aquell qui mira si un meló és madur. Després venia la recepta i la dieta. I passí-ho-bé que no t'he vist.

El doctor era un home de poques paraules, pocs somriures i poques pells. Saludava tothom, però no se li coneixien amistats particulars ni generals. Els dies de festa, quan no havia de visitar cap malalt de la clientela, se'l veia passejar misantròpicament pel carrer d'Amunt, de bracet de la seva esposa en sortir de missa. Era un personatge respectat i respectuós, en tots els aspectes i amb tots els respectes. No tothom pot viure en un carrer retolat amb el seu cognom ni amb el seu títol. La barbeta grisa, els cabells grisos i la grisor de la seva medicina no minvaven l'aurèola de la seva grisa respectabilitat. A tal senyor, tal honor; i a tal doctor, tal grisor, respectivament.

Guillem del Món

La televisió un instrument de la formació cristiana?

«Raons de creure» («Warum Christen glauben») és una sèrie de 13 emissions de televisió que es projectaran per la tardor per la TV. de la Suïssa alemanya. Els escenaris i els diàlegs han estat escrits per Lida Winiewicz, de Viena. Els films s'han rodat a Alemanya, dirigint-los Wolfgang Glück, també de Viena. La projecció de la sèrie alemanya ha estat un èxit. Actualment es projecta a Àustria i per segona vegada a Alemanya. Es tracta d'uns films realitzats en l'òptica de la formació cristiana per adults. Una situació concreta de la vida amb els seus aconseqüents i els seus diàlegs permet d'explicar i d'aprofundir un capítol de la fe cristiana. Hi són tractats els següents temes: la religió, Déu, la revelació, la fe, Jesucrist, la redempció, la resurrecció, l'Esperit Sant, l'eucaristia, la conversió, la pregària i la diaconia.

Els films de la televisió no brinden pas l'explicació i l'aprofundiment del cas. Per aquest treball només faciliten el fet de l'esdeveniment i dels diàlegs que contenen els elements. Tot l'èxit

de la sèrie recau sobre les discussions i els grups de diàleg que poden posar-se en marxa en el quadre de la formació cristiana. Per suscitar aquests grups i aquestes discussions un treball impressionant de preparació ha calgut engegar, ja fa sis mesos. Un grup de coordinació ha tingut la inquietud de preguntar en cada cantó de la Suïssa alemanya sobre la falta de crear un grup de preparació, que a la vegada haurà de promoure els grups de discussió en cada parròquia i en cada barri. S'atorga una capital importància a realitzar una tasca ecumènica arreu on sigui possible. La preparació entra actualment en una segona fase, la de la formació de responsables de grup. El grup de coordinació escriu amb aquesta intenció un llibre contenint, a més tots els detalls sobre les emissions, els esquemes per les possibles discussions així com el material necessari pel seu desenvolupament. Hom creu que el nombre de grups que es crearan vist l'aprofundiment de les pel·lícules televisades es xifrarà més aviat per milers que per centenars.

Amb motiu d'una projecció organitzada per un grup de responsables l'últim dissabte hem vist un parell de films de la sèrie: «La nostra llar, a Sicília», tocant el tema sobre la revelació, i «Mme. Kramer viurà», sobre la resurrecció. Tots dos films ens han convençut per la densitat de llur contingut, pel treball dels actors i per la possibilitat de treure'n realment un fruit per la fe cristiana. Hom és conscient ultra-Sarona de l'amplada de la juguesca i es farà que convingui per tal de garantir a l'empresa l'èxit que mereix. Creiem que «Raons de creure» entra plenament en l'òptica de la frase de la 1. carta de Sant Pere segons la qual els cristians deuen estar prompts «a respondre a qualsevol qui us demani raó de l'esperança que hi ha entre vós» (1 Pere 3,15).

Cors i corals a Catalunya

Els cors a Catalunya tingueren un caràcter marcadament popular a partir del segle XIX. Anselm Clavé fundà les seves associacions corals, origen dels Cors de Clavé, basant-se segurament en la societat Orphéon, creada a França del 1861 al 1860 apareguren nombroses societats corals vinculades a Clavé, a Catalunya i a València.

La iniciativa de la reforma del moviment coral fou duta a terme per l'Orfeó Català (1891); el 1896 Enric Morera fundà Catalunya Nova, i l'any següent nasqué a Mallorca la capella de Manacor. A partir d'aleshores foren fundats

a gairebé totes les poblacions del país cors, corals i orfeons.

Només esmentem algunes de postguerra cal assenyalar la Coral Sant Jordi, l'el Cor Madrigal, el Cor Al·leluia, Coral Joia, la Coral Antics Escolans de Montserrat; a Lleida el cor Violeta; a Vic la Coral Canigó, etc.

C. C. intentarà de tant en tant donar una informació de les activitats artístiques de totes aquestes i altres organitzacions musicals que han nascut i viuen amb prou dificultats, però que són un exponent positiu de la tradició musical popular a Catalunya.

Escola de pedagogia musical

L'Escola de Pedagogia Musical de Terrassa convoca dos cursos monogràfics, la iniciació dels quals tindrà lloc el proper mes de febrer. El «Curs d'Introducció. Mètode Ireneu Segarra» se celebrarà els dies 8-10, 15-16 i 22-23 de febrer al Col·legi Badia Soler, de Manresa. Les matèries que configuren el programa són: «Mètodes (exposició i pràctica)», «Pre-Mètode (educació a pre-escolar)», «Cançó», «Tècnica vocal», «Educació sensorial», «Audició musical», «Conferència sobre pedagogia». En seran monitors: Santi Riera, Assumpta Valls, M. Teresa Malagarriga, Mercè Vilar i Montserrat Rafel. El «Curs de música per a mestres de 1. etapa EGB i parvulistes» tindrà lloc a Barcelona en dies sessions setmanals (dimarts i dijous) en el període comprès entre el 5 de febrer i el 27 de març. Els professors seran Santi Riera i Joaquim Sabater. El temari és el següent: «La cançó: coneixement del repertori i com ensenyar-lo als alumnes», «Educació de l'oïda musical: aspectes melòdics i rítmics», «Pràctica de la lectura i escriptura musical (solfeig)». Informacions: Escola de Pedagogia Musical, C. Sant Antoni, 24, Terrassa.

Concert gratuït al Palau

El dimecres dia 13 interessant recital d'orgue a càrrec del mestre Josep M. Mas Bonet, jove músic de Centelles que ja ha donat altres concerts, recordem el de sonates de Bach a sant Pius X de Barcelona, dedicat al «Orgue romàntic» amb obres de Brahms i de Liszt.

Cursets de pedagogia musical

L'Institut Joan Llongueres ha programat diversos cursets de pedagogia musical per al primer trimestre de 1980. Són de destacar, entre altres el «Curs d'expressió musical» professat per Mercè Cardoner, les «Sessions d'informació pedagògica del sistema d'educació musical Martenot» a càrrec de M. Angel Arnaus, i el «Curs de cançons dramatitzades» per Núria Trías (dedicat a la memòria del mestre Joan Llongueres, en el seu centenari). Es de remarcar per la seva importància especial el «Curs d'Introducció a la Musicoteràpia» a càrrec de la professora argentina Vida Brenner d'Aizawa, amb destinació bàsica a músics, educadors, metges, psicòlegs, psiquiatres, pedagogs, etc. el programa del curs comprèn les matèries següents: «Musicoteràpia: camp i acció», «Vinculació amb la psicopedagogia musical i amb l'educació musical», «Teoria i clínica», «L'instrument musical: comunicació sonora», Informacions: Institut Joan Llongueres, C. Sèneca, 22, 2. Barcelona 6.

Centenari de Josep Sancho Marraco

Com a inici dels actes commemoratius del Centenari del naixement del compositor Josep Sancho Marraco, ha estat exposada a La Garriga una mostra antològica relativa a la seva vida i a la seva obra (fotografies, documents autògrafs, partitures, etc.). L'exposició fou organitzada per l'Escola Municipal de Música, l'Agrupació Folklorica, el Cor Aliança, la Coral Ariadna i la Comissió de Cultura del l'Ajuntament.

La Escuela de Pedagogia Musical de Terrassa convoca dos cursos monogràfics, la iniciació de los cuales tendrá lugar el próximo mes de febrero.

La ciencia y conciencia de su médico deben ser su única guía para el cuidado de su salud
Recuerde: Agua FOURNIER es una excelente colaboradora en muchos tratamientos

33. Es tracta de cada home

Aquí es tracta, doncs, de l'home en tota la seva veritat, en la seva plena dimensió. No es tracta pas d'home "abstracte", sinó real, de l'home "concret", "històric". Es tracta de "cada" home, perquè cadascun ha estat comprès en el misteri de la Redempció i amb cadascun s'ha unit Crist, per a sempre, mitjançant aquest misteri. Tothom ve al món concebut al si matern, i neix de mare, i és precisament per raó del misteri de la Redempció que és confiat a la sol·licitud de l'Església. Aquesta sol·licitud afecta tot l'home i està centrada sobre d'ell d'una manera ben particular. L'objecte d'aquesta preeminentia és l'home en la seva única i irreplicable realitat humana, en la qual roman intacta la imatge i semblança amb Déu mateix.92 El Concili ho indica precisament quan, parlant d'aquesta semblança, recorda que "l'home és a la terra l'única criatura que Déu ha estimat per a ella mateixa.93 L'home tal com ha estat "estimat" per Déu, tal com Ell l'ha "elegit" eternament, cridat, destinat a la gràcia i a la glòria, així és precisament "cada" home, l'home "més concret", el "més real": heus aquí l'home, en tota la plenitud del misteri del qual s'ha fet partícip en Jesucrist, misteri del qual es fa partícip cada un dels quatre mil milions d'homages que viuen sobre el nostre planeta, des del moment en què és concebut al si de la mare.

34. El primer i fonamental camí de l'Església

L'Església no pot abandonar l'home la "sort" del qual, és a dir, l'elecció, la crida, el naixement i la mort, la salvació o la perdició, estan tan estretament i indissolublement unides a Crist. I es tracta precisament de cada home d'aquest planeta, en aquesta terra que el Creador lliurà al primer home, tot dient a l'home i a la dona: "ompleneu la terra, sotmeteu-la".94 cada home, en tota la seva irreplicable realitat de l'ésser i de l'obrar, de l'enteniment realitat de l'ésser i de l'obrar, de l'enteniment i de la voluntat, de la consciència i del cor. L'home en la seva realitat singular (perquè és "persona") té una història pròpia de la seva vida i sobretot una història pròpia de la seva ànima. L'home que, conforme a l'apertura interior del seu esperit i al mateix temps a tantes i tan diverses necessitats del seu cos, de la seva existència temporal, escriu aquesta història seva personal per mitjà d'una munió de lligams, contactes, situacions, estructures socials que l'uneixen a d'altres homes; i això ha fa des del primer moment de la seva existència sobre la terra, des de moment de la seva concepció i del seu naixement. L'home en la plena veritat de la seva existència, del seu ésser personal i alhora del seu ésser comunitari i social a l'àmbit de la pròpia família, a l'àmbit de la societat i de contextos tan diversos, a l'àmbit de la pròpia nació, o poble (i possiblement només fins i tot del clan o tribu), a l'àmbit de tota la humanitat aquest home és el primer camí que l'Església ha de recórrer en l'acompliment de la seva missió, ell és el camí primer i fonamental de l'Església, camí traçat per Crist mateix, via que immutablement passa a través del misteri de l'Encarnació i de la Redempció.

En aquest home precisament, en tota la veritat de la seva vida, en la seva consciència, en la seva contínua inclinació al pecat i alhora en la seva contínua aspiració a la veritat, al bé, a la bellesa, a la justícia, a l'amor, en aquest home tenia posats els seus ulls el Concili Vaticà II quan, en delinear la seva situació en el món contemporani, anava sempre dels elements externs que componen aquesta situació, a la veritat immanent de la humanitat: "Són molts els elements en pugna a l'interior mateix de l'home. Com a criatura que és l'home experimenta nombrosos

Notes cap. II

17. PAUL VI Exhor. Apost. Evangelii Nuntiandi: AAS 68 (1976) 5.76

18. Jo 17,21 i. ibid. 17,1.22s; 0,6 Lc 9,49-54.

19. 1Cor 15,0.

20. Cfr. CONC. ECUM. VAT. I, Const. Dogm. sobre la Fe Catòlica Dei Filii, cann. III De Fide, n. 6; Conciliorum Oecumenicorum Decreta, Ed. Institut per a les Ciències Religioses, Bolònia 1973,3 p. 811.

21. Is 9,6

22. Jo 21,15.

23. Lc 22,32.

24. Jo 6,68; cfr. Ac. 4,8-12

25. Cfr. Ef 1, 10,22; 4,25; Col 1,18

26. 1Cor 8,6 cfr. Col 1,17

27. Jo 14,6

28. Jo 11,25

29. Cfr. Jo 14,09;

30. Cfr. Jo 16,7.

31. Cfr. Jo 16,7.13.

32. Col. 2,3.

33. Cfr. Rm 12,5; 1Cor 6,15; 10,17; 12,12.27; Ef 1,23; 2,16; 4,4; Col. 1,24; 3,15.

34. CONC. ECUM. VAT. II, Const. dogm. sobre l'Església Lumen Gentium, 1: AA S 57 (1965) 5.

35. Mt 16,16.

36. Cfr. Lletania del Sagrat Cor.

37. 1Cor 2,2.

38. Cfr. Gn 1 passim.

39. Cfr. Gn 1,26-30.

40. Cfr. Gn 8,20; cfr. ibid., 8,19-22; CONC. ECUM. VAT. II, Const. past. sobre

l'Església en el món actual Gaudium et Spes, 2, 13.

AAS 58 (1966) 1026; 1034s.

41. Jo 3,16.

42. Cfr. Rm 5,12-21.

43. Rm 8,22.

44. Rm 8,19.

45. Rm 8,22.

46. Rm 8,19.

47. Const. Past. sobre l'Església en el món actual Gaudium et Spes, 22: AAS 58. (1966) 1042s.

48. Cfr. Rm. 5,11; Col 1,20

49. Sal 8,6

50. Cfr. Gn 1,26

51. Cfr. Gn 3,6-13

52. Cfr. Pregària Eucarística IV

53. Cfr. CONC. ECUM. VAT. II Const. Past. sobre l'Església en el món actual Gaudium et Spes, 37: ASS 58 (1966) 1054s., Const dogm sobre l'Església Lumen Gentium, 48 AAS 57 (1965) 53 s.

Qui és qui a O. A. R.

Presentem a EMILIA FERNANDEZ ORDORICA, que actualment és la preparadora de l'equip femení C. B. MOOREA de basquet.

¿Quan va començar les seves activitats esportives a O. A. E.?

L'Any 1967 com a jugadora de l'equip San Joan de Mata on vaig jugar tres temporades esportives, després vaig passar a formar part de l'equip FONTVELLA que jugava a la Federació Catalana, participanten la Lliga Nacional Segona Categoria, en l'equip JUNIORÇ reunint després a unes quantes amigues que practicaven el nostre esport del Basquet, formarem, fé quatre temporades, l'equip al qui fins ara vinc perteneixent.

¿Com veu l'evolució de les nostres competicions?

En el transcurs de les temporades en les que vinc participant, observo que els equips es mantenen en una mateixa línia classificatòria.

¿Quines són les principals facilitats o dificultats que ha trobat a la O. A. R.?

Hi he trobat tota classe de facilitats, quan les he necessitades.

¿Què creu que li falta o li sobra a l'O. A. R.?

Acuso que li falta l'alicient d'una Selecció; recordo que en els meus temps de jugadora de l'equip de San Joan de Mata, vâreig ésser seleccionada per a disputar partits amistosos a Liria; a l'ensenis fôra desitjable la formació d'unes categories més marcadés o homogèneas dintre de la lliga femenina.

Fôra interessant la creació d'un nou tipus de trofeu que servís d'estímul als equips i als seus jugadors o participants.

¿Què proposaria vostè de fer a O. A. R. per a millorar-la?

Intentar que els organismes oficials competents, com ara el Consell Superior d'Esports, o la Federació Catalana de Basquet, ajudés més, tan econòmicament com humana; tanmateix és evident que no es col·labora suficientment amb la pròpia organització de l'O. A. R. per part dels clubs que la componen, ja que són poques les persones que hi responen ja sia en base a una convocatòria o en facilitar l'agilitat administrativa de l'Obra.

Emilia Fernández

BASQUET

Quinze jornades s'han disputat en el Grup de Seniors d'aquesta categoria femenina, que ha servit per a delimitar posicions en el tauler de classificació, tan per als pïrners llocs com també per a les ingrates posicions finals.

Actualment l'eqip del C.B. MOOREA és el qui està en primera posició comandant el liderat a dos punts del seu més immediat seguidor, el LABORATORI Dr. ESTEVE.

O. A. R.

Tenis de taula en primera divisió

A punt de finalitzar el torneig de Lliga, analitzem per categories, l'actuació de cada equip.

En 1. Categoria, el METROPOLITA ha fet una campanya extraordinària. En el moment d'escriure aquesta crònica, resta per disputar una sola jornada i encara no sabem els resultats del dia 26, però malgrat tot es pot afirmar, gairebé amb certesa, que el «Metro» finalitzarà la Lliga sense haver conegut el gust de la derrota, quedant per tant Campió invicte, i confirmant que avui per la seva plantilla és molt superior a la resta dels altres participants.

El MINIWATT, per la seva banda, ha tingut una brillant actuació, perdent fins al moment present, només dos partits jugats amb el «lider», i té moltes possibilitats de quedar Sub-Campió.

El SANT JOAN D'HORTA serà el tercer classificat, encara que tot depèn dels resultats de les dues últimes jornades, ja que podria prendre el segon lloc al MINIWATT; Emoció, doncs a l'«sprint» final per la segona plaça.

Després segueixen, però ja a gran distància del tercet davanter, un grup compacte integrat per A. C. R. Sant Jordi, Foment Martinenc, i A. P. Santa Inés, Tots lluitant per un quart lloc, encara que en principi creiem que serà el Sant Jordi el qui farà cau i net.

El Sant Jordi, equip experimentat i molt curtí, ha portat a terme una bona campanya i els components de la seva plantilla es poden sentir satisfets amb justícia. Ull viu a aquest equip de cara a la Copa, perquè creiem que pot donar més d'un disgust a d'altres equips considerats superior.

Per la seva banda el Foment Martinenc, potser aquesta temporada ha acusat el canvi de categoria, ja que pensem que té suficient equip per a millorar la seva actuació en la pròpia competició lleugera.

L'últim d'aquest tercet que lluita per la quarta posició, com ja hem indicat, és l'APSI que ha tingut una trajectòria irregular, ja que ha perdut partits que en teoria hauria d'haver guanyat. Com que no es coneix el resultat del partit jugat entre ells, els dos últims classificats seran Esparraguera i Juventud Paretense; segons quin hagi estat el resultat, un d'ells podrà la categoria i l'altre haurà de jugar la promoció amb el Sub-Campió de Segona.

A grans trets, aquesta ha estat una succinta visió del que ha estat la Lliga en Primera, i deixem per l'proper número l'anàlisi del que ha ocorregut en Segona.

J. M. Pou

AVUI

Diari popular
independent
català
i en català

Notes cap II (Continuació)

- 54 Cfr. Rm 8,29s.; Ef 1,7
- 55 Cfr. Gn 16,13
- 56 Cfr. 1 Tes 5,24
- 57 2Cor 5,21; cfr. Gal 3,13
- 58 IJo 4,8.16
- 59 Cfr. Rm 8,20
- 60 Cfr. Lc 15,11-32
- 61 Rm 8,19
- 62 Cfr. Rm 8,18
- 63 Cfr. ST TOMAS, Summa Theol III q. 46, a 1, ad 3
- 64 Ga, 28
- 65 Exultet de la Vigília Pasqual
- 66 Cfr. Jo 3,16
- 67 Cfr. ST JUSTI I Apologia, 46, 1-4; II Apologia, 7 (8), 1-4,10, 1-3; 13. 3-4 Florilegium Patristicum II, Bonn 1911 2 81, 125 117s; 119s CONC ECU VAT II Decr. sobre l'activitat missioner de l'Església Ad Gentes, 11: AAS 58 (1966) 960; Const. dogm. sobre l'Església Lumen Gentium, 17: AAS 57 (1965) 21.
- 68 Cfr. Decl. sobre les relacions de l'Església amb les religions no cristianes. Nostre Aetate, 3-4 AAS 58 (1966) 741-743
- 69 Col. 1,26
- 70 MT 11,12
- 71 Lc 16,8
- 72 Ef 3,8
- 73 Cfr. n. ls. AAS 58 (1966) 740s.
- 74 Cfr. Ac 17,22-31
- 75 Jo 2,25
- 76 Jo 3,8
- 77 Cfr. AAS 58 (1966) 929-946
- 78 Cfr. Jo 14,26
- 79 PAU VI Exhor. Ap. Evangeli Nuntiandi, 6 AAS 68 (1976) 9.
- 80 Jo 7,16
- 81 Cfr. AAS 58 (1966) 939ss.
- 82 Jo 8,32
- 83 Jo 18,37
- 84 Jo 4,23
- 85 Jo 4,23s.

L'HOME REDIMIT I LA SEVA SITUACIO AL MON CONTEMPORANI

Quan, a través de l'experiència de la família humana que augmenta contínuament a ritme accelerat, ens endinsem en el misteri de Jesucrist, comprenem més clarament que, de fonamental, en tots aquest caminis al llarg dels quals, en conformitat amb les sàvies indicacions del Pontífex Pau VI 186, cal que avanci l'Església del nostre temps, només n'hi ha un: és el camí experimentat des de fa segles i és alhora el camí del futur. Crist, el Senyor, ha indicat aquest camí sobretot quan —com ho ensenya el Concili— «mitjançant l'encarnació el Fill de Déu s'ha unit en certa manera a tot home»⁸⁷. L'Església veu, doncs, la seva tasca fonamental orientada a aconseguir que aquesta unió pugui actuar-se i renovar-se contínuament. L'Església desitja servir a aquest únic fi: que tothom pugui trobar Crist, perquè Crist pugui recórrer amb cadascú el camí de la vida, amb la força de la veritat, continguda, en el misteri de l'Encarnació i de la Redempció, capaç de moure l'home i el món, amb la força de l'amor que en dimana. En l'entrellat de processos sempre creixents en la història, que en la nostra època semblen fritar de manera particular en l'àmbit de sistemes, concepcions ideològiques del món i règims diversos, Jesucrist es fa en certa manera present novament, malgrat totes les seves aparents absències, malgrat totes les limitacions de la presència o de l'activitat institucional de l'Església. Jesucrist es fa present amb la força de la veritat i de l'amor, que s'han manifestat en Ell com a plenitud única i irrepetible, ni que la seva vida a la terra fos breu i més breu encara la seva activitat pública.

32. L'Església i el bé de l'home

Jesucrist és el camí principal de l'Església. Ell mateix és el nostre camí «cap a la casa del Pare»⁸⁸ i és també el camí vers cada home. En aquest camí que mena de Crist a l'home, en aquest camí pel qual Crist s'uneix a cada home, l'Església no pot ser aturada per ningú. Aquesta és l'exigència del bé temporal i del bé etern de l'home. L'Església, en consideració de Crist i en raó del misteri, que constitueix la vida de l'Església mateixa, no pot restar insensible a tot allò que serveix al vertader bé de l'home, com no pot romandre tampoc indiferent a tot allò que el posa en perill. El Concili Vaticà II, en diversos passatges dels seus documents, ha expressat aquesta sol·licitud fonamental de l'Església, a fi que «la vida en el món (sigui) més conforme a l'eminent dignitat de l'home»⁸⁹ en tots els seus aspectes, per a fer-la «cada cop més humana»⁹⁰. Aquesta és la sol·licitud del mateix Crist, el bon pastor de tots els homes. En nom d'aquesta sol·licitud, com llegim a la Constitució pastoral del Concili, «L'Església que per raó del seu ministeri i de la seva competència, no es confon de cap manera amb la comunitat política i no està vinculada a cap sistema polític, és al mateix temps el signe i la salvaguarda del caràcter transcendent de la persona humana»⁹¹.

CLUB ATLETIC — RECREATIVA BARCELONA

JORNADA DEL DIA 26-1-80 FEMENINES «SENIOR»

Mateu y Mateu-Provensals 17-35
Jesús María José-C. Bim 43-35
Quet Bas-San Pancracio 49-69
Patronato-Sant Jordi 14-31
Inmaco «A» » Fabra y Coats 40-44
Palleja-C. B. Moorea 21-57
Sentmenat-L. Dr. Esteve 33-44

CLASIFICACIO:

Moorea, 24; Dr. Esteve, 22; J. M. José, 18; Provensals, Acis, 17; Sant Jordi, 16; Mateu y Mateu, 14; Bim, 122; Quet Bas, Palleja y Fabra y Coats, 10; San Pancracio, 6; Sentmenat, 4; Patronato, 2; Inmaco «A» 0.

*FEMENINES JUV. JUNIOR

Sant Boi Provensals 64-20
J. M. José-C. Agut 23-40
Tecla Sala Codeyba 40-46

TENIS MESA JORNADA 13 CELEBRADA EL DIA 26-2-80

1 CATEGORIA

A. C. R. Sant Jordi-A. P. Sta. Inés 3-5
J. Paratense-Esparraguera 1-5
F. Martinenc-Metropolita 0-5
S. J. Horta-T. T. Miniwatt 1-5

CLASIFICACION:

C. T. T. Metropolita 26 puntos
C. T. T. Miniwatt 22 puntos
Sant Joan d'Horta 16 puntos
A. C. R. Sant Jordi 12 puntos
A. P. Sta. Inés 12 puntos
Foment Martinenc 12 puntos
C. T. T. Esparraguera 4 puntos
Juventud Pertense 0 puntos

2. CATEGORIA

T. T. L'Oliva-S. M. Provensals 5-0
P. Sant Jordi-Foment Martinenc 5-0
Esparraguera-J. J. Paratense 5-0
A. P. Sta. Inés-Caixa Pensions 5-3

CLASIFICACION

A. P. Sta. Inés 24 puntos

Inmaco-C. P. Roser 48-33
Bim-C. B. Vilassar 30-39

CLASIFICACIO:

C. Agut, 19; Sant Boi, Codeyba, 17; J. M. José, 16; C. N. Caldas, 13; Inmaco, 12; C. B. Vilassar i Tecla Sala, 10; C. P. Roser, 8; Provensals, 6; B. A. M.-Bim, Inma, 2.

MASCULINS 3. CAT. SENIOR

B. Alarona-C. T. Barcino 40-62
Gavá Mar, 1-E. de Badalona 66-65
Sant Antoni-Olesa Nerva 76-86
Bohemians-B. Vallirana 58-59
Tutankamon-J. M. José 75-43

CLASIFICACIO:

B. Vallirana, 18; C. T. Barcino, 1 Olesa Nerva, 16; Bohemians, 12; Tutankamon, 10; J. M. José, 8; E. Badalona, Gavá Mar, 6; Sant Antoni i Baskat Alarona, 2.

PROMOCIO «FEMENI-NA»

T. T. L'Oliva 20 puntos
Foment Martinenc 18 puntos
Caixa Pensions 16 puntos
Esparraguera 10 puntos
P. Sant Jordi 8 puntos
S. M. Provensals 3. CATEGORIA

T. T. Miniwatt-Aguas Barna 3-5
S. E. L. E. Z.-S. M. Provensals A5-0
Foment Martinenc-A Metropolita 5-0
A. P. Sta. Inés A-T. T. L'Oliva 5-0

CLASIFICACION

A. P. Sta. Inés A 26 puntos
T. T. L'Oliva 20 puntos
Foment Martinenc A 18 puntos
S. E. L. E. Z. 12 puntos
Metropolita A 12 puntos
Aguas Barna 12 puntos

4. CATEGORIA

Metropolita C-A. P. Sta. Inés B0-5
Metropolita B-F. Martinenc B1-5
S. M. Provensals B-P. Sant Jordi 4
S. M. Provensals C-A. C. R. S. Jordi 0-5

C. Vedruña-Inmaco «B» 119-11
N. S. Soledad «A» » Inmaco «A» 64-12
N. S. Soledad «B» » S. Jose C. P. 16-48
San Pancracio-Montseny «B» 45-24
Fabra i Coats-Montseny 13-30

CLASIFICACIO:

C. Vedruña, 20; S. J. Can Palet, 18; Concepcionistas, 16; Montseny, 14; San Pancracio, Ntra. Sra. Soledad «A» 12; Montseny, «A» 10; Fabra i Coats 6; Ntra. Sra. Soledad «B» 4; Inmaco, «A» 3; Montseny «B» 2; Inmaco «B» 0.

INFANTIL MASCULI

Sta. Coloma-Fabra i Coats 33-33
Sant Boi-C. Agut 43-71
Palleja (descansa).

CLASIFICACIO:

C. Agut, 14; E. B. Palleja, 9; Sant Boi, 6; Fabra i Coats, 3; Santa Coloma, 3.

CLASIFICACION

A. C. R.-Sant Jordi 24 puntos
Foment Martinenc B 20 puntos
A. P. Sta. Inés 16 puntos
Metropolita B 14 puntos
S. M. Provensals B 12 puntos
Medagogium-Sant Jordi 17 puntos
Metropolita C 16 puntos
S. M. Provensals C 0 puntos

CATEGORIA JUVENIL

A. P. Sta. Inés-S. M. Provensals A 1-4
T. T. L'Oliva-S. J. D'Horta 3-2
S. M. Provensals C-Foment Martinenc 3-2
S. M. Provensals B Descansa.

CLASIFICACION

T. T. L'Oliva 22 puntos
A. P. Sta. Inés 14 puntos
S. M. Provensals A 14 puntos
Foment Martinenc 8 puntos
S. M. Provensals C 8 puntos
S. Joan D'Horta 8 puntos
S. M. Provensals B 2 puntos

diumenge

PRIMERA CADENA

10.05: PARLEM. — 10.30: EL DIA DEL SENYOR, retransmissió de la Santa Missa. — 11.15: GENT JOVE. — 11.15: SOBRE EL TERRENY. — 13.30: EL CANTO DE UN DURO. — 14.00: SET DIES. — 15.00: TELEDIARI 1 — 15.30: LA CASA DE LA PRADERA, «La Odisea». — 16.25: FANTASTICO 80. — 18.30: LA BATALLA DELS PLANETES, «El barco fantasma del planeta Mir». — 19.00: 625 LINIES. — 19.50: INFORMACIO ESPORTIVA. — 20.15: ESTRENES TV, «La noche en que rap-taron a Miss Belleza», (1977), direcció: Robert Michael Lewis; intérprets: Phil Silvers, Stella Stevens, Sheree North, Chuck Connors, Henry Gibson Gry Collins — 21.30: NOTICIES DEL DIUMENGE 2. — 22.00: ESTUDI 1, «La boda de la chica», de Alfonso Paso. — 23.55: BONA NIT.

SEGONA CADENA

15.32: LOS CASOS DE ROCKFORD. — 16.25: VICKIE EL VIKINGO. — 16.50: LESIONES DEL CEREBRO. — 17.30: UNA CALA EN EL PARAISO. — 18.30: LA MUSICA. — 20.20: CICLE: LUIS CUADRADO, «De cuerpo presente» (1966). — 22.00: LA DANSA. — 22.30: A FONS, entrevista al escriptor Josep Lluís de Villalonga. — 23.25: BONA NIT.

dilluns

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30: CRONICA ESPORTIVA. — 14.00: CRONICA. — TARDA: ENTRE NOSALTRES. — NOVELLA: «La mort del líder», de Ramón Planas. Intèrprets: Rafael Anglada, Fernando Poal, Mercedes Sanpietro, Rosa Novell, Encarna Sánchez, José Torrens.

CIRCUIT ESTATAL

14.30: GENT AVUI. — 15.00: TELEDIARI 1. — 15.30: GASETA CULTURAL. — 15.50: D'APROP. — 16.15: LA CHICA DE LA TELE. «Mary, asistente social». — 18.35: BARRIO SESAMO. — 19.05: LA MANSION DE LOS PLAFF. — 19.40: UN MON PER A ELLS. — 20.15: GRAN ESTADI. — 21.00: TELEDIARI 2. — 21.30: 300 MILIONS. — 22.30: GRANS RELATS, «Martin Eden» (I). — 23.30: ULTIMES NOTICIES.

dimarts

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30: SIGNES. — 14.00: CRONICA. — TARDA: EL MON EN CATALA; Avui: Egipte. — NOVELLA: «La mort del líder».

CIRCUIT ESTATAL

14.30: GENT AVUI. — 15.00: TELEDIARI 1. — 15.30: GASETA CULTURAL. — 15.50: REVISTA DE TOROS. — 16.15: SENYOR ANGEL. — 18.35: BARRIO SESAMO. — 19.05: DESTI PLUTTON, programa dedicat a l'audiència pre-adolescent que estudia 06, 76, i 86 d'EGB. — 20.05: GIBBSVILLE. — 21.00: TELEDIARI 2. — 21.30: PRIMERA PAGINA. — 22.30: GRANS RELATS, «Martin Eden». — 23.30: ULTIMES NOTICIES.

dimecres

PRIMERA CADENA

CIRCUIT EN CATALA

13.30: DE BAT A BAT. — 14.00: CRONICA. — TARDA: MARE I FILL, S. L., de Terenci Moix. Avui: «Macarrons a l'Empordanesa». — UNA HISTORIA DEL CINEMA A CATALUNYA. Avui: «La segona generació». — NOVELLA, «La mort del líder».

CIRCUIT ESTATAL

14.30: GENT AVUI. — 15.00: TELEDIARI 1. — 15.30: GASETA CULTURAL. — 15.50: VIURE CADA DIA. — 16.15: DOCTOR LOCKE. — 18.35: BARRIO SESAMO. — 19.00: VIVA LA GENTE. — 19.45: TELEDIARI 2. — 20.20: FUTBOL, Espanya-R. D. Alemanya, desde La Rosaleda. (Málaga). — 22.30: GRANS RELATS, «Martin Eden». — 23.30: ULTIMES NOTICIES.

dijous

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30: LES NOSTRES COSES. — 14.00: CRONICA. — TARDA: VOSTRE PREGUNTA. — NOVELLA: «La mort del líder».

CIRCUIT ESTATAL

14.30: GENT AVUI. — 15.00: TELEDIARI 1. — 15.30: GASETA CULTURAL. — 15.50: MIRADOR DELS ESPORTS. — 16.15: DEIXEU-ME RESPONDER, «Tornar a començar». — 17.31: JOCS OLIMPICS D'IVERN. — 18.35: BARRIO SESAMO. — 19.05: EL GRAN CIRC DE TVE. — 20.05: HAROLD LLOYD. — 20.30: ESPANYOLS AL PACIFIC. — 21.00: TELEDIARI 2. — 21.30: TEATRE BREU, «Lo que no vuelve», de Ricardo Hernández Bermúdez. — 22.00: MUSICA POPULAR. — 22.30: GRANS RELATS, «Martin Eden». — 23.30: ULTIMES NOTICIES.

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.47: REDACCIO DE NIT. — 20.35: POLIESPORTIU. — 21.00: TROBADA AMB LES LLETRES, entrevista a Ian Gibson sobre «El asesinato de García Lorca». — 22.00: TRIBUNA ECONOMICA. — 22.45: HORIZONS. — 23.25: BONA NIT.

divendres

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30: BARCELONA-RTVE. — 13.52: ANELLA. — 14.00: CRONICA.

CIRCUIT ESTATAL

14.30: GENT AVUI. — 15.00: TELEDIARI 1. — 15.30: COSES. — 19.00: BANNER I FLAPI, «La escuela de las ardillas». — 19.25: AMB VUIT N'HI HA PROU «Ahorra somos diez». — 22.25: MES VAL PREVENIR, «Accidents laborales». — 21.00: TELEDIARI 2. — 21.30: L'HOME I LA TERRA, «Operación rescate». — 22.05: EL NIU D'EN ROBIN, «Cena para dos». — 22.30: GRANS RELATS, «Martin Eden». — 23.30: ULTIMES NOTICIES.

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.47: REDACCIO DE NIT. — 20.35: POLIESPORTIU. — 21.00: CICLE: CLASSICS DEL CINE MUT, «Amanecer» (1927); direcció: F. W. Murnau. Intèrprets: J. O'Brien, Janet Gaynor, Bodil Rosing, Margaret Livingston, J. Farrell McDonalds, Ralph Sipperly. — 22.45: TRIBUNA INTERNACIONAL. — 23.25: BONA NIT.

CIRCUIT CATALA

NIT, CRONICA 2.

dissabte

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

10.15: LLIÇONS DE CATALA. — 10.30: QUITZALLA.

CIRCUIT ESTATAL

12.05: ANIMALS ANIMALS ANIMALS. — 12.30: 003 I MIG. — 13.15: EL MON DE LA MUSICA. — 14.00: PARLAMENT. — 15.00: NOTICIES DEL DISSABTE 1. — 15.30: DON QUIJOTE DE LA MANCHA, «Don Quijote regresa a su aldea». — 16.00: PRIMERA SESSIO, «Chicas, chicas, chicas», direcció: Norman Taurag; intérprets: Elvis Presley, Stella Stevens, Jeremy Slate, Lauren Goodwin, Guy Lee. — 17.45: APLAUSO. — 19.30: LOS ANGELES DE CHARLIE. — 20.30: INFORME SEMANAL. — 21.30: NOTICIES DEL DISSABTE 2. — 22.05: DISSABTE CINE, «French Connection» (1971), direcció: William Friedkin; intérprets: Gene Hackman, Fernando Rey, Roy Scheider, Tony Lobianco, Marcel Bozzuffi. — 23.55: BONA NIT.

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.32: RETRAT EN VIU. — 16.25: DIBUIXOS ANIMATS. — 17.00: DICK TURPIN. 14.30: RETRANSMISSIO ESPORTIVA. — 19.00: LA CLAVE. — 23.55: BONA NIT.

AVUI sobre el paper

Redacció i Administració: València 244

Barcelona-7

Telèfonos: 215.27.39 - 215.27.84

Es compra tota mena de mobles i joguines antics, així com mines amb cap de porcel·lana. Es passa a domicili. Ref. 1.010

Es ven un pis a la part alta del carrer Muntaner, espaiós i de qualitat, per 6.000.000 de pessetes. Ref. 2.018

Es venen cent revistes mensuals «Ave Maria», del número 1 al 100, anys 1941 al 1950, director Dr. Baucells canonge (ACS). Cent revistes setmanals de «Catalunya Social» il·lustració catòlica. Director Ramón Rucabado. Anys 1926 al 1935 (Catalana). Noranta nú-

gona època) 1879, escrita pels més coneguts escriptors catalans. Seixanta números del 11 al 175 de la il·lustració catalana gràfica «Eplais», del diari «El Matí» (setmanal) fins al 1935. Del setmanari «Eplais», 35 números (del 55 al 97), també del diari del Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona, 1952. De la revista «Jorbas», 20 números de l'any 1956. Ref. 2.018

Es ven una col·lecció de cromos de principi de segle sobre «Hechos heroicos del general D. Juan Primo». Una col·lecció de cromos sobre «La campaña

de Africa». Una col·lecció de cromos sobre «Primer centenario de la guerra de la Independencia Española». Es venen les següents obres d'història: «Recuerdos de la guerra de Africa», de C. Iriarte; «La guerra del Rifa», 16 fascicles enquadernats d'aquest títol (a. 1909); «España en Marruecos», d'Augusto Riera (a. 1909); volum enquadernat de la revista «Nuevo Mundo» (anys 1906-1907); llibre sobre «A los héroes de 1808»; 3 cromos diferents de la guerra russo-japonesa; i l'últim cromo de la «Vida del nuevo enano D. Crispín». Les obres històriques són profundament il·lustrades. Preu a convenir. Ref. 2.015

Compru una o dues campanes per a una església de muntanya. Ref. 1.002

Es ven apartament a Selou, 3 habitacions. Edifici modern prop del mar, per 1.500.000 pessetes. Ref. 2.005

Es ven un aparell d'aire acondicionat americà i en molt bon estat. Corrent 125 v. 11.000 frigories, per 50.000 pessetes. Ref. 2.007

Es ven pis nou a la zona de l'Estació del Nord. Preu a convenir amb facilitats de pagament. Ref. 2.009

Compru una skis i fixacions, que no

siguin molt vells i es venguin a bon preu. Ref. 1.004

Es ven un TV marca «Werners», 23 pilzades, blanc i negre, per 10.000 pessetes. Ref. 2.011

Es ven una col·lecció de la revista «Ciudad, Cuadernos de Divulgación Cultural Leridana», dels anys 1950 al 1959, per 5.00 pessetes. Ref. 2.012

Es ven una màquina registradora marca «Golds», per 75.000 pessetes. Ref. 2.013

Es ven un equip de música HI-fi amb amplificador «Sanyo» 60-60 w. platins giradiscos «Sanyo» semi-automàtica, càpsula magnètica, agulla «Shure-75», baffles 3 vies, 75 w, pel preu de 140.000 pessetes. Ref. 2.014

Es ven terreny a St. Genís dels Agudells, carrer Saltes, núm. 11 (darrera la parròquia), 11.029 pams quadrats, per 1.600.000 pessetes. Ref. 2.019

Es ven un ràdio-cassette-televisió «Sanyo» (Natori), per a estrear, per 100.000 pessetes. Ref. 2.017

Es compra tota mena de llibres vells. Pagament al comptat. Avinet per a persones que tinguin biblioteques antigues, llegats, novelles, etc. Ref. 1.009

mulettton

para la higiene del
cuerpo y del hogar.

rollo de cocina

en paquetes de
2 rollos

pañales

en bolsas de
20 unidades
40 unidades
80 unidades

compresas
adhesivas

glamour
en bolsas de
10 unidades
20 unidades
mini
10 unidades

tissue higiénico

confort
en paquetes de
2 rollos
ideal (perfumado)
en paquetes de 2 rollos
noble (doble hoja)
en paquetes de 2 rollos

servilletas

picnic
en paquetes de
50 unidades de 1 hoja
buffet
en paquetes de
50 unidades de 2 hojas
lunch
en paquetes de
50 unidades de 3 hojas

braguitas pañal

media-día
en bolsas de
20 unidades
media-noche
en bolsas de
15 unidades
primeros pasos
en bolsas de
12 unidades

guata de
celulosa

norin
en paquetes de
250 gramos
maxi
en paquetes de
500 gramos
gran stock
en paquetes de
750 gramos